

Sự Dị Dàng Của Anh Dành Cả Cho Em

Contents

Sự Dị Dàng Của Anh Dành Cả Cho Em	1
1. Chương 1: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 1	1
2. Chương 2: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 2	5
3. Chương 3: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 3	7
4. Chương 4: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 4	10
5. Chương 5: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 5	13
6. Chương 6: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 6	16
7. Chương 7: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 7	19
8. Chương 8: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 8	22
9. Chương 9: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 9	25
10. Chương 10: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 10	30
11. Chương 11: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 11	36
12. Chương 12: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 12	42
13. Chương 13: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 13	49
14. Chương 14: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 14	60

Sự Dị Dàng Của Anh Dành Cả Cho Em

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, âm áp Độ dài: 14 chương (Hoàn) Editor: SamPoster: nyan_neko “Anh đã từng thấy ngôi sao dưới ánh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-diu-dang-cua-anh-danh-ca-cho-em>

1. Chương 1: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 1

Ngày 24 tháng 12 năm 2009

Đêm Giáng Sinh năm nhất đại học, bởi vì buổi họp mặt bạn học cùng học chung thời cao trung, cho nên tôi và Hứa Tây Thần học cùng đại học đã quen biết nhau.

Bóng đêm như nước, gió đêm hơi lạnh, lần đầu tôi và Hứa Tây Thần biết nhau là khi cả hai ngồi hàng ghế sau trên xe buýt, tôi ngồi chỗ bên trái sát cửa sổ, bởi vì bên trong xe hơi oi bức, Hứa Tây Thần bèn đề nghị mở cửa sổ ra một chút, màn đêm buông xuống, khi làn gió thổi tung bay mái tóc dài của tôi, tôi nhớ lại một bộ phim Hàn Quốc mình đã từng xem hồi trước: Bản tình ca mùa đông.

Đúng là ngày lành cảnh đẹp, bỗng nhiên bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp của Hứa Tây Thần: “Lúc này em không nên nói với anh một câu ‘nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ’ cho hợp với tình hình sao?”

Trong lòng tôi trả lời: “Gặp cái đầu anh.” Ngoài miệng vẫn lịch sự hỏi câu: “Tại sao?”

Hứa Tây Thần tỏ vẻ tinh nghịch trả lời: “Em học ngữ văn lâu như vậy, xem ra trình độ văn học còn phải cần nâng cao.”

Cái này có quan hệ trực tiếp sao? Tôi nhẩn nhện nổi xung động muốn đánh anh, để phơi bày “trình độ văn học” của mình, thế là tôi cố gắng hồi phục tâm tình, dùng giọng đọc đầy biểu cảm:

“Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng. Bỗng dưng cố nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay.

Ly Sơn dứt lời đem trôi quá nửa, mưa đêm chuông vắng chết chảnh oán hận. Đường Minh có bạc tình đến đâu, thì ngày đó vẫn còn thể làm chim liên cánh, cây liên cành.” (Lục Bích dịch)

Tôi dương dương tự đắc nhìn anh, chuẩn bị xem anh tiếp nhận thế nào, nào ngờ anh rất nghiêm túc nhìn tôi, bỗng nhiên nói: “Đến trạm rồi, chúng ta xuống xe đi.”

Sức chiến đấu của tôi đang bùng cháy, vèo một cái rơi xuống đáy hố.

Bởi vì tôi chưa từng gặp phải đối thủ không theo lẽ thường như anh.

Sau khi xuống xe, tôi không hề để ý tới anh, tự mình bước nhanh về phía ký túc xá nữ sinh. Khi tới đầu cầu thang lầu hai, tôi trông thấy anh từ cổng ký túc xá nữ chậm chậm rời khỏi.

Từ trạm xe buýt đi về phía ký túc xá nam sinh, hoàn toàn không cần đi qua cổng ký túc xá nữ sinh, vậy là anh tiễn tôi về ký túc xá sao? Không có khả năng đâu nhỉ, tôi không thêm tin, hừ...

Ngày 24 tháng 12 năm 2009

Bạn học Tô Cảnh Đồng vẫn tưởng rằng lần đầu tôi và em biết nhau là hôm họp mặt bạn học cao trung trong đêm Giáng Sinh, thực ra không phải, thời gian tôi biết em còn sớm hơn nhiều.

Đó là học kỳ hai của lớp 11, mùa hè đến sớm hơn dự đoán, trước giờ tự học ban đêm, là đại diện lớp toán học tôi đã nộp xong bài tập, từ ký túc xá đi ra có hai nữ sinh chặn tôi lại, một người trong đó e thẹn đưa tôi một lá thư, lời từ chối vừa muốn thoát ra thì một vị bạn học nào đó đang cầm quyển sách yêu thích của mình điem nhiên như không mà đi qua giữa chúng tôi.

Sự chú ý của tôi hoàn toàn đi theo em, tôi nói với nữ sinh đưa thư kia: “Xin lỗi, tôi không nhận tờ rơi.” Rồi tôi nhanh chóng bước đi.

Tôi cứ thế đi đằng sau em, nhìn em cầm sách mà đi, gió nhẹ lướt qua thổi bay sợi tóc mềm mại của em. Nhưng điểm khô hài nhất là em đọc rất chăm chú, đi mãi đi mãi, suýt nữa là đụng trúng cây long não ở bên cạnh, tôi buồn cười nhìn em, nghĩ thầm cô gái này thật thú vị.

Em ở lớp 3, tôi ở lớp 11, em ở lầu một, tôi ở lầu ba.

Thỉnh thoảng tôi sẽ tình cờ gặp em trong sân trường, phần lớn thời gian, em đều cùng bạn học trò chuyện vui vẻ, dáng vẻ cười tươi của em khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đôi khi tôi ở hành lang lầu ba có thể thấy em đeo tai nghe đi trong sân trường, không biết em đang nghe tiếng Anh hay là nghe nhạc, bởi vì miệng em luôn chuyển động, làn môi em cũng rất mê người.

Mỗi ngày có thể nhìn thấy em, điều đó trở thành niềm vui duy nhất trong cuộc sống cao trung nhàm chán vô vị của tôi, tôi đã từng thử xuất hiện trước mặt em rất nhiều lần, nhưng có lẽ em trời sinh thờ ơ với trai đẹp, cho nên vài lần chúng tôi gặp thoáng qua, em đều làm như không thấy đối với tôi. Che mặt lệ tuôn rơi... (Tô Cảnh Đồng cười nói: cái này anh sai rồi, em có mê trai đẹp, vậy chỉ có thể nói lúc ấy anh chưa đủ đẹp trai, thật sự chỉ là...lúc ấy)

Mà hôm tụ họp đêm Giáng Sinh, thực ra là do tôi tổ chức, mặc dù đang học cùng đại học, cơ hội tôi và em gặp mặt gần như là 0, bạn nói xem trường đại học xây lớn vậy làm chi hử.

Thật vất vả thông qua bao nhiêu mối quan hệ mới mới được em, bây giờ không còn áp lực học hành căng thẳng như hồi cấp ba, sự theo đuổi của tôi hẳn là sẽ không khiến em khó chịu đâu nhỉ, cho nên tôi chuẩn bị triển khai hành động.

Hôm nay tôi quên nói em: “Giáng Sinh vui vẻ.” Thật là chán nản.

Đây là khởi đầu của câu chuyện về chúng tôi, không có rung động lòng người, cũng không phức tạp ly kỳ, nhưng lần quen biết này đã định trước chúng tôi sẽ chiếm giữ vị trí trong cuộc sống tương lai của lẫn nhau. Cảm ơn anh đã xuất hiện hoàn mỹ như vậy ở trong năm tháng đẹp nhất của em.

Ngày 31 tháng 12 năm 2009

Tiến vào thời kỳ ôn tập, cuộc thi cuối kỳ sắp gần kề, nhưng gần đây trong ký túc xá thịnh hành xem phim ảnh (đủ loại phim), lúc những người khác trong ký túc xá xem phim kinh dị, tôi luôn rất biết điều mà...tránh đi.

Tôi là người đa sầu đa cảm, tôi học được rất nhiều từ những học giả am hiểu thi từ ca phú, nhưng cũng mắc phải nhiều tật xấu. Ở trường nhìn thấy cảnh tượng tiêu điều quanh quẽ vào mùa đông, cảm xúc bi thương chợt ập tới, khiến tâm trạng tôi trở nên giảm sút.

Vì thế tôi đến siêu thị trong sân trường mua đồ, tiện tay lấy một chai nước Sprite, lúc tâm trạng không tốt, tôi đặc biệt thích loại thức uống chua chua có ga này, hấp dẫn mát lạnh, một từ: sảng khoái...

Kết quả tôi đến quầy thu ngân, sờ túi áo, ban nãy tùy ý ra ngoài, đã không mang thẻ cơm lại còn quên mang tiền. tại chỗ, đang lúc chuẩn bị bỏ chai nước Sprite trở về, bỗng nhiên có người giành lấy chai nước trong tay tôi, còn đẩy qua rất nhiều đồ ăn vặt trên quầy thu ngân, người đó rất tự nhiên nói một câu: “Tính chung luôn đi.”

Đúng vậy, người này chính là Hứa Tây Thần.

Tôi trợn mắt nhìn anh một cái, không chào hỏi mà bỏ đi ngay. Khi sắp đến cổng ký túc xá, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân đằng sau tăng tốc.

“Ô Cảnh Đồng, cho em này.” Anh đưa một túi đồ ăn vặt to tới trước mặt tôi nói.

“Cám ơn, không cần.” Tôi trả lời rất lịch sự, tôi và anh chỉ gặp mặt một lần, sao lại phải nhận quà của anh.

Anh ngược lại không vội vàng bắt tôi nhận, mà là nói sang chuyện khác: “Chúng ta học cùng cao trung, bây giờ lại ở cùng thành phố, cùng trường đại học, em không cảm thấy chúng ta rất có duyên sao?”

“Không cảm thấy.” Tôi nhún vai, trả lời rất thản nhiên.

“Chúng ta vốn không quen, bây giờ đã biết nhau rồi, cái này nói chung cũng có chút duyên phận nhỉ?”

“Có lẽ vậy.”

“Anh cảm thấy em rất đặc biệt.”

“Tất cả mọi người đều nói thế.” (bây giờ nghĩ lại khi ấy da mặt tôi dày ghê).

Sắc mặt anh rõ ràng có phần bẽ tắc: “Ô Cảnh Đồng, anh đang theo đuổi em, em không thể phối hợp một tí sao?”

Tôi đứng tại chỗ sững sốt ba giây, bởi vì chưa từng bị người ta thổ lộ ngay trước mặt, một lát sau, tôi dần dần tìm về tiếng nói của mình, hỏi ngược lại: “Anh muốn tôi phối hợp thể nào?”

.....

Hứa Tây Thần đoán chừng không biết nói gì nữa, vì vậy anh cầm túi đồ ăn vặt đưa cho tôi, hừ lạnh một cái: “Em nói không muốn thì anh sẽ ném vào thùng rác ngay, em chọn đi.”

Tôi nhìn cái túi đầy đồ ăn vặt, lại nhìn ánh mắt kiên định của anh, cuối cùng vì không để lãng phí tôi đành nhận lấy.

Anh bỗng nhiên cười nói với tôi: “Ô Cảnh Đồng, em đi trước đi.”

Tôi nhìn anh, do dự một lúc, anh vẫy vẫy tay với tôi, thế là tôi bước đi.

Sau này nhớ lại khi ấy khuôn mặt tôi chắc là không có biểu cảm gì, bởi vì cho đến khi đi vào ký túc xá nữ sinh, tôi vẫn như là còn lọt trong sương mù, ban này những gì người kia nói chắc là ảo giác thôi nhĩ, nhưng túi đồ ăn nặng trĩu trong tay lại nhắc nhở tôi, tất cả đều chân thật.

Tại chỗ quẹo cầu thang lầu hai, tôi trông thấy bóng lưng anh rời khỏi lầu nữa. Lần này tôi khẳng định, đêm hôm kia anh chắc chắn cũng tiễn tôi về như vậy.

Ngày 31 tháng 12 năm 2009

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm 2009, tôi đi dạo trong sân trường thật lâu, không phải quá nhàn rồi mà là vì tìm kiếm bóng dáng của ai đó.

Tôi cảm thấy mình buồn cười thật, không biết em ở đâu mà lại làm kẻ ngốc đợi em. Cuối cùng tôi quyết định vào siêu thị mua vài thứ rồi quay về ký túc xá, thế mà em lại xuất hiện tại đây, còn quên mang theo tiền, thật là cứ lơ mơ mãi thôi, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy mỗi lời nói từng hành động của em đều đáng yêu như vậy.

Tôi muốn giúp em thanh toán, không ngờ em phớt lờ tôi rồi bỏ đi, sau khi trả tiền xong tôi đi theo sau em.

Đây không biết là lần thứ mấy tôi đi theo phía sau em, ngắm nhìn mái tóc đuôi ngựa của em đong đưa tự nhiên trong khi đi lại, lộ ra cái cổ trắng nõn, hôm nay em mặc áo lạnh màu trắng, đẹp lắm.

Tôi đuổi theo lên phía trước, em lại chẳng có chút khách khí với tôi, tôi nói gì em trả lời nấy, nhưng khi em nói tôi rất vui vẻ, bởi vì em đang nói chuyện với tôi, không phải với người khác.

Rốt cuộc tôi không nhịn được nữa mà nói với em: “Ô Cảnh Đồng, anh đang theo đuổi em, em không thể phối hợp một tí sao?” Biểu tình ngơ ngác đáng yêu của em, đến giờ vẫn còn mới mẻ trong hồi ức của tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi khẳng định mình thật sự yêu em, hết thuốc chữa rồi...

Ngày 14 tháng 1 năm 2010

Trưa hôm nay khi ở ký túc xá, tôi chợt nhận được một cú điện thoại, dây số lạ hoắc, vì thế tôi không tiếp máy, hậu quả là cú điện thoại đó bấm riết không tha gọi hơn mười lần, cuối cùng tôi nhận máy.

“Ô Cảnh Đồng, em rốt cuộc nhận máy rồi.” Không biết tại sao, tôi vừa nghe đã biết đó là giọng nói của Hứa Tây Thần, vì thế tôi trả lời, “Tôi không nhận điện thoại số lạ.”

“Vậy sao em lại nhận máy?” Anh hình như đầy thú vị hỏi.

“Bởi vì tôi sợ tiếng chuông di động sẽ vang mãi không ngừng cả buổi trưa.”

“Em coi thường anh quá đi.”

“Hử?”

“Sao lại là một buổi trưa...tôi thiếu phải tới buổi chiều.”

“...”

“Anh mua hai vé xe về Tô Châu ngày 20, chúng ta cùng nhau trở về nhé.” Giọng nói của anh vô cùng dĩ nhiên.

“Sao anh biết ngày đó tôi thi xong?”

“Anh đi xem lịch thi của khoa bọn em.”

, tôi còn chưa đi xem lịch thi của mình đâu...

“Nhưng mà...” Lời tôi còn chưa nói xong, anh đã ngắt lời trước, “Nói vậy là định rồi nhé, 12 giờ ngày 20 cổng số 4, không gặp không về.”

Anh cứ thế tắt điện thoại, mà tôi cũng không định đi mua vé xe, bởi vì một câu không gặp không về kia.

Ngày 13 tháng 1 năm 2010

Tôi học khoa thương mại và kinh tế quốc tế, hôm nay có lịch thi, đến ngày 18 thì thi xong.

Tôi cố tình đi qua cửa văn phòng của khoa ngữ văn, đúng lúc ngó thấy lịch thi của lớp văn học Hán ngữ, biết được 11 giờ rưỡi ngày 20 Tô Cảnh Đồng sẽ thi xong, thế là tôi hứng khởi chạy tới nhà ga mua hai vé xe về Tô Châu ngày 20.

Trong lúc do dự làm sao gọi điện nói với em, bởi vì sợ em sẽ từ chối, cho nên tôi khẩn trương nửa ngày trời.

Thật sự là muốn chết, khẩn trương chết tiệt!!!

Sau khi mắng mình vô số lần, tôi gọi điện thoại bảo em cùng nhau đi về, việc em không từ chối đã khiến lòng tôi dâng lên cảm xúc hạnh phúc vô bờ.

Chỉ chương đầu là có góc nhìn của 2 người, bắt đầu từ chương sau là theo góc nhìn của Tô Cảnh Đồng :)

2. Chương 2: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 2

Ngày 20 tháng 1 năm 2010

“Em không mệt sao?” Ngồi trên tàu cao tốc, Hứa Tây Thần ở bên cạnh bắt đầu hỏi tôi miết như Đường Tăng niệm kinh.

“Không mệt.” Tôi chống cằm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lạnh nhạt trả lời.

“Tại sao em không muốn ngủ trưa?” Anh vẫn không chịu bỏ qua.

Tôi che lỗ tai quay đầu lại, tròng mắt phần nộ lườm anh, anh còn hỏi nữa tôi sẽ bị thôi miên mất: “Đại ca, rốt cuộc anh muốn nói gì đây?”

“Em ngủ rồi có thể tựa vào vai anh.” Hứa Tây Thần vừa nói vừa vỗ vỗ vai mình. Sau đó còn cười gian xảo nói thêm, “Anh không làm đại ca nhiều năm rồi.”

“...”

Sau khi nghe xong tôi hoàn toàn không thèm để ý tới anh, quay đầu qua tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng trong lòng lại tươi cười nở hoa...

Ngày 12 tháng 2 năm 2010

Ngày mai là đêm giao thừa, hôm nay tôi và mẹ đến trấn trên mua đồ tết, vừa mới lựa xong chữ phúc và câu đối xuân, lúc đặt vào trong giỏ xe, một bóng dáng quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện ở góc đường đối diện.

Anh ngơ ngác nhìn tôi, sau đó lộ ra nụ cười mê chết người không đèn mạng.

Anh tiến đến gần chúng tôi, sau đó rất lễ phép chào mẹ tôi: “Cháu chào dì, cháu là bạn học của Đồng Đồng, cháu tên là Hứa Tây Thần.”

Cảm xúc của tôi lúc đó, không nói rõ, không nói rõ, dù sao cũng là thẹn thùng xen lẫn căng thẳng.

Sau khi nghe xong mẹ tôi rất niềm nở đáp lại: “Chào cháu.” Sau đó bà nói với tôi, “Gặp bạn học sao không chào một tiếng.”

Rốt cuộc tôi ngại thể diện của mẹ, nói qua loa: “Chúc mừng năm mới.”

Mẹ nhìn lướt qua hai chúng tôi sau đó nói: “Đồng Đồng, con trông đồ đạc đi, mẹ đi qua bên kia xem đèn lồng.”

Sau khi mẹ rời đi, tôi lạnh lùng nói với anh: “Anh không phải ở trần bên cạnh sao, chạy tới trần chúng tôi làm gì?”

Anh không hề do dự trả lời ngay: “Bởi vì em ở đây.” Anh dừng một chút, trong ánh mắt trong veo không che giấu được sự vui mừng, “Anh ở đây mấy ngày rồi, nghĩ rằng em sẽ đến đây sớm đồ tể, cho nên vẫn ở đây đợi em.”

Nếu tôi nói không rung động thì là giả, nhưng tình huống này là trong tiểu thuyết ngôn tình, tình tiết phải liên kết chứ...

Khoảnh khắc đó, tôi rút cuộc đánh giá anh tử mĩ hơn chút, mái tóc không dài không ngắn, ngũ quan vô cùng thanh tú, khiến người ta có cảm giác gọn gàng ấm áp.

Đôi mắt anh rất đẹp, lúc nhìn tôi đặc biệt tập trung, tựa như tôi là toàn bộ thế giới của anh.

“Anh tìm tôi có việc gì?” Tôi dụ giọng, sau đó hỏi anh.

“Không có gì hết, chỉ là rất muốn gặp em thôi.”

“...” Tôi bỗng nhiên không biết nên đáp lại câu này thế nào.

Vì gặp tôi, thời tiết lạnh như vậy, một mình anh cứ quanh quẩn mãi ở ngã tư đường xa lạ, tôi ngẫm lại cảm thấy cô đơn nhường nào, nhưng cũng cảm thấy rất ấm áp.

“Mẹ em tới rồi, anh đi trước đây.” Hứa Tây Thần nhìn về phía cách đó không xa, tôi cũng bắt giắc theo tầm mắt anh nhìn qua, quả nhiên mẹ đang vui vẻ cầm lồng đèn đi về phía chúng tôi.

Hóa ra, anh đi đường xa như vậy, thật sự chỉ là vì gặp mặt tôi.

Trong lòng tôi dâng trào cảm giác ấm áp và cảm động, từ trong giỏ xe đựng đầy đồ đạc, tôi lấy ra hai chữ phúc thật to đưa cho anh, mỉm cười nói: “Hứa Tây Thần, chúc mừng năm mới, cái này tặng cho anh.”

Anh hơi bất ngờ nhận lấy, mỉm cười nói với tôi: “Chúc mừng năm mới, tiểu thư thảo đáng yêu.” Sau đó anh vẫy tay với mẹ đang tiến đến gần, chào nói, “Tạm biệt dì.”

Tôi nhìn bóng dáng mảnh khảnh của anh rời đi, rồi nhìn lại xem hôm nay mình mặc gì, mũ len che tai kiểu tai thảo đáng yêu, áo khoác len màu trắng, hơn nữa mang đôi giày boots nhung cùng màu, thật sự rất giống một...con thảo.

“Cái cậu ban nãy là bạn trai con phải không? Là chàng trai lễ phép, rất hăng hái.” Mẹ cười tủm tỉm nói với tôi, dường như rất hài lòng về anh.

Tôi vội lắc đầu ngay: “Không phải ạ, chỉ là bạn học tình cờ gặp thôi.” Nhưng khuôn mặt tôi lại hơi ửng đỏ, tôi có thể cảm giác được khuôn mặt mình rất nóng.

Mẹ dùng sắc mặt khỏi cần giải thích cũng hiểu mà nhìn tôi, bà nói: “Hai đứa cứ từ từ nói, nói chuyện cho đằng hoàng, mẹ con cũng chẳng phải cổ hủ.”

Tôi đoán chừng bây giờ mình có nói gì cũng đều là giấu đầu hở đuôi, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng quá, cho nên tôi cũng lười giải thích làm gì.

Ngày 13 tháng 2 năm 2010

Hôm nay trên QQ đều là lời chúc năm mới, trong thời điểm nhà nhà sum họp này, tôi cũng không nhịn được đăng lên: năm mới tốt lành, năm mới tốt lành, chúc mọi người năm mới vui vẻ. Mọi người cùng nhau hát đi.

Sau đó có một người trả lời ngay lập tức: tiểu thư thảo, chúc mừng năm mới...

Biệt danh của anh là: tiên sinh bắt thảo.

Tôi dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đó là Hứa Tây Thần. Lần trước tụ tập mọi người để lại số QQ, lúc ấy tôi chưa sử dụng QQ, cho nên bình thường liên lạc với tôi anh đều trực tiếp gọi điện thoại.

Tiên sinh bắt thỏ, làm anh tốn sức nghĩ ra, tôi nhin không được phì cười với biệt danh này.

Ngày 14 tháng 2 năm 2010

Mùng một tết năm nay đúng lúc là lễ tình nhân, rất nhiều bạn bè đã có người yêu đều đang thỏ dài, muốn ở cùng ba mẹ, muốn ở cùng người yêu, không thể chọn hai cái, rốt cuộc nên vứt bỏ cái nào mới thỏa đáng đây?

Loại con gái không có bạn trai như tôi thì chẳng cần lo âu, lựa chọn duy nhất chính là ngoan ngoãn ở nhà cùng ba mẹ.

Nhưng ba mẹ tôi lại muốn trải qua thế giới hai người, cho nên...lại...vứt bỏ tôi. Chị tôi cũng ăn mặc xinh đẹp đi ra ngoài hẹn hò, mẹ bảo tôi đi tìm bạn trai đi chơi, tôi không có bạn trai mà, vì thế tôi đáng thương hôm nay đành làm tổ ở nhà...

.....

Đang ở nhà buồn chán hết sức, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, là anh họ nhắn tin nói rằng ở nhà rảnh rang không có gì làm nên hẹn tôi ra ngoài đi chơi, tôi hưng phấn đồng ý ngay.

Cho đến khi tới nơi, tôi mới ý thức được người anh họ Trang Tuấn thân mến học cùng mẫu giáo với tôi, anh ấy chỉ hơn tôi mấy tháng, học cùng năm với tôi, trên con đường trưởng thành của tôi đều có anh ấy làm bạn, anh ấy luôn luôn che chở cho tôi. Nhưng khi vào đại học, anh ấy lựa chọn ở lại Tô Châu, còn tôi thì đi Nam Kinh.

Tôi bỗng nhiên nhận ra điểm này là bởi vì người xuất hiện tại điểm hẹn của chúng tôi không phải là anh ấy, mà là Hứa Tây Thần đang cười gian xảo, anh họ đáng ghét thế mà cũng bị Hứa Tây Thần mua chuộc.

“Tôi rất hiểu kỳ, anh làm sao mua chuộc được anh tôi.”

“Đây là bí mật giữa đàn ông với nhau.” Anh trả lời tôi như thế.

Chúng tôi sánh bước đi một đoạn đường rất dài, tuy rằng cả hai không nói gì nhiều, nhưng cũng đủ khiến trái tim tôi đập loạn xạ.

Tình cờ đi đến cửa hàng lưu niệm, Hứa Tây Thần nhìn bên trong tủ kính một lát, sau đó bảo tôi đứng chờ ở cửa, ba phút sau, anh mang theo một con thỏ bông rất to, vô cùng đặc ý đưa tới trước mặt tôi: “Tặng em này.”

Tôi đã hiểu được tính tình của anh chàng này, nếu tôi không lấy anh rất có thể tiện tay ném ngay ven đường, cho nên tôi vui vẻ nhận lấy, dù sao...con thỏ bông kia vô cùng đáng yêu.

Tôi vừa mới nhận lấy con thỏ này, anh lại quay trở về trong cửa hàng, qua một lúc, lại mang theo một con thỏ mặc âu phục đi tới, rồi nói: “Đi thôi.”

Cho nên hôm nay tôi và anh mỗi người mang theo một con thỏ, dạo chơi trên con đường chật ních người, thu hút sự chú ý của quần chúng.

Hứa Tây Thần vô cùng hưng phấn, anh cười nói: “Nếu mỗi ngày đều như hôm nay, có em ở cùng thì tốt rồi.”

Có chút quái đản, có chút đa tình, nhưng càng rung động hơn.

Mà tôi đã đọc rất nhiều tiểu thuyết, có sức miễn dịch với loại câu thoại này, cho nên vẫn không nhin mà thốt ra một câu phá hoại phong cảnh: “Tôi mệt rồi, Hứa Tây Thần.”

3. Chương 3: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 3

Ngày 23 tháng 2 năm 2010

Ngày mai khai giảng, hôm nay tôi quay về Nam Kinh, ba lái xe đưa tôi đến nhà ga, bởi vì tôi cứ lè mề cho nên vừa đặt chân xuống là gần sát giờ soát vé.

Mà tên gốc Hứa Tây Thần kia thì chờ tại chỗ kia, cười ha ha xách hành lý của tôi, sau đó rất tự nhiên nắm tay tôi chạy như điên đến sân ga, bàn tay anh rất to cũng nắm thoải mái lắm, khi đó tôi bỗng nhiên nghĩ tới một câu nắm chặt tay người, cùng sống đến già. Nhưng ý nghĩ đó chỉ chợt thoáng qua mà thôi.

Chúng tôi vừa bước lên tàu cao tốc, còn chưa ngồi vào chỗ thì tàu đã chậm chậm khởi động. Vé xe lần này cũng là do Hứa Tây Thần mua, tôi và anh cách nhau một lối đi, tôi rất tự nhiên muốn buông tay ra, khi chuẩn bị ngồi xuống, anh bỗng nhiên nói với bác gái trông hiền lành ngồi bên cạnh tôi: “Dì ơi. Ngại quá, cháu muốn ngồi cùng bạn gái cháu, có thể làm phiền dì đổi chỗ không ạ?”

“Cháu không phải bạn gái anh ấy, dì cứ ngồi đi ạ.” Tôi vội vàng giải thích.

Bác gái cười mỉm nhìn chúng tôi vẫn còn nắm tay, bác ấy cười đứng dậy: “Vợ chồng son cãi nhau phải không.” Sau đó bác ấy đến chỗ mà Hứa Tây Thần vốn phải ngồi, rồi nói, “Chàng trai, để dành bạn gái cậu đi.”

Tôi nghe xong nhất thời đỏ mặt, bác gái kia khẳng định cho rằng tôi là “bạn gái” cố tình gây sự của anh.

“Đương nhiên rồi.” Hứa Tây Thần tỏ vẻ thực hiện được gian kế, nhìn tôi nói, “Anh sẽ dỗ em.”

Tôi ngồi tại chỗ, không nói gì muốn giẫy tay anh ra, nhưng anh lại nắm chặt hơn, vô cùng dè tiện nói: “Để anh nắm thêm một lúc nữa, anh còn chưa nắm đủ đâu!”

Sau đó tôi nói: “Anh đặt hành lý lên trên đi.”

Lúc này anh mới hết sức không tình nguyện mà thả tay ra.

Ngày 15 tháng 3 năm 2010

Ba giờ chiều tan lớp, nghe nói hôm nay có trận bóng rổ tập hợp rất nhiều trai đẹp, vì thế nữ sinh lớp chúng tôi đi gần hết, mà tôi cũng bị bạn cùng phòng kéo đi xem. Khi chúng tôi đến bên ngoài sân bóng, trận đấu đã chơi được một nửa, hôm nay là khoa kinh tế đấu với khoa cơ giới, quả nhiên tụ tập đủ trai đẹp.

“Đồng Đồng, kia không phải là vật sở hữu của cậu sao?” Bạn cùng phòng L tinh mắt, mau chóng phát hiện ra Hứa Tây Thần. Bởi vì anh luôn gọi điện cho tôi, cho nên người trong ký túc xá đều biết anh. Có một lần tôi đang tắm, L giúp tôi nhận điện thoại hỏi anh là ai, tên kia lại trả lời: “Tôi là vật sở hữu của Đồng Đồng.”

Tôi không ngờ Hứa Tây Thần chơi bóng rổ rất tốt, cú ném xa ba điểm hoàn mỹ của anh luôn khiến các nữ sinh hét to.

Ngay lúc anh ném bóng vào rổ, trong lòng tôi chợt dâng lên cảm giác tự hào. Khi trận đấu sắp kết thúc, khoa kinh tế dẫn trước sáu điểm, có thể nói là nắm chắc thắng lợi trong tay, thế là tôi kéo L rời khỏi.

Ngày 16 tháng 3 năm 2010

Buổi trưa, bạn học S cuống cuống chạy tới cho tôi hay, trước khi trận đấu hôm qua kết thúc, cũng chính là lúc tôi và L rời khỏi không lâu, nam sinh khoa cơ giới không hài lòng với thất bại của mình, cho nên xô đẩy Hứa Tây Thần ghi điểm nhiều nhất, đúng là tuổi trẻ tràn đầy tinh lực, hai khoa suýt nữa là đánh nhau.

Không đợi tôi cất tiếng L liền hỏi: “Tây thiếu, không sao chứ?”

S nói: “Không sao, chẳng qua đầu gối và khuỷu tay bị thương nhẹ thôi.”

Tôi tiếp tục thản nhiên lắng nghe, nghĩ thầm chơi bóng bị thương không phải là việc bình thường thôi ư? Kết quả hai cô nàng kia nhìn tôi chăm chăm, tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Đồng Đồng, cậu còn không mau gọi điện.”

“Tại sao là tớ?” Tôi mở to hai mắt, nhưng không ngờ L đã lấy di động của tôi gọi vào số của anh.

Tôi giành lấy, vừa muốn tắt máy thì đầu dây bên kia truyền đến tiếng anh mang theo chút hưng phấn: “Đồng Đồng, đây là lần đầu tiên em gọi cho anh.”

Không biết vì sao anh nói những lời này, nó khiến tôi cảm thấy mình đối xử tệ với anh, lần đầu tiên gọi cho anh cũng là bị bạn cùng phòng ép buộc: “Nghe nói anh bị thương, không sao chứ?”

“Không có gì, em đừng lo.”

Tôi bỗng nhiên chẳng biết nói gì nữa, sau đó cất tiếng: “Tôi có xem trận bóng rổ anh chơi ngày hôm qua, anh chơi hay lắm.”

Anh trầm lặng một lúc, sau đó nói: “Sớm biết em đi xem, anh sẽ biểu hiện tốt hơn nữa.”

Lúc ấy tôi rất muốn nói với anh, biểu hiện của anh rất tốt, thật sự thật sự tốt lắm. Nhưng tôi không hiểu tại sao mình không nói ra.

“Anh rất thích chơi bóng rổ sao?”

“Từ sau khi biết nữ sinh các em đều thích nam sinh chơi bóng rổ, anh mới bắt đầu thích nó.”

“Ai nói nữ sinh đều thích nam sinh chơi bóng rổ, tôi thì thích nam sinh tài hoa hơn người, nếu có trình độ văn học thì càng tốt hơn.” Thực ra tôi chỉ nói đùa thôi.

“Sao em không nói sớm? Ngày mai anh phải đi đọc Tứ Thư Ngũ Kinh.”

“...”

Ngày 31 tháng 5 năm 2010

“Đồng Đồng, ngày mai là quốc tế thiếu nhi.” Đang lúc lên mạng, đột nhiên nhảy ra một cái cửa sổ.

Tôi xem xong liền gõ vài cái trên bàn phím: “Anh không phải muốn nói với tôi chúc mừng quốc tế thiếu nhi chứ.”

“Đương nhiên không phải, ngày mai em có kế hoạch gì?”

Bạn cùng phòng luôn nói tính trẻ con của tôi vẫn chưa tan biến, bởi vì tôi nói ngày mai muốn đi ăn phần ăn trẻ em, chẳng ai muốn đi cùng tôi, thế là tôi trả lời: “Đi ăn phần ăn trẻ em.”

“Xin mang anh theo với.”

“...”

Ngày 1 tháng 6 năm 2010

Sau khi ăn xong phần ăn trẻ em, Hứa Tây Thần mua một chùm bong bóng rực rỡ, nhét vào tay tôi. Anh cười nói: “Quà quốc tế thiếu nhi.”

Tôi quả trách: “Anh ngốc quá đi.”

Anh vẫn cười như trước, lộ ra hàm răng đều đặn trắng tinh, ánh nắng nhợt nhạt bao phủ anh, khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhiên cảm thấy anh rất đẹp trai, thật đó.

Trong khoảng thời gian tuổi trẻ của mình, có một anh chàng ngốc sẵn lòng điên rồ cùng tôi, cùng nhau chơi đùa, thật sự rất tốt.

Ngày 15 tháng 8 năm 2010

Kỳ nghỉ hè năm nay Hứa Tây Thần thi bằng lái xe, còn tôi làm tổ ở nhà đọc sách lên mạng, trưa hôm nay tôi nhận được điện thoại của anh, tôi đi đến cổng tiểu khu nhà mình liền trông thấy anh đeo kính râm, tựa vào chiếc xe màu đen đợi tôi.

“Trời nắng vậy, sao anh không ngồi trong xe, đứng bên ngoài làm gì?”

“Trông rất ngẫu, hiểu không?”

“ ... ”

Lúc anh đưa tôi đi hóng gió, làm như lơ đãng hỏi: “Đồng Đồng, khi nào thì em bằng lòng làm bạn gái anh?”

Tôi không ngờ anh sẽ hỏi vậy, cho nên trả lời: “Không biết nữa.”

Anh không nói gì, chỉ nhìn về phía trước, rất nghiêm túc lái xe.

Thực ra tôi là người không hề nóng vội, hiện tại còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận một người khác, tôi thiếu lúc này tôi vẫn cảm nhận được có một người rất tốt.

Ngày 5 tháng 11 năm 2010

Hôm nay khi đến thư viện, tại đầu cầu thang, tình cờ gặp Hứa Tây Thần và mấy người bạn cùng phòng của anh đang đi ra, các bạn của anh vừa nhìn thấy tôi đều đồng loạt kêu lên: “Chào chị dâu.” Khiến mọi người chú ý.

Tôi không nói gì mà nhìn kẻ đầu sỏ, anh đang cười ngây ngô ra vẻ đắc ý.

Ngày 24 tháng 12 năm 2010

Trong nháy mắt, tôi đã quen Hứa Tây Thần một năm trời, hôm nay tôi tặng anh một quả táo. Bởi vì đúng lúc ở tiệm trái cây dày công lựa được hai quả rất đẹp, lại vừa khéo gặp được anh.

Anh cười ha hả nhận lấy quả táo tôi tặng: “Đừng say mê anh, anh chỉ là một truyền thuyết.”

Tôi làm bộ tức giận, làm ra vẻ muốn lấy lại quả táo, không ngờ anh khê nói bên tai tôi: “Thực ra ý anh muốn bày tỏ là, em luôn say mê anh như vậy.”

Tôi không nói gì xoay người, ra sức lắc đầu nói: “Ai say mê anh, thật sự không biết xấu hổ, không biết xấu hổ.”

“Anh có biết xấu hổ đâu.” Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng anh, còn có tiếng cười không kiêng nể gì.

Tôi cũng phì cười một tiếng, thật sự là hết cách với anh.

4. Chương 4: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 4

Ngày 8 tháng 3 năm 2011

Hôm nay Hứa Tây Thần mua cho tôi một túi đồ ăn vặt thật to, nói là quà quốc tế phụ nữ.

Tôi hưng hăng trừng mắt nhìn anh, hét lớn: “Tôi là thiếu nữ, không phải phụ nữ.”

Nhưng anh ra vẻ đã nằm trong dự liệu: “Một ngày nào đó cũng thành vậy thôi, giờ tặng em trước thời hạn.”

Anh dừng một chút, cười ha ha nhìn tôi, “Yên tâm đi, em biến thành phụ nữ, anh vẫn sẽ yêu em.”

Tôi nghe xong làm như muốn nôn...

Ngày 9 tháng 5 năm 2011

Hứa Tây Thần mua rất nhiều tác phẩm của Long Ứng Đài cho tôi, bởi vì tôi đăng lên một câu: lời văn của Long Ứng Đài thật sự là đẹp đến mức khiến người ta ngạt thở.

Anh hỏi có phải Long Ứng Đài là tác giả mà tôi thích nhất không, tôi nói tác giả tôi thích nhất là An Đông Ni, hiện tại đang sống ở Melbourne, Úc.

Câu chữ trong tác phẩm do anh ta viết đều toát ra vẻ chân thật và ấm áp. Tôi rất thích chàng trai ấm áp như anh ta.

Anh nhún vai, ra vẻ uất ức nói: “Sự ấm áp của anh, chẳng lẽ em không cảm nhận được ư?”

“...Không có.” Tôi lắc đầu, trả lời một cách khẳng định.

“Để anh ôm em một cái, em sẽ biết anh có ấm hay không.” Hứa Tây Thần vừa nói vừa duỗi hai cánh tay ra.

“Nghĩ đẹp thật.” Tôi hừ một tiếng, cầm tác phẩm của Long Ứng Đài trong tay sải bước chạy về ký túc xá.

Ngày 9 tháng 6 năm 2011

Hôm nay Hứa Tây Thần chờ tôi dưới lầu ký túc xá, lúc tôi đi ra cảm thấy anh có chút khác lạ.

Anh trầm mặc nhìn tôi thật lâu thật lâu, mà tôi cũng nhìn được một chút buồn bã từ trong mắt anh.

Rốt cuộc anh phá vỡ sự trầm lặng nói: “Ba mẹ anh đang giúp anh sắp xếp sang Anh Quốc du học.”

Tôi ngẩn ra, bởi vì thật sự quá đột ngột, nhưng tôi vẫn vô tâm mỉm cười nói: “Chỗ nào ở Anh Quốc?”

“Glasgow.” Anh buồn bã trả lời ỉu xìu.

“À, rất tốt, đi tới đó cũng đừng làm mất thể diện của người Trung Quốc chúng ta.” Tôi nói đùa.

“Ôi Cảnh Đồng, sao em có thể đối xử lạnh lùng với anh như vậy.” Anh nhìn tôi, trong ánh mắt xinh đẹp mang theo nỗi thất vọng mà tôi chưa từng thấy, còn có ưu thương.

Khoảnh khắc đó, nhìn bộ dạng bi thương của anh, tôi thật sự rất muốn tiến lên ôm anh một cái, thế nhưng anh dứt khoát xoay người bỏ đi.

Bóng lưng của anh cô đơn quanh quẽ như vậy, nước mắt tôi bỗng nhiên vỡ òa trong giây phút này.

Ngày 30 tháng 6 năm 2011

Hứa Tây Thần nhận được thư thông báo trúng tuyển đại học Glasgow, cuối tháng 8 sẽ rời khỏi Trung Quốc, bạn học trong lớp anh tổ chức buổi tiệc đưa tiễn anh tại một nhà hàng cách trường không xa, tôi dùng mọi cách từ chối nhưng cuối cùng vẫn đi theo anh.

Cho đến hôm nay tôi mới bỗng nhiên phát hiện anh được yêu thích đến vậy, người trong đội bóng rổ, học trưởng học đệ của khoa bọn họ, còn có một số nữ sinh hâm mộ anh đến để đưa tiễn anh. Mà phần lớn thời gian ánh mắt anh đều ở trên người tôi.

Vừa lúc có người kính rượu anh, tôi ngồi tại chỗ nhìn anh. Nghĩ thầm anh thật sự là người rất ấm áp, cho nên mới có nhiều người không nỡ để anh đi.

Lúc này bạn cùng phòng F của anh lặng lẽ cho tôi biết: “Hứa Tây Thần có nói chỉ cần cô bảo cậu ấy ở lại, cậu ấy có chết cũng không đi.”

Tôi nghe xong không khỏi ngẩn ra, nhưng lập tức thay đổi ý nghĩ, tôi có tư cách gì cản trở tương lai tốt đẹp của anh chứ? Vì thế tôi chỉ cười không nói gì.

Ngày 15 tháng 8 năm 2011

Còn nửa tháng nữa Hứa Tây Thần sẽ đi Anh Quốc, vì thế anh luôn nói muốn tôi cùng anh mua sắm đồ đặc mang sang Anh Quốc. Anh kéo tôi đi hết chỗ này tới chỗ kia, rốt cuộc trong trời nắng gắt như lửa hôm nay, tôi mệt mỏi quát anh: “Hứa Tây Thần, anh có biết trời rất nóng không hả.”

Anh nhìn tôi vài giây, sau đó kéo tôi đến Haagen-Dazs cách đó không xa. Vừa đi tôi vừa không tình nguyện oán trách: “Anh Quốc có cái gì không có chứ, hơn nữa anh đi rồi cũng không phải đi luôn, lần sau trở về rồi lại mang qua.”

“Nếu anh không trở về thì sao?” Anh bỗng nhiên nghiêm túc hỏi, ánh mắt sâu lắng nhìn tôi, giống như tôi đã nói gì không nên nói.

Anh nghiêm túc như thế khiến tôi hơi khó xử, tôi suy nghĩ một lát, dè dặt hỏi: “Anh sẽ trở về phải không?”

Anh trịnh trọng gật đầu, sau đó nói: “Anh chỉ muốn hồi ức của em có anh nhiều hơn chút, thế thì em không mau chóng quên đi anh.”

Tôi nghe xong cảm thấy lòng chua xót, hóa ra anh không phải muốn mang theo đồ đạc, mà là ký ức của tôi và anh.

Anh nắm tay tôi đi đằng trước, vì thế tôi không thấy rõ sắc mặt của anh, nhưng tôi có thể cảm giác được sự đau khổ của anh không thể nói ra lời.

Ngày 30 tháng 8 năm 2011

Anh ăn mặc tuần tú đứng trước cổng tiểu khu nhà tôi, bởi vì gần đây anh thường hay tới, chú gác cổng cũng biết anh, chú ấy cười với tôi đang đi tới gần, nhỏ giọng nói: “Đồng Đồng, bạn trai cháu rất tuần tú.”

Tôi cười nhẹ giọng: “Cảm ơn chú đã khen ạ.” Đây là lần đầu tiên tôi không phủ nhận anh là bạn trai tôi, nhưng bởi vì cách một khoảng cách nên anh không nghe được.

“Ngày mai anh bay rồi.”

“Ồ.” Tôi thản nhiên lên tiếng. (Hứa Tây Thần nói tôi lạnh lùng thật sự không phải không có nguyên do, hiện tại nhớ lại lúc ấy sao tôi lại đối xử tệ bạc với anh như vậy)

Tôi giả vờ ung dung ngược mắt lên, anh đang nhìn tôi chăm chú, sự lưu luyến không rời trong mắt anh đều rơi vào đáy mắt tôi.

“Sao lại nhìn tôi như vậy.”

“Anh suy nghĩ làm thế nào để đóng gói em mang đi.” Anh cười trả lời.

“...”

“Đóng gói không được đâu, nhưng tôi có thể tặng anh một món quà.” Tôi nói xong liền tiến lên ôm anh. (đây là lần đầu tiên chúng tôi ôm nhau)

Gió nhẹ lướt qua bên tai tôi, tôi nghe được anh nhỏ giọng nỉ non bên tai trái của tôi: “Anh yêu em.”

Ngày 5 tháng 11 năm 2011

Ngày đầu tiên anh đi, tôi thật sự không có chút cảm giác xa nhau.

Anh đi một tuần, mọi thứ vẫn như thường, tôi thậm chí cảm thấy thoải mái, bởi vì không có ai quăn quít lấy tôi.

Anh đi một tháng, tôi bỗng nhiên cảm thấy mất mát, trong lòng trống rỗng, luôn cảm thấy thiếu gì đó.

Tháng thứ hai anh đi, tôi mới nhận ra tên gốc kia thật sự đi rồi...

Tháng thứ ba, tôi chợt có chút sợ hãi, anh đi Anh Quốc, có thể nào không quay trở về nữa không... Tôi nhịn không được trốn trong ổ chăn khóc lóc...

Ngày 16 tháng 11 năm 2011

Hôm nay tôi lên Baidu tìm kiếm Glasgow, mới biết Scotland và Anh Quốc không giống nhau, Glasgow là thành phố lớn nhất của Scotland. Đại học Glasgow là ngôi trường danh tiếng, mà anh ở tại nơi này.

Thành phố bên bờ đại lục vốn xa xôi lại xa lạ, bởi vì anh ở đó cho nên trở thành nơi mà tôi luôn nhớ nhung.

Trong vô thức ban đầu, tôi ỷ lại anh nhiều như vậy, sau khi anh đi tôi mới phát hiện, có phải đã muộn quá không.

Mùa hè tạm biệt năm 2011, sau khi người tên là Hứa Tây Thần rời khỏi thế giới của tôi không bao lâu, tôi rất cuộc hiểu được một giai đoạn nào đó trong cuộc đời tôi đã kết thúc triệt để.

Ngày 17 tháng 11 năm 2011

Xin cho tôi một chút thời gian, tôi cần khóc một lúc.

5. Chương 5: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 5

Ngày 1 tháng 12 năm 2011

Hôm nay trên đường gặp được bạn cùng phòng G của Hứa Tây Thần, anh ta cười chào tôi nói: “Hứa Tây Thần còn để lại một sổ sách ở ký túc xá, nếu không cô đến lấy giúp cậu ấy nhé.”

Tôi xoắn xuýt hồi lâu mới nói: “Chờ anh ấy trở về rồi tự anh đưa cho anh ấy, hoặc là các anh cứ giữ đi.”

Bạn học G phì cười nhìn tôi, nói: “Cậu ấy có về chắc cũng không đến Nam Kinh, bọn tôi làm sao đưa cho cậu ấy được? Hay là cô giao cho cậu ấy nhé, cậu ấy chắc chắn sẽ rất vui.”

Tôi nghĩ anh ta nói phải, nên nói: “Được rồi, vậy tôi giữ trước, chờ khi nào anh ấy về Tô Châu thì giao cho anh ấy.”

Cùng anh ta lên đường quay về ký túc xá, trên đường đi bạn học G kể rằng Hứa Tây Thần nói tôi đáng yêu hấp dẫn thế nào ở trước mặt bọn họ, balabalabala..... Nói chuyện hăng say, nói mãi không dứt.

Tôi lắng nghe khuôn mặt đỏ ửng, rất nghi ngờ có phải Hứa Tây Thần nói với bọn họ về tôi không, bởi vì tôi thật sự không có tốt như anh nói.

Tới dưới lầu ký túc xá nam sinh, bạn học G rất nhiệt tình mời tôi đi lên, tôi từ chối mấy lần, cuối cùng thịnh tình không thể từ chối nên đồng ý.

Ký túc xá nam sinh thật là dơ bẩn, lộn xộn, tệ quá. Tôi nhịn không được lắc đầu.

“Cái giường sạch sẽ này là của Tây thiếu, cô cứ ngồi đây đi. Cậu ấy có chứng ưa sạch sẽ. Mấy thứ này tuy rằng cậu ấy chưa mang đi, nhưng vì không có sinh viên mới vào ở nên bọn tôi giữ lại.” Bạn học F của anh đứng lúc ở đây, anh ta nói cho tôi biết.

Anh ưa sạch sẽ, tôi vừa mới biết thôi đấy, thật sự là...không nhìn ra mà.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thật không có chỗ nào để ngồi, tôi liền ngồi xuống giường anh, vừa ngồi xuống liền phát hiện dưới tấm ra giường có một vài bản phác họa của tôi.

Bạn học F thấy tôi nhìn chằm chằm mấy bản phác họa này, anh ta liền nói: “Mỗi ngày trước khi đi ngủ Tây thiếu đều phải xem những bức vẽ của cô rất lâu.”

“Những cái này đều do anh ấy vẽ à?” Tôi cảm thấy khó tin. Tôi vẫn cho rằng mình và anh quen thân, hiện tại tôi mới phát hiện mình chưa từng có lòng tìm hiểu anh.

“Đúng vậy. Bọn tôi hỏi cậu ấy sao không mang chúng đi theo. Cậu ấy nói lúc nhớ cô ấy, tôi sẽ vẽ một bức khác.”

Nhớ tới những việc trước kia, tôi không khỏi đỏ mắt.

Tôi cầm lấy một sổ sách của anh mà bạn học G đưa cho tôi, tôi đứng lên hỏi: “Các anh có biết số điện thoại của anh ấy ở Anh Quốc không?”

Bạn học G mỉm cười nói: “Vừa khéo trên trang tiêu đề của quyển sách này tôi có viết số điện thoại của ký túc xá cậu ta.”

Tôi nói tiếng cảm ơn rồi rời khỏi.

Tôi đã biết Hứa Tây Thần thích tôi từ lâu, cho nên việc anh đối tốt với tôi, tôi luôn cảm thấy đó là dĩ nhiên.

Tôi thậm chí có phần không hiểu, tại sao anh cố chấp thích một người bình thường như tôi, tôi không rõ tình cảm của anh đối với tôi rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu.

Tôi chỉ cảm thấy hai người còn quá trẻ, chưa thật sự hiểu được tình yêu là gì.

Nhưng hôm nay sau khi anh rời khỏi mấy tháng trời, tôi không thể không thừa nhận, tôi yêu anh.

Thế là tôi lại suy nghĩ, con người thật sự hèn hạ, nhất định phải mất đi rồi mới biết quý trọng.

Hứa Tây Thần, em mất anh rồi sao? Hôm nay tôi cứ hỏi mình như vậy.

Ngày 2 tháng 12 năm 2011

Sắp xếp xong đồ đạc của Hứa Tây Thần mà bạn học G đưa cho tôi ngày hôm qua, tôi dán lên những bức vẽ của tôi nằm dưới ra giường của anh. Lúc thu dọn sách vở, tôi phát hiện trong đó lại có một quyển “Một hành trình qua thời gian cùng An Đông Ni” của An Đông Ni.

Tôi mở ra liền bị dòng chữ rất đẹp ở trang tiêu đề thu hút: Đồng Đồng rất thích sách, đọc lướt tóm lược nhiều sách, cho ra một kết luận: cô ấy sẽ thích mình.

Xem xong dòng chữ này, tôi không khỏi mỉm cười, thật không hiểu anh từ đâu cho ra kết luận này.

Cười rồi khóc, bởi vì đợi khi tôi thật sự thích anh thì anh đi mất rồi.

Ngày 8 tháng 12 năm 2011

Gần đây tôi luôn mất ngủ, nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia của tôi và Hứa Tây Thần. Sau khi anh đi tôi đã hiểu rất nhiều việc, ví dụ như nhớ một người chưa bao giờ phải tốn sức, mà trong khoảnh khắc lơ đãng sẽ bỗng nhiên nhớ tới anh, như là khi xem phim, nghe nhạc, đi đường hoặc là vô số ban đêm khi nhắm mắt lại, những thứ có liên quan đến anh đều hiện lên trước mắt.

Xoắn xuýt cả tuần, dưới sự cổ vũ của nhóm bạn cùng phòng, tôi rốt cuộc có đủ dũng khí gọi điện cho anh.

Cách xa mấy ngàn dặm, khi nghe được tiếng anh vang lên ở đầu dây bên kia, “Hello, this is Anthony,” tôi bỗng nhiên nghẹn ngào, chỉ nhỏ giọng nói, “Hứa Tây Thần, em rất nhớ anh.”

Đầu dây bên kia bỗng lâm vào trầm lặng, sau đó là tiếng sột và vui mừng khôn xiết: “Đồng Đồng yêu dấu nhất của anh, anh nhớ em nhớ em sắp điên rồi, em làm thế nào gọi được cho anh vậy?”

“Sao anh không gọi cho em?” Tôi điều chỉnh cảm xúc hỏi.

“Bởi vì anh luôn nhần nại, muốn xem thử rốt cuộc em có nhớ anh không?” Trong điện thoại truyền đến tiếng khê cười của anh, khiến người ta cảm thấy rất sung sướng, “Cám ơn trời đất, rốt cuộc em gọi đến rồi.”

“Anh ở bên đó tốt không?”

“Không tốt.” Anh không suy nghĩ mà đáp ngay.

“Sao thế, không ăn quen thức ăn hả? Chương trình học rất nặng nề ư? Hay là trao đổi ngôn ngữ có chương ngại?” Tôi lo lắng hỏi.

Anh cười ha ha một hồi, mới nói: “Bây giờ đã tốt rồi, anh vốn tưởng rằng rời xa em anh sẽ chết, bây giờ anh đã hiểu, không có em anh sẽ không chết, nhưng mà có em anh sẽ sống lại.”

“...”

“Đồng Đồng, anh...” Không đợi anh nói xong, điện thoại liền tắt máy.

..... Bởi vì di động của tôi hết tiền rồi.

Ngày 9 tháng 12 năm 2011

Chiều hôm qua đã bỏ sung phí điện thoại, 11 giờ sáng nay tôi gọi điện cho anh, cho đến khi nghe được tiếng ngái ngủ của anh, tôi mới chợt nhận ra tôi và anh không cùng một múi giờ, cách nhau 8 tiếng đồng hồ lận, bây giờ ở Glasgow là ba giờ khuya.

“A lô, Hứa Tây Thần.”

“Đồng Đồng, em gọi anh lần nữa đi.”

“...”

“Em xin lỗi, anh đang ngủ phải không.” Tôi hơi chán nản nói.

“Nghe được giọng em còn khiến anh tràn đầy sức sống hơn là ngủ.” Anh cười ha ha nói.

“Hôm qua di động của em hết tiền. Đúng rồi, hôm qua anh nói tên tiếng Anh của anh là cái gì nhỉ.”

“Anthony.” Anh cười nói, “Không phải em nói em thích An Đông Ni sao?”

“...”

“Thực ra em gọi điện cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn nói với anh, em sẽ chờ anh trở về.” Tôi chỉ nghe được tiếng sột soạt ở đầu dây bên kia, sau đó là tiếng kêu gào hưng phấn khó mà kiềm chế, “Đồng Đồng, ý em là...em bằng lòng ở bên anh...”

“Chờ anh về rồi nói sau, được rồi, anh ngủ đi, ngủ ngon.” Tôi nhin không được cong khóe miệng rồi cúp máy.

Ngày 19 tháng 12 năm 2011

Học xong tiết thứ ba, tôi đang đi xuống bậc thang, lúc chuẩn bị đến căn tin ăn cơm, đôi mắt nhìn qua liềm thấy Hứa Tây Thần đang chờ ở chỗ rẽ, các bạn cùng phòng đẩy tôi đến trước mặt anh, cười đùa rồi bỏ đi.

Tôi đã lâu không gặp anh, đầu tóc vốn có mái bây giờ hoàn toàn trở nên trống trơn, nhưng thật ra càng có vẻ hoạt bát đẹp trai hơn, tuy rằng thay đổi một chút, nhưng vẫn là anh trong trí nhớ tôi, chính là gây ốm thế này.

Anh cứ thế nhìn tôi, ánh mắt vẫn luôn chăm chú như hồi trước.

Anh thế này, có thể nào không khiến tôi động lòng chứ.

Anh dịu dàng nói: “Đồng Đồng, anh về rồi.”

Đúng vậy, tên gốc kia đã trở về.

“Ừm.” Tôi nhẹ nhàng đáp lại, sau đó cười nói, “Sao tóc anh cắt ngắn đến vậy?”

Hứa Tây Thần nhún vai, tỏ vẻ tủi thân nói: “Vừa mới ngồi tù ở Anh Quốc xong trở về.”

“Hử?” Tôi rất đỗi ngạc nhiên nhìn anh, sau đó trông thấy nụ cười ầm áp của anh, tôi bỗng nhiên hiểu được anh nói ngồi tù là ý gì.

Người này, thật sự là...

“Đồng Đồng.” Anh bỗng dưng rất thâm tình gọi tôi.

“Sao vậy.” Tôi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, hỏi.

“Không có gì, chỉ muốn ôm em một cái.” Sắc mặt anh sáng chói.

Tôi thản nhiên cười, nói với anh: “Vậy anh còn ngâỵ ra đó làm gì.”

Sau khi nghe xong, anh vui mừng bỗng tôi lên, quay tại chỗ mấy vòng, bên cạnh có người biết chuyện nên vỗ tay, bọn họ không phải nên đi ăn cơm sao?

Hơn nữa đây là tiết tấu gì đây...

Tôi chỉ đồng ý để anh ôm một cái thôi mà!!!!!!

Ngày 19 tháng 12 năm 2011 là một ngày đáng kỷ niệm, bởi vì Tô Cảnh Đồng và Hứa Tây Thần rốt cuộc ở bên nhau, không có thể non hẹn biển, không có rung động lòng người, không có khắc cốt ghi tâm, mọi thứ đều là lẽ dĩ nhiên...

Ngày 20 tháng 12 năm 2011

Bởi vì tôi và Hứa Tây Thần đã chính thức quen nhau, cho nên anh mời người trong ký túc xá của tôi và bạn cùng phòng hồi trước của anh cùng nhau ăn cơm.

Trong bữa ăn, bạn cùng phòng L của tôi đầy hứng thú hỏi: “Tây thiếu, anh trốn học trở về hả?”

“Nghỉ lễ Giáng Sinh.” Đoán chừng ngay cả anh cũng thấy mình trả lời quá sâu xa, vì thế anh bổ sung, “Được nghỉ lễ Giáng Sinh một tháng.”

“...”

Bạn cùng phòng G của anh hỏi tiếp: “Kỳ nghỉ Giáng Sinh thả ra sớm thế này, hạnh phúc ghê. Tôi cũng muốn nữa.”

“Cậu sang ở với tôi là được thôi.” Hứa Tây Thần nói đùa, sau đó nói tiếp, “Tôi xin nghỉ thêm mấy ngày, không phải nói 2012 thế giới sẽ tận thế sao?”

“2012 tận thế thì sao?” Tôi đang chuyên tâm ăn uống, nhin không được hỏi.

“Trước khi tận thế không theo đuổi được em, anh chết không nhắm mắt.”

“...”

“Tôi thấy là anh không muốn chết ở đất khách quê người thôi.” Bọn chị em chọc anh.

Hứa Tây Thần ra vẻ xấu hổ, anh tựa trên vai tôi, uất ức nói: “Đồng Đồng, anh có chết cũng phải chết cùng một chỗ với em.”

Hứa Tây Thần thành linh thốt ra lời này, nhất thời nhen nhóm bầu không khí dùng bữa.

Mọi người vừa nghe liền ồn ào, chỉ có mình tôi vẫn nghiêm túc dừng dừng ăn uống, sau đó tôi gấp một đĩa đưa tới miệng anh, đóa hoa hạnh phúc dâng lên trong đáy lòng.

6. Chương 6: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 6

Ngày 22 tháng 12 năm 2011

Mấy ngày nay Hứa Tây Thần đều ngủ lại ký túc xá hồi trước của mình, bởi vì lúc rời khỏi trường giường của anh vẫn chưa bị lấy đi, ký túc xá cũng chẳng có sinh viên mới vào ở, thế là anh vẫn ở lại phòng cũ.

Tôi bước vào thời kỳ ôn tập, cả ngày ngâm mình trong thư viện, còn anh thì vẫn luôn ở cạnh tôi.

Hôm nay anh nói đi vệ sinh, qua hồi lâu mới trở về, nhìn anh trở về tôi nhin không được chế nhạo anh: “Anh bị rớt trong bồn cầu vừa mới trào ra hả?”

Anh gật đầu ngay, rồi từ đằng sau lấy ra ly trà sữa của cửa tiệm mà tôi thích uống nhất, anh đưa tới trước mặt tôi: “Cái này là anh trải qua trăm cay nghìn đắng để mang về cho nữ vương, mong người vui lòng nhận cho.”

“...”

Sau khi uống xong ly trà sữa kia, uống sao cũng thấy là lạ. Hứa Tây Thần, anh thật là...

Ngày 28 tháng 12 năm 2011

Lúc tôi ở thư viện đọc sách, Hứa Tây Thần cũng không rảnh rồi, anh tìm đọc một số sách, đều là kiến thức về kinh tế học, không có từ tiếng Anh đơn giản nhưng anh đọc rất tự nhiên.

Năm nhất anh đã thông qua tiếng Anh cấp sáu, quả nhiên không hề che giấu. Tôi nhin không được nhẹ giọng tán thưởng: “Thì ra tiếng Anh của anh giỏi vậy.”

Anh tỏ vẻ theo lẽ thường tình nhìn tôi, giải thích: “Ba mẹ anh quen nhau khi du học tại Anh Quốc, ở nhà bọn họ vẫn thường hay nói tiếng Anh, cho nên ngôn ngữ mà anh học nói trước tiên không phải tiếng Trung Quốc, cũng không phải giọng Tô Châu, mà là tiếng Anh.”

“...” Tôi há hốc mồm kinh ngạc nhìn anh, sau đó lập tức cầm một quyển tạp chí tiếng Anh ở bên kia mà xem.

“Baby, em làm gì thế?” Hứa Tây Thần nghi hoặc nhìn tôi, bởi vì tôi lại kiên quyết vứt bỏ bài ghi chép văn học cổ đại của mình, mà tiến vào vòng tay của tiếng Anh.

“Em phát hiện mình phải ham học tiếng Anh.” Tôi nghiêm túc trả lời.

“Em không phải đã thông qua cấp sáu rồi ư?”

“Nhưng mà khẩu ngữ của em không tốt, ba mẹ anh không phải thường hay nói ở nhà...”

“You are so cute.” Anh bưng tỉnh hiểu ra, khẽ khàng hôn lên gương mặt tôi.

Tôi ngượng ngùng nhìn quanh bốn phía, may mà mọi người vẫn đang chăm chú đọc sách, không ai để ý tới một màn vừa rồi.

Sau đó khi tôi xem tạp chí tiếng Anh đến mức đầu óc sắp choáng váng, anh nói khẽ bên tai tôi: “Em muốn học khẩu ngữ tiếng Anh thì phải học theo anh, đọc sách cũng vô dụng thôi.”

Tôi nghĩ nghĩ cảm thấy lời anh rất có lý, bèn đi theo anh đến một góc yên tĩnh trong trường.

“Nói gì đây?” Tôi đang suy nghĩ nên bắt đầu thế nào, phát hiện người nào đó đang thích thú nhìn tôi.

Tôi bèn nói: “Không phải khẩu ngữ của anh tốt lắm sao, anh nói trước đi.”

Nhưng ai ngờ người nào đó híp mắt quyến rũ nhìn tôi nói: “Khẩu ngữ của anh tốt là bởi vì đầu lưỡi điêu luyện, em có muốn thử không.”

Lúc ấy tôi còn chưa phản ứng lại, bờ môi của người nào đó đã phủ lên môi tôi, không ngờ bờ môi anh rất...mềm mại.

Sau đó, các bạn hiểu rồi đó...

Quả nhiên không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh có văn hóa.

Ngày 18 tháng 1 năm 2012

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ đông, tôi và Hứa Tây Thần tay trong tay đi dạo trong sân trường.

“Sao anh lại muốn tới đây hôm nay?” Ánh nắng ấm áp lướt qua người tôi, khiến tôi cảm thấy một loại biếng nhác khác thường.

“Ôn lại chuyện cũ.”

Tôi luôn cảm thấy bốn chữ này của anh rất đậm chất nghệ thuật, nhưng không hề có nguyên nhân...

Sau đó anh dẫn tôi đến trước một cây long não, anh kể tôi nghe một câu chuyện về một nam sinh vừa gặp đã yêu một cô nữ sinh lơ mơ, sau đó tôi thấy dòng chữ “XXC SJT” khắc trên thân cây long não.

Dấu vết khắc sâu kia nghiệm chứng cho mối tình này không phải một sớm một chiều, mà là có lẽ đã nảy sinh từ rất lâu trước kia.

Tôi luôn biết rằng Hứa Tây Thần yêu tôi nhiều hơn tôi yêu anh, nhưng hiện tại tôi hiểu được anh yêu tôi còn lâu hơn trong tưởng tượng của tôi.

“Anh rất thông minh, biết viết tắt tên của chúng ta.”

Anh dùng một tay kéo tôi vào lòng, nói: “Bởi vì anh sợ con thỏ ấy hôm nào đó lại không muốn đụng phải cây long não nữa, cái cây kia thay anh thỏ lộ không tốt lắm, loại chuyện tỏ tình này anh thích tự mình làm.”

“...”

“Anh yêu em.”

“Thỏ trắng.”

Ngày đó trời rất xanh, anh nói anh yêu em, em nói em cũng vậy.

Ngày 30 tháng 1 năm 2012

Hôm nay Hứa Tây Thần phải bay trở về Glasgow, anh vẫn bảo tôi khỏi tiễn anh, chúng tôi quen nhau lâu như vậy, từ trước đến nay chỉ có anh tiễn tôi, tôi chưa bao giờ tiễn anh.

Lần này tôi nói vì là bạn gái có đủ tư cách em nhất định phải đi tiễn anh.

Anh không lay chuyển được tôi, để tôi đi tiễn anh.

Anh ngồi tàu cao tốc đến sân bay Phổ Đông Thượng Hải, bay qua Luân Đôn rồi chuyển cơ sang Glasgow.

“Baby, anh đi ngồi tù, em nhất định phải chờ anh mãn hạn tù đó.”

“Lạnh quá...”

Anh tiến lên ôm chặt tôi, sau đó nói: “Anh đi rồi, em không được buồn bã.”

“Ai buồn chứ, anh đi mau đi.” Tôi đẩy anh ra, tỏ vẻ không sao nói.

Anh hôn nhẹ lên trán tôi, sau đó xoay người đi, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn tôi, vẫy tay với tôi, còn tôi thì nhìn chăm chú bóng lưng mảnh khảnh của anh dần biến mất trong tầm mắt tôi.

Khoảnh khắc đó tôi hiểu được, thì ra đưa tiễn người mình yêu rời khỏi, là chuyện khiến người ta cô đơn cỡ nào.

Ngày 6 tháng 2 năm 2012

“Khi nhớ anh, em hãy nhìn ngôi sao ở phía Tây, đó chính là anh.” Âm thanh ở đầu dây bên kia rất dịu dàng.

“Phía Tây có rất nhiều sao.” Tôi đứng ở ban công gọi điện, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh đen.

“Ngôi sao sáng nhất chính là anh.” Hứa Tây Thần đầy đắc ý nói với tôi.

Tôi thoáng suy tư một chút, nói: “Nhưng không phải có câu gì mà con người sau khi chết mới có thể biến thành sao trên trời ư?”

“Tô Cảnh Đồng.” Hứa Tây Thần ở đầu dây bên kia hơi nổi giận gọi tên tôi.

“Có.” Tôi yếu ớt trả lời.

“Anh chết cũng sẽ không buông tha em, sẽ luôn luôn quấn quýt lấy em.”

“Được, dù sao em cũng quen bị anh quấn lấy.” Nói xong hai chúng tôi đều mỉm cười.

Ở bên Hứa Tây Thần một thời gian dài, anh luôn sẽ như vậy, thường thường thốt ra một câu, rõ ràng nói chết chỉ là làm quá, nhưng luôn khiến tôi cảm thấy thoải mái.

Bây giờ anh nói gì, tôi nghe cũng cảm thấy đau khổ, thật sự là tẩu hỏa nhập ma mà.

Dùng lời của bạn cùng phòng L: đây là bệnh, phải chữa!

Sau đó tôi trả lời cô ấy, tớ đã hết thuốc chữa rồi.

.....

Ngày 9 tháng 2 năm 2012

Cùng mấy cô bạn thân bàn luận yêu là gì, nữ sinh học văn chúng tôi luôn thích thảo luận cảm kỳ thi họa, tuyết nguyệt phong hoa, O(_)O ha ha

~J: “Ồ cùng anh ấy sẽ cảm thấy rất vui vẻ rất hạnh phúc, nghĩ rằng chỉ cần bọn tớ yêu nhau, những cái khác đều không quan trọng.”

Z: “Sẽ để ý rất nhiều chuyện, nhưng đều có thể thỏa hiệp, bởi vì tớ yêu anh ấy.”

F: “Có anh ấy thì có cả vũ trụ.”

M: “Con người bình đẳng và kiêu hãnh, nhưng sẵn lòng vì đối phương mà nhượng bộ.”

Tôi: “Sau khi ở bên anh ấy, chợt hiểu được rất nhiều bản tình ca, cảm thấy lời bát hát tựa như đang viết về bọn tớ.”

Giống như hiện giờ trong tai nghe của tôi cứ lặp lại bài hát “Anh thân yêu sao không ở bên cạnh em”.

7. Chương 7: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 7

Ngày 12 tháng 3 năm 2012

Hôm nay là Tết trồng cây, trong khoa tổ chức trồng cây long nhãn tại phần đất trống trong sân trường, tôi rất cần mẫn gieo hạt giống. Buổi tối tôi tràn đầy hứng thú gọi điện cho Hứa Tây Thần nên đặt tên cho mầm cây là gì.

Anh nói tùy tôi, tôi suy nghĩ thật lâu, đề nghị rằng, “Tây đồng được không?”

“Tây đồng...hệ thống... Nó cũng không phải máy tính.” Hứa Tây Thần mau chóng phủ quyết.

(*) tây đồng “xī tóng” & hệ thống “xìtǒng” phát âm giống nhau

“Thế đồng thân thì sao?”

“58 đồng thành hả?”

(*) 58 đồng thành (WUBA) là một trang web ở Trung Quốc, hay gọi tắt là 58, đồng thành “tóngchéng” phát âm gần giống với đồng thân “tóng chén”

“...”

Không phải nói tùy ý tôi sao, bỗng dưng lại có nhiều ý kiến như vậy, tôi oán thăm, “Thế anh muốn gọi nó là gì?”

“Tư đồng, niệm đồng, tương đồng, luyện đồng, ái đồng.” Anh nói liên tục năm cái tên.

“...”

Cuối cùng tôi quyết định gọi cái cây này là Cảnh Thần, dù sao người ta cũng là long nhãn, chứ chẳng phải ngô đồng. Suy cho cùng, cũng nên cân nhắc đến tâm lý của mầm cây người ta.

Tây thiếu bày tỏ sự im lặng, nói tôi lãng phí sức lao động trí óc của anh.

Ngày 16 tháng 4 năm 2012

Bạn cùng phòng của Tây thiếu là người Pháp, gần đây anh rất thích học tiếng Pháp, cho nên mỗi lần gọi cho tôi đều nói một tràng tôi chẳng hiểu gì. Tôi hỏi anh nói gì đó, anh lại làm cao không nói cho tôi biết. Dù sao lần nào cũng chen vào một câu khiêu khích.

Hôm nay tôi có kế hoạch, dùng cách khích tướng, bảo anh chỉ biết nói chưa không biết viết, có bản lĩnh thì anh gửi mấy câu kia qua cho tôi.

Qua một lúc, MSN của tôi nhận được vài câu anh gửi tới:

1. Je t'aime.
2. Mon coeur ne bat que pour toi.
3. Je t'aimais, t'aime et t'aimerai!

Sau khi nhận được, tôi bèn gửi tin nhắn cho bạn học W của tôi đang học tiếng Pháp, một lát sau liền nhận được câu trả lời của cô ấy:

Ba câu này có nghĩa là:

Je t'aime. Anh yêu em.

Mon coeur ne bat que pour toi. Trái tim anh chỉ đập vì em.

Je t'aimais, t'aime et t'aimerai! Anh yêu em, đã từng yêu em và sẽ mãi yêu em!

Tây thiếu nhà cậu rất chung tình nha, khi nào mang ra gặp mặt bản tôn đi.

Tôi mỉm cười trả lời: lần sau chờ anh ấy nghỉ hè, tớ dẫn anh ấy ra (cười trộm).

Vừa mới gửi xong câu này, thì đã nhận được tin nhắn của Hứa Tây Thần: “Baby, bạn em chắc đã nói nghĩa của ba câu này, em biết rồi rất cảm động phải không, thực ra anh yêu em còn nhiều hơn em tưởng tượng đấy, moaaaaa (xin hãy nhận nụ hôn gió dài dằng của anh).”

“...”

Hóa ra ông tướng này đã sớm nhìn ra ý đồ của tôi...

Ngày 7 tháng 5 năm 2012

Mặc dù không đạt tới “Tôi mỗi ngày tự xét ba việc” theo như lời “Luận Ngữ”, nhưng gần đây tôi luôn xét lại chính mình.

Lúc gọi điện cho Hứa Tây Thần, tôi hỏi anh: “Khuyết điểm của em có phải nhiều như sao trên trời không?”

Anh chỉ cười cười, chẳng nói gì.

Tôi hỏi tiếp: “Ưu điểm của em có phải ít như mặt trời trên không trung không?”

Anh vẫn cười, không nói gì.

Cuối cùng tôi hỏi: “Em có nhiều khuyết điểm vậy, tại sao anh thích em chứ?”

Lần này anh rốt cuộc thần nhiên cất tiếng: “Bởi vì mặt trời vừa mọc lên thì không nhìn thấy sao nữa.”

Nghe xong, trong lòng tôi cực kỳ ngọt ngào.

Ngày 14 tháng 6 năm 2012

Khi Anh Quốc tiến vào mùa hạ, giờ giấc chênh lệch giữa tôi và anh vốn là 8 giờ hiện tại biến thành 7 giờ.

Yêu xa đã chưa xót, tình yêu ngoài nước còn xót xa hơn.

Nhưng chính bởi vì khoảng cách xa xôi như vậy, điều đó khiến tôi thấy rõ tình yêu của mình đối với Hứa Tây Thần. Mà nỗi nhớ về anh đã gần giống như hô hấp của tôi.

Thỉnh thoảng trông thấy nam sinh chơi bóng rổ trong sân, tôi sẽ liên tưởng đến dáng vẻ ném rổ của anh; lúc đi dạo phố, nhìn thấy quần áo kiểu nam đẹp, tôi sẽ nghĩ rằng anh mặc vào thì trông thế nào; khi đến thư viện, tôi sẽ theo thói quen đặt một quyển tạp chí kinh tế mà anh thích đọc ở bên cạnh, giả vờ như anh đang ở bên cạnh tôi...

Hôm nay bởi vì đọc một quyển tiểu thuyết thanh mai trúc mã, cảm xúc dâng tràn, thế là tôi gửi tin nhắn: Hứa Tây Thần, từ không thích đến thích, sau đó thích rất nhiều, bởi vì là anh, cho nên hết thấy đều là dĩ nhiên.

Tôi mau chóng nhận được cuộc gọi từ nước ngoài: “Tại sao chỉ là thích rất nhiều, em vẫn yêu anh chưa đủ, đúng không?” Anh uất ức hỏi tôi.

Tôi vội vàng giải thích: “Yêu chính là thích rất nhiều, anh có hiểu không?”

Anh bỗng nhiên hừ lạnh, tỏ vẻ ngẫu thốt ra một câu, “Anh chờ em nói những lời này đây, ha ha.”

“...”

Tôi nhất thời có cảm giác bị gài bẫy.

Ngày 19 tháng 6 năm 2012

Hôm nay bạn cùng phòng Z hỏi tôi: “Tây thiếu nhà cậu vừa đáng yêu lại biết làm nũng, còn đẹp trai vậy, có khi nào rất được con gái ngoại quốc yêu thích không?”

“...”

Lúc tôi đang im lặng, bạn cùng phòng L phân tích như thật nói: “Loại cực phẩm như Tây thiếu, khẳng định có rất nhiều nữ sinh chạy theo.” Cô ấy vỗ vai tôi, vừa làm động tác tay vừa nói, “Đồng Đồng, cậu phải coi chừng kỹ một chút.”

Tôi thấy các cô ấy nghiêm túc như vậy, liền gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Lần đầu tiên tôi nhận thức, thì ra ở trong mắt người khác Hứa Tây Thần tốt đến vậy.

Sau đó khi Hứa Tây Thần gọi điện cho tôi, tôi nói với anh chuyện này, anh vô cùng đặc ý: “Kiếp trước em khẳng định đã làm rất nhiều việc tốt, cho nên mới nhận được bảo bối là anh này.”

“Ừ ừ, em khẳng định mình luôn tích đức làm việc thiện, mới có thể gặp được kẻ dở hơi là anh đó.” Tôi nhin cười, sau đó lại nói, “Anh sẽ thế không?”

“Sẽ cái gì?”

“Hong hạnh xuất tường.”

“Đóa hong hạnh anh đây rất vất vả từ ngoài tường trèo vào, còn mất công đi ra, lẽ nào là thanh niên 2B* sao?”

(*) tiếng lóng Trung Quốc, ý là đồ ngu

“Chẳng lẽ anh không phải sao?” Tôi cười hỏi ngược lại.

“Of course not, anh không phải thanh niên nghệ thuật 2B bình thường.” Anh cười nói, hình như cảm thấy chưa thỏa nguyện, tiếp tục bổ sung, “Two be (2B) or not to be (2B), that is a question.”

“Shakespeare người ta nếu biết anh dùng danh ngôn của ông ta bừa bãi như vậy, nhất định sẽ tức giận mà đội mồ sống dậy.”

“Nếu ông ta sống lại, chẳng phải anh đã làm ra cống hiến thật lớn cho làng văn học thế giới sao, đến lúc đó em cũng nên trao cho anh giải Nobel văn học vì sự đóng góp vĩ đại của anh.”

“ ... ”

Thiếu gia, ngài bay về sao Hỏa đi...

Ngày 21 tháng 6 năm 2012

Mấy hôm trước tụ họp với bạn bè trong khoa, chụp rất nhiều ảnh, tôi gửi bức ảnh của tôi chụp chung với mấy cô bạn thân cho Hứa Tây Thần.

Anh trả lời tôi: “Nhan sắc đều không tệ.”

Tôi trả lời: “Đúng đó, em chỉ là một trở ngại.”

“Anh nói là ‘đều’ đẹp mà.”

“Cảm ơn Tây thiếu nhân tiện khen ngợi.”

“Em chưa từng nghe qua ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ à?”

“Ý ngài tôi vẫn là trở ngại phải không?”

Qua hồi lâu, người nào đó gọi cú điện thoại từ nước ngoài, cười nói: “Khụ, anh không ngại em kéo chân sau của anh đâu.”

“ ... ”

8. Chương 8: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 8

Ngày 1 tháng 7 năm 2012

Mấy hôm trước tôi đã xin thị thực đi Anh Quốc, hôm nay tôi bay sang Luân Đôn, rồi chuyển cơ qua Glasgow. Bởi vì năm nay tôi được nghỉ hè sớm hơn anh, vì thế tôi định cho người nào đó một bất ngờ.

Sở dĩ tôi có quyết định này, là bởi vì một vị thiếu gia nào đó ngày nọ bỗng nhiên gọi điện thoại cho tôi, giọng nói có vẻ uất ức: “Anh rất muốn gặp mặt em nói chuyện.”

Tôi lắng nghe giọng điệu của anh hơi lạ, nghĩ rằng anh xảy ra chuyện gì, cho nên sốt ruột hỏi ngay: “Anh muốn nói gì?”

“Nói chuyện yêu đương ấy.” Anh ngược lại dùng giọng nói rất dịu dàng.

“ ... ”

Tây thiếu thân yêu, em cũng muốn gặp mặt anh nói chuyện, vì thế em đến đây, anh tắm sạch sẽ chờ em nhé, O(_)O ha ha

Ngày 2 tháng 7 năm 2012

Tới Glasgow là vào 2 giờ sáng ngày 2 tháng 7 theo giờ Bắc Kinh, còn tại Glasgow thực ra vẫn mới 7 giờ tối ngày 1 tháng 7.

Đây không phải là lần đầu tôi xuất ngoại, nhưng tâm trạng thật sự khó mà nói rõ.

Sau khi anh đi Glasgow, tôi thật sự nghiêm túc tập nói tiếng Anh, tại đất khách quê người, thật sự rất hữu dụng.

Tôi tới cổng trường anh, dùng buồng điện thoại công cộng gọi cho anh.

“Who’s calling?” Trong điện thoại truyền đến âm thanh thư giãn biếng nhác của anh.

“Anthony’s lover.”

“My darling, why are you here?” Về kinh ngạc lộ rõ trong giọng nói.

“Because you are here, and I miss you.” Nói xong tự tôi cũng cảm thấy quá mùi mẫn, nhưng đây là cảm xúc chân thật nhất mà tôi bày tỏ, chẳng hề làm ra vẻ.

“Chờ anh, đứng đó đừng động đây, anh tới tìm em.”

“Được.”

Tất máy, tôi mới nghĩ tới trường anh to như vậy, anh có tìm tôi được không? Tuy rằng tôi cảm thấy không đáng tin cho lắm, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi trên bãi cỏ, chờ anh.

Bóng đêm dần vây kín, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên màn trời xanh đen treo một vầng trăng rằm, cùng với mấy vì sao nhấp nháy thoát ẩn thoát hiện.

Tôi đang ngơ ngẩn, bỗng nhiên phía sau có một người nhẹ nhàng bị mắt tôi: “Tiểu thư thô đang đợi ai thế?”

“Một anh chàng ngốc.” Tôi cười trộm trả lời.

Anh nghe thế cũng không giận, tôi kéo tay anh ra, quay đầu trông thấy anh đang mỉm cười nhìn tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi rốt cuộc hiểu được sự dịu dàng anh dành cho tôi đã khiến tôi có muôn vàn dũng khí, để tôi vượt qua ngàn sông vạn núi, chỉ vì nụ cười của anh tựa như ánh nắng rực rỡ.

Có người nói, đời người ít nhất phải có một lần đi lữ hành và dũng cảm đến với tình yêu. Tôi nghĩ tôi đều có cả hai...

Ngày 5 tháng 7 năm 2012

Mấy hôm nay tôi và Tây thiếu nắm tay nhau đi dạo trong sân trường anh, thỉnh thoảng sẽ gặp được một số bạn học nước ngoài nhiệt tình, đặc biệt là tôi rốt cuộc gặp được người bạn cùng phòng người Pháp Alex trong lời đồn của anh.

Tôi chào hỏi Alex, sau khi anh ta rời khỏi, Tây thiếu tỏ vẻ tủi thân liền khiếu nại: “Người khác lần đầu gặp mặt đã được bắt tay với em, còn anh thì chịu khổ lâu như vậy, em phải bồi thường anh sao đây?”

“Lại đây, ôm một cái.” Thấy bộ dạng uất ức như cô vợ nhỏ của anh, tôi vươn tay nói.

Anh ôm lấy tôi, sau đó nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Vầy là đủ sao?”

“Không thì anh muốn thế nào?”

“How about sex?”

“Em suy nghĩ đã.” Tôi đẩy anh ra, sau đó cười trộm sải bước về phía trước.

Tôi nghe được tiếng anh ở đằng sau rất trịnh trọng nói: “Anh sẵn sàng bất cứ lúc nào.”

“...”

Ngày 7 tháng 7 năm 2012

Chương trình học của Hứa Tây Thần còn nặng nề hơn tôi tưởng tượng, anh vốn học năm hai rồi sang đây du học, xin học lại năm hai đã khó, mà hiện tại anh đang học chương trình năm ba. Một năm nay anh vừa học bù năm hai, vừa phải học tốt chương trình học của năm ba, đương nhiên rất bận rộn.

Hôm nay anh thi xong môn cuối cùng, tôi và anh cùng ngồi chuyến tàu đến vùng núi. Ban ngày tôi và anh tay trong tay đi dạo vùng núi Scotland, ngắm nhìn bầu trời trong xanh khảm đám mây hồng nhạt, thông suốt như vậy, yên tĩnh như vậy, bao la hùng vĩ như vậy.

Vùng núi Scotland thật sự đẹp đến mức khiến người ta khó mà nắm bắt.

Buổi tối tôi và Hứa Tây Thần ở trên ban công khách sạn, ngẩng đầu nhìn trời, Scotland vắng lặng còn có sao trời bao la che phủ vùng núi trông có vẻ hoang vu, có loại chua xót khó mà diễn tả.

Anh ôm tôi từ phía sau, dịu dàng cất tiếng: “Bọn họ nói vùng núi Scotland là điểm cuối của thế giới.”

“Hóa ra nơi này là chân trời.” Tôi bừng tỉnh hiểu ra nhìn anh.

Anh yêu chiều vuốt ve mái tóc dài của tôi, sau đó tỏ vẻ thi vị nói: “Chân trời góc biển, sống chết bên nhau.”

Chẳng trách tôi nói muốn đến Luân Đôn chơi, anh nhất định kiên trì tới đây, hóa ra là ý này. Trong lòng tôi cảm động đến rối tinh rối mù.

Vì thế tôi nhón chân lên hôn anh.

Kết quả anh chàng kia lại nhảy lên giường, làm ra dáng đẹp trai, rất hèn hạ nói: “Em trêu chọc anh, em phải có trách nhiệm với anh.”

Má ơi.

Ban đêm, anh nhẹ nhàng ôm tôi, đặt một nụ hôn lên trán tôi: “Baby, cảm ơn em đã tới.”

Tôi giả vờ ngủ, nhưng khóe miệng lại mang theo ý cười hạnh phúc.

Ngày 8 tháng 7 năm 2012

Đi dạo sông Thames ở Luân Đôn, thưởng thức Vòng quay Thiên niên kỷ và Cầu Tháp Luân Đôn, sau đó tôi phát hiện thật ra phong cảnh của một thành phố có đẹp hay không, quan trọng ở chỗ bạn cùng đi xem với ai.

Ngày 27 tháng 7 chính là ngày khai mạc Thế vận hội Luân Đôn, Hứa Tây Thần hỏi tôi có muốn ở lại chứng kiến sự kiện từng bừng này không.

Tôi bĩu môi nói: “Thôi đi.”

Tuy rằng tôi rất thích thành phố Luân Đôn này, nhưng tôi càng yêu Tô Châu, yêu Trung Quốc hơn.

Vốn ở trong nước không cảm thấy gì, nhưng vừa đến nước ngoài, loại cảm giác này sẽ đặc biệt mãnh liệt.

Ngày 10 tháng 7 năm 2012

Từ Luân Đôn ngồi máy bay về nước, tất cả đều rất tốt đẹp, bao gồm cả thời tiết.

Ngày 3 tháng 8 năm 2012

Hôm nay tôi chính thức dẫn anh đi gặp đám chị em chơi thân từ nhỏ đến lớn, đồng thời bạn thân J cũng muốn mang bạn trai tới ra mắt chúng tôi.

Tôi và Hứa Tây Thần bởi vì trên đường bị kẹt xe, khi đến KTV thì mọi người đã đến đông đủ.

Bạn thân W tỉ mỉ đánh giá anh từ đầu đến chân hai lần, sau đó gật đầu cất tiếng: “Chất lượng tốt.” Cô ấy hơi ho một chút, bổ sung, “Chăm khen.”

“+1” “+1” “+1”

“...”

Đám chị em này thật là...tôi còn trông ngóng các cô ấy có thể dàng hoàng khơ ra khuyết điểm của anh đấy...

Hứa Tây Thần ở trước mặt mọi người phần lớn đều có dáng vẻ tao nhã, không nói nhiều lắm, nhưng gặp thì cười, sẽ không khiến người ta cảm thấy ngại ngùng.

Tôi nghĩ điều đó có liên quan đến việc anh đã được giáo dục từ nhỏ, thực chất bên trong anh có loại tác phong thân sĩ ử dật, nhưng trước mặt người mình yêu, anh sẽ phơi bày mọi thứ của mình. Ở bên anh lâu như vậy, tôi đã quen rồi.

Lúc chơi trò Thật hay Thách, có một lần miệng chai chỉ vào Hứa Tây Thần, bọn chị em hỏi anh: “Tây thiếu, hồi trước ngoài Đồng Đồng của chúng tôi ra, anh có từng thích cô gái nào không?”

Tôi cũng rất hứng thú chờ đợi đáp án của anh.

Anh nhìn tôi một cái, thở dài nói: “Thật đáng tiếc.” Sau đó dừng một chút rồi nói tiếp, “Khi anh hiểu được tình yêu là gì thì anh đã yêu em mất rồi. Không còn kịp, cũng không thích ai khác được nữa.”

Trong nháy mắt bầu không khí như bốc lửa, tôi không khỏi đỏ mặt, lời tỏ tình của người này càng ngày càng lão luyện rồi.

Lúc mọi người tan cuộc, các anh bạn trai của đám chị em đều giành thanh toán, chỉ mình anh đứng đờ đẫn bên cạnh tôi. Cô gái tại quầy tiếp tân lịch sự nói với mấy anh chàng đang giành thanh toán trước mặt: “Vị tiên sinh kia đã thanh toán từ trước rồi.”

Hóa ra ban nãy anh ra ngoài một chuyến, là đi ra tính tiền...

“Vốn là tôi và Đồng Đồng mời mọi người đi chơi, mọi người chơi vui là quan trọng nhất.” Hứa Tây Thần cười thản nhiên nói, rồi ôm lấy tôi rời khỏi.

“Bye bye.” Tôi vẫy tay với đám chị em, sau đó trong lòng dâng trào cảm giác hạnh phúc.

Tụ tập chấm dứt, đám chị em từng người một gọi điện cho tôi, ai cũng khen anh là người đàn ông tuyệt vời thế nào, balabalabala...

Bạn thân W lén cho tôi hay: hôm nay tôi và Hứa Tây Thần đi rồi, J liền chia tay với bạn trai mới quen có một ngày, nghe nói lý do là: anh xem Tây thiếu người ta...

“...” Sau đó ngẫm lại tần suất thay đổi bạn trai vùn vụt của J, tôi cảm thấy bình thường trở lại.

Ngày 10 tháng 8 năm 2012

Gần đây tần suất mua quần áo của Hứa Tây Thần càng ngày càng nhiều, còn hơn cả tôi nữa.

Hôm nay tôi nói với anh: “Anh có cảm thấy gần đây anh rất làm dáng không? Cứ mua quần áo mãi.”

Kết quả anh chàng kia tỏ vẻ kiêu ngạo nói với tôi: “Cái đó còn không phải là vì để em có thể diện khi mang anh ra ngoài sao?”

“...”

9. Chương 9: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 9

Ngày 10 tháng 8 năm 2012

Chỉ cần ánh nắng tươi sáng như lúc ban đầu, tâm tình sẽ rộng mở trong sáng.

Hôm nay tôi hẹn anh họ Trang Tuấn và Hứa Tây Thần đi ra ngoài chơi, rốt cuộc qua anh họ tôi đã biết tại sao ngày đó anh ấy giúp Hứa Tây Thần hẹn tôi ra ngoài.

Hóa ra hai người họ quen nhau hồi cao trung, nhưng quan hệ chỉ bình thường (thật sự bình thường thôi...).

Bởi vì nữ sinh Y mà anh họ thích lại thích Hứa Tây Thần, lễ tình nhân năm ngoái còn hẹn anh đi chơi. Sau đó Hứa Tây Thần gọi điện cho anh họ nói rằng: “Tôi chỉ thích em gái cậu, chính cậu cũng thấy mà, nếu lễ tình nhân không hẹn được em gái cậu thì tôi sẽ hứa với Y.”

Cuối cùng, các bạn hiểu rồi đó...

“Trang Tuấn, cậu không cảm thấy hôm nay cậu rất sáng sao?” Khi ba người chúng tôi cùng nhau dạo phố, Hứa Tây Thần thản nhiên nói.

“Gi cơ?” Anh họ sững sờ, khi phản ứng lại mới biết tên kia đang nói anh ấy là bóng đèn. Trang Tuấn cắn răng trả lời, “Hồi trước tôi và Đồng Đồng đi dạo, không biết cậu đang ở đâu nhỉ?”

“Tôi đang chờ cô ấy cùng đi dạo phố.” Anh tỏ vẻ thoải mái tùy ý.

Tôi nhìn anh họ, trong lòng thở dài: “Anh trai thành thật đáng yêu của tôi, anh không phải đối thủ của Hứa Tây Thần đâu.”

Vì thế tôi thay anh họ giải vây, liền hỏi Hứa Tây Thần: “Lễ tình nhân hôm đó, nếu em không đi, anh thật sự sẽ cùng Y đi chơi ư?”

“Sao thế được? Cả thể xác và tinh thần của anh đều chỉ thuộc về em.” Hứa Tây Thần lập tức mỉm cười dịu dàng cất tiếng, “Anh chỉ lừa cậu ta thôi.”

Kết quả anh họ nghe vậy càng tức tối hơn... Bởi vì cuối cùng anh ấy cũng không theo đuổi được nữ sinh Y kia, còn đưa em gái mình đền bù cho anh.

Đây chẳng lẽ cái mà mọi người gọi là tiền mất tật mang sao.

Đúng vậy, tôi chính là binh lính không chính trực kia.

.....

Ngày 21 tháng 8 năm 2012

Mấy hôm nay ở nhà coi đi coi lại Natsume Yuujinchou, một bộ hoạt hình ảm áp đáng yêu cùng với lời thoại thật thà chất phác.

Có một hôm khi tôi đang coi lại Natsume phần 4, tôi chợt nảy sinh ý nghĩ nói với Hứa Tây Thần: “Nếu em là Natsume, thì cho anh làm con cáo nhé.”

“Em có khái niệm về giới tính và gia súc hả?” Hứa Tây Thần nghe xong hừ lạnh một câu.

“Không có không có, em sẽ làm Natsume.” Tôi đắm chìm trong thế giới của Natsume, tôi rất thích cậu thiếu niên ảm áp, sạch sẽ và trong sáng.

“Vậy anh muốn làm Nyanko-sensei.” Hứa Tây Thần hơi suy tư một chút rồi nói.

“Tại sao, con cáo rất đáng yêu mà.” Tôi tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Con cáo đó đau khổ vì tình không thích hợp với anh, hơn nữa người luôn ở bên cạnh bảo vệ Natsume không phải là nó...”

“Nhưng Nyanko-sensei là nam mà, Natsume cũng là nam.” Tôi yếu ớt trả lời.

“Vừa nãy không phải em đã nói em không có khái niệm về giới tính và gia súc ư?”

“...”

Quên đi, tôi vẫn là Tô Cảnh Đồng của tôi thôi.

Ngày 30 tháng 9 năm 2012

Hôm nay là sinh nhật tôi, người nào đó cứ một mực muốn tặng quà cho tôi.

Tôi thấy anh suy nghĩ một lúc liền nói: “Nếu không anh viết thơ đi.”

Người nào đó nhướn mày cười, làm ra bộ dạng sáng tỏ.

Chạy vào phòng sách, bắt đầu múa bút thành văn.

Qua một hồi, người nào đó rất đặc ý đặt một tờ giấy trước mặt tôi.

Tôi đương nhiên biết trong thời gian ngắn như vậy anh không thể nào sáng tác một bài thơ văn về cho tôi.

Anh mượn một câu trong bức thư tình của Thẩm Tông Văn gửi cho vợ Trương Triệu Hòa, tôi đọc lại có cảm giác xúc động muốn rơi lệ.

Anh viết: Anh đã đi qua những cây cầu ở rất nhiều nơi, từng ngắm rất nhiều vàng mây, từng uống rất nhiều loại rượu, nhưng chỉ yêu một người trong năm tháng đẹp đẽ.

Trong thời gian đẹp nhất, cuộc gặp gỡ hoàn mỹ, nếu đã yêu nhau tại sao không ở bên nhau?

Ngày 8 tháng 11 năm 2012

Bước vào năm bốn đại học, học kỳ đầu tôi ghi danh thi bằng lái xe, đã kéo dài lâu rồi, hôm qua mới vừa thi xong, đang ngồi đợi bằng lái. Hứa Tây Thần gửi tin nhắn chúc mừng, nội dung như sau: anh chắc chắn em chạy xe không vượt quá 60 km/h.

Ông tướng này sao lại hiểu tôi đến vậy, vừa nãy thôi tôi mới nói với bạn cùng phòng, cho dù có bằng lái, tốc độ chạy xe của tớ chắc cũng không vượt qua 60 km/h đâu.

Ngày 19 tháng 12 năm 2012

Hôm nay là tròn một năm tôi và Hứa Tây Thần ở bên nhau, bởi vì máy bay đến trễ, hiện tại anh vẫn còn ở trên máy bay, sáng mai mới đến Thượng Hải.

Thực ra mỗi lần sau khi anh trở về Anh Quốc, tôi luôn thích ngẩng đầu nhìn máy bay trên trời, bởi vì tôi hy vọng người tôi yêu sẽ ở trên đó.

Ngày 20 tháng 12 năm 2012

Ngày mai chính là tận thế trong truyền thuyết, hôm nay khi tôi đến đón Hứa Tây Thần, anh trông mệt mỏi ôm lấy tôi nói: “Hãy gọi anh là người bay trên không.”

Tôi mỉm cười nói: “Đi thôi, người bay trên không, em đã đặt phòng xong rồi.”

Hứa Tây Thần lắng nghe, hai mắt lập tức tỏa sáng nhìn tôi, hỏi: “Em suy nghĩ xong rồi?”

Tôi gật đầu, có gì để suy nghĩ chứ.

Anh hưng phấn đi theo tôi đến khách sạn gần trường, sau khi tới khách sạn, sắc mặt anh trắng bệch, hỏi: “Sao lại là phòng hai giường?”

Tôi nói: “Anh cũng biết rồi đó. Nếu không phải ký túc xá của anh đã có sinh viên mới dọn vào, em lo anh ngủ một mình hơi thê lương, nên em không về ký túc xá ngủ mà đến đây với anh đó?”

Buổi tối tôi và anh mỗi người nằm trên giường đơn, Hứa Tây Thần ở đối diện, tỏ vẻ đáng thương lắm lắm: “Baby, anh ở bên đây cô đơn hiu quạnh lạnh lẽo.”

“Lăn đi.” Tôi nhắm mắt, chuẩn bị ngủ.

“Lăn ra giường sao?” Anh nói vô lại, một mình lăn lộn trên giường.

“...” Tôi quyết định không để ý tới anh, có đôi khi im lặng là vàng.

Nhưng bỗng nhiên, anh dùng tốc độ nhanh như chớp chui vào trong chăn của tôi, mặt dạn mày dày nói: “Anh đến giúp em làm ấm ổ chăn.” Nói xong anh liền ôm chặt tôi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội đẩy anh ra.

Ngày 21 tháng 12 năm 2012

Sáng sớm tôi vừa mở ra đôi mắt còn ngái ngủ, nhìn thấy một đôi mắt chuyên chú và thâm tình, tôi ngáp một cái rồi nói, “Buổi sáng tốt lành.” Giấc mộng đẹp ngọt ngào vậy gọi tôi về, nhưng tôi không quên nói buổi sáng tốt lành với anh, sau đó nhắm mắt ngủ tiếp.

Hứa Tây Thần sờ mặt tôi, sau đó hậm hực hỏi: “Baby, hôm nay là tận thế, when we have sex?”

“Mợ nó, anh không thể nghĩ tới cái khác hử.” Tôi hét lớn, lập tức bật dậy.

Nói xong tôi liền hối hận, mở to mắt nhìn anh đang lẩn lốc.

Không ngờ anh lại rất vui sướng nói: “Mau tới...anh đây.”

Tôi vừa nói gì nhỉ... Tôi nhắm mắt coi như không nói gì: “Em không có chức năng này.”

Sau đó truyền đến tai tôi là tiếng hát ai oán: “Anh luôn mềm lòng, mềm lòng, tự mình gánh vác tất cả vắn đề.”

“...”

Ngày 1 tháng 1 năm 2013

Tận thế không tới, trái đất vẫn chuyển động như trước, chưa từng dừng lại.

Năm mới tới rồi, tôi và Hứa Tây Thần đi dạo Nam Kinh.

Hôm nay chỗ này náo nhiệt lạ thường, trên đường có đôi tình nhân thân mật, nhưng khiến tôi cảm thấy ảm áp chính là một đôi vợ chồng già tóc bạc tay trong tay bước chậm trên lề đường.

Khoảnh khắc đó tôi nghĩ rằng: cho dù tình yêu trên đời muôn màu muôn vẻ, nhưng hạnh phúc mỗi người đều giống nhau.

Ngày 20 tháng 2 năm 2013

Tôi đang dạo weibo, vô tình nhìn thấy hai hình vẽ, một hình chàng trai hệ miêu khi ôm bạn, cánh tay dù siết chặt nhưng vẫn dịu dàng, thích lắng nghe bạn nói, không nói lời nào, còn chàng trai hệ khuyến thì thích ôm bạn sát rạt, hôn bạn điên cuồng, sờ này sờ nọ.

Bỗng nhiên Tây thiếu gọi điện qua, tôi liền hỏi anh: “Anh cảm thấy anh là hệ miêu hay là hệ khuyến?”

Anh hơi nghĩ ngợi một lúc, hỏi: “Em thích mèo hay cún?”

Tôi cảm thấy cách hỏi của anh hơi kỳ lạ. Tôi nhìn hệ khuyến “hôn điên cuồng” “sờ này sờ nọ”, cuối cùng dứt khoát nói: “Em thích mèo.”

Bỗng nhiên tôi nghe được đầu dây bên kia truyền đến một tiếng rất dịu dàng: “Meo ~”

Tây thiếu thân yêu, sao anh có thể đáng yêu như vậy chứ?

Ngày 25 tháng 2 năm 2013

Tôi bắt đầu thực tập tại một công ty phần mềm máy tính gần nhà, làm công việc viết bài quảng cáo. Sáng chín giờ đi chiều năm giờ về, công việc thoải mái, thảnh thơi có thể viết tiểu thuyết, ngoài việc tiền lương không cao lắm, những cái khác đều ổn.

Hôm nay Hứa Tây Thần gọi điện báo với tôi anh cũng quyết định về nước thực tập, tôi đương nhiên ủng hộ, bởi vì như vậy chúng tôi có thể luôn ở bên nhau.

Ngày 6 tháng 5 năm 2013

Bởi vì thực tập ở Tô Châu, cho nên trong ba tháng này, đám chị em chúng tôi tha hồ gặp nhau. Phần lớn thời gian đều không có mặt bạn trai, thính thoảng Hứa Tây Thần sẽ đi cùng tôi.

“Tây thiếu, anh làm sao nhận được công việc thực tập hiện tại thế?”

“Anh dữ dằn quá đi.”

“Đúng đó, hâm mộ ghen tị ghê.”

Cũng khó trách mọi người hâm mộ như vậy, bởi vì công việc thực tập đầu tiên của anh: phó trưởng ban bộ nghiệp vụ của ngân hàng quốc tế XX.

“Ba tôi là chủ tịch.” Hứa Tây Thần thản nhiên đáp lại, giọng điệu tỉnh bơ.

Tất cả mọi người đều hít vào thật sâu. Còn tôi nghe lời này, thấy giống như câu ba tao là Lý Cương, cảm thấy nhức đầu quá.

Sau đó trên đường trở về, tôi rối rắm hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Ba anh thật sự là chủ tịch ngân hàng hả?”

“Đương nhiên không phải.” Lòng mày kiếm của Hứa Tây Thần nhướn lên, mau chóng trả lời.

Anh nói vậy khiến tôi thoải mái không ít, tôi vỗ ngực, thở phào một hơi.

Không ngờ sau đó anh bổ sung một câu: “Chủ tịch là ba nuôi của anh.”

“...” Cái này, có khác biệt rất lớn sao?

“Thực ra xã hội chính là vậy, nói với người khác mình nhờ quan hệ mà ngồi vào vị trí này, người ta mới cảm thấy đương nhiên, cũng sẽ không cảm thấy chênh lệch bao nhiêu.” Hứa Tây Thần cầm tay lái, mắt nhìn phía trước lạnh nhạt nói, “Kỳ thật khi anh nộp sơ yếu lý lịch và phỏng vấn, ba nuôi anh còn chưa được điều qua đó.”

Tôi rất tán thưởng cái nhìn của Hứa Tây Thần, bỗng nhiên cảm thấy anh chừng chạc trưởng thành hơn tôi tưởng tượng.

Ngày 1 tháng 6 năm 2013

Mấy hôm trước tôi quay về Nam Kinh xử lý một số chuyện vặt để bảo vệ luận văn tốt nghiệp, mấy hôm trước Hứa Tây Thần cũng quay về Glasgow để thuyết trình luận văn tốt nghiệp.

Hôm nay là quốc tế thiếu nhi, cũng là ngày tôi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, tất cả đều rất thuận lợi. Buổi thuyết trình chấm dứt, tôi gọi điện báo cho Hứa Tây Thần, anh nói ngày 6 anh sẽ trở về, về thẳng Tô Châu, tôi nói được.

Ngày 3 tháng 6 năm 2013

Hôm nay bạn học cùng lớp mặc áo cử nhân chụp ảnh tốt nghiệp, đi dạo trong sân trường quen thuộc, tôi chỉ cảm thấy mình là khách qua đường vội vã, sau khi chụp chung ảnh kỷ niệm thì rời khỏi.

Buồn bã chia tay tựa như cảm cúm, lan tràn trong sân trường, tàn phá bữa bãi.

Bốn người trong ký túc xá đang ở trước tháp chuông nhảy lên chụp hình vui vẻ, tôi chợt phát hiện anh cũng đang mặc áo cử nhân, trông rất phong độ đứng cách đó không xa nhìn tôi.

Thì ra lớp bọn họ cũng ở gần đây chụp hình tốt nghiệp, anh định sau khi cùng họ chụp ảnh kỷ niệm xong thì sẽ đi tìm tôi, nhưng không ngờ lại tình cờ gặp tôi ở đây.

Nhìn qua đám người xa xa, trong đầu tôi hiện lên một câu: không sớm một bước, không muộn một bước, thì ra anh đã ở đây.

Anh bị mọi người đẩy qua bên cạnh tôi, sau đó tôi và anh đứng ở bậc thang, mọi người xung quanh đều chụp ảnh cho chúng tôi. Bạn học quen thân hay không quen, cho dù thế nào, tôi đều cảm ơn các bạn đã chứng kiến tôi và anh cùng đi trên con đường tình yêu.

Khoảnh khắc chúng tôi được mọi người vây quanh ôm lấy nhau, tôi hiểu được thời sinh viên của tôi không hề có tiếc nuối.

Có lẽ thanh xuân của chúng tôi đã tốt nghiệp, nhưng tình yêu của chúng tôi vĩnh viễn không kết thúc.

Ngày 27 tháng 6 năm 2013

Tôi tiếp tục ở lại làm việc tại công ty thực tập ban đầu, hôm nay sau khi tan tầm, lần đầu tiên tôi gặp mặt ba mẹ Hứa Tây Thần, ba mẹ anh đều đã gặp tôi nhưng tôi vẫn chưa chính thức đến thăm hỏi ba mẹ anh.

“Con dâu xấu cũng phải gặp ba mẹ chồng...” Thấy tôi chần chừ tại cửa, Hứa Tây Thần lên cười nói.

Tôi nhéo mạnh bên hông anh: “Anh nói ai xấu hả?”

“Anh nói anh...” Hứa Tây Thần thở dốc vì kinh ngạc cũng không kêu đau, tôi biết vừa rồi mình xuống tay hơi nặng. Nhưng sau đó tôi liền lấy lại tinh thần, rất dũng cảm bước vào nhà anh.

Vừa vào đến nơi, mẹ anh dịu dàng cầm tay tôi nói: “Đồng Đồng, di luôn nghe Tây Tây nói về cháu, nghe đến nỗi lỗ tai sắp bung kén rồi, rốt cuộc thằng bé chịu đưa cháu tới đây.” Ba anh cũng là người rất ôn hòa. Có lẽ bởi vì tôi ở đây, bọn họ đều trao đổi bằng tiếng Trung, thỉnh thoảng theo thói quen cũng nói vài câu tiếng Anh.

Ăn cơm xong, Hứa Tây Thần kéo tôi tới phòng anh, để tôi ngồi trên sofa bên cửa sổ, anh rất đặc ý nói: “Rốt cuộc anh đợi được ngày này rồi.”

Tôi không nói gì nhìn anh, chợt phát hiện chữ Phúc nằm sau lưng anh chẳng hề ăn nhập với căn phòng trang trí tao nhã này, tôi nhìn kỹ, đây chính là món quà tôi tùy tiện tặng anh vào tết âm lịch năm đó.

“Chữ Phúc đó là món quà đầu tiên em tặng anh.” Hứa Tây Thần thấy tôi bàng hoàng, anh giải thích.

Tôi lại ngược mắt nhìn, ở trên giường có con thỏ mặc âu phục, trên tủ đầu giường là tấm ảnh tôi và anh chụp chung, trên tường treo bức họa anh vẽ tôi, khắp nơi trong phòng anh đều có hồi ức về chúng tôi.

“Tây Tây ~” Đây là lần đầu tôi không kiềm lòng gọi anh như vậy, tôi vươn tay ôm eo anh, lắng nghe nhịp tim của anh, cảm giác hạnh phúc nồng nàn ùn ùn ập tới, tôi nhịn không được nói, “Em yêu anh.”

“Baby, anh chờ câu này của em lâu rồi...” Anh cũng ôm chặt tôi, sau đó cúi đầu dịu dàng hôn lên cánh môi tôi.

Nhưng mà, khi bờ môi chúng tôi vừa chạm vào nhau thì cửa đã bị mẹ anh mở ra, mẹ anh tỏ vẻ xin lỗi nói: “I’m so sorry, mẹ phần khởi quá quên gõ cửa, hai đứa tiếp tục...”

Tôi đỏ mặt nhìn mẹ anh mỉm cười rồi mau chóng đóng cửa bỏ đi, nhất thời có cảm giác làm chuyện xấu bị ba mẹ bắt gặp.

Tôi liếc nhìn Hứa Tây Thần, anh cũng tỏ ra hồ hững tự nhiên. Tôi đỏ mặt hỏi: “Như vậy có phải không tốt lắm không?”

Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, mà nhún vai nói: “Mẹ anh bảo chúng ta tiếp tục.”

“Còn muốn tiếp tục?” Tôi xoay người muốn rời khỏi phòng anh, nhưng bị anh giữ lại, khước miệng anh nhếch lên hỏi, “Why not?”

Anh vừa nói xong, lãnh địa của tôi đã bị người ta đánh chiếm lần nữa, sau đó rơi vào tay giặc...

Chờ đến khi tôi ý loạn tình mê, anh nhỏ giọng nỉ non bên tai tôi: “Đồng Đồng, làm sao đây, em không trốn thoát đâu.”

Ai nói em muốn trốn, em vĩnh viễn sẽ không trốn khỏi thế giới của anh.

10. Chương 10: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 10

Ngày 19 tháng 9 năm 2013

Ghi lại một đoạn WeChat hôm nay.

Tôi: công việc sao rồi?

Anh: vừa học hỏi còn phải tìm tòi một hạng mục mới.

Tôi: học hành chăm chỉ, mỗi ngày hướng về phía trước.

Anh: hoa mắt nhìn thành học hành chăm chỉ, mỗi ngày nhớ anh.

Tôi: anh không phải hoa mắt, mà là nghĩ vẩn vơ.

Anh: như vậy mới hợp vãn.

Tôi:

(*) WeChat là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone... và hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội. Đây là một ứng dụng của Tencent, một trong những hãng phần mềm lớn nhất tại Trung Quốc.

Ngày 21 tháng 9 năm 2013

Sau khi tốt nghiệp tôi và Hứa Tây Thần trở về cuộc sống tình nhân bình thường, không còn cách nhau vạn dặm, không còn nhớ nhung da diết, không cần lúc nào cũng nấu cháo điện thoại để an ủi nỗi khổ tương tư, mà hiện tại có thể thật sự chạm vào nhau.

“Baby, anh rất nhớ em.”

“Ừm.” Tôi thản nhiên đáp lời, tuần này công ty nhận một đơn hàng lớn, tôi hơi bận rộn, cho nên tuy rằng hôm nay là thứ bảy, tôi đang tăng ca.

“Bây giờ anh rất đói, muốn ăn cái gì đó, em sắp tan tầm chưa?”

Tôi nhìn đồng hồ, ba rưỡi chiều, còn một số việc chưa làm xong, tôi bèn nói: “VẬY anh tùy tiện ăn chút gì trước đi.”

“Em cũng biết khẩu vị của anh rất kén chọn.” Anh dừng một chút, rồi nói, “Hơn nữa loại chuyện này sao có thể tùy tiện.”

Tôi có thể nhìn thấy được dáng vẻ kiêu ngạo của anh khi nói những lời này.

Nhưng tôi vẫn bận rộn chỉnh lý văn kiện nên nói: “VẬY anh muốn ăn gì thì ăn trước đi, ăn no rồi nói sau.”

Tôi chợt nghe được giọng nói buồn bã ở đầu dây bên kia: “Anh rất muốn ăn...em.” Sau đó truyền tới tiếng cười vô cùng bi ối của anh.

“Thời gian làm việc, đừng trêu chọc bà đây, bà đang bận rộn nhiều việc.” Gần đây tôi rất thích tự xưng là bà, cảm thấy đặc biệt năng nổ, nhưng chỉ tự xưng với Hứa Tây Thần mà thôi.

Sau khi nói xong cảm thấy thoải mái tôi cúp máy, công việc vốn áp lực trở thành hư không.

Nhưng tôi bỗng nhiên phát hiện đồng nghiệp xung quanh đều mở to mắt nhìn tôi, lúc này tôi mới nhận ra mình đang ở công ty, tôi vội cười xấu hổ nói: “Mấy cú điện thoại quảng cáo phiền phức...ha ha...” Sau đó tôi cười xòa...

Các đồng nghiệp tiếp tục làm việc bình thường, lúc này di động của tôi vang lên tiếng chuông có tin nhắn, tôi liếc nhìn một cái, Hứa Tây Thần gửi cho tôi một tấm ảnh tự chụp trông như là cô vợ nhỏ ủy khuất, phía dưới viết rằng: Gửi bảo bối của Hứa Tây Thần và Tô Cảnh Đồng, hôm nay mẹ con lại làm tổn thương tâm hồn thuần khiết của ba con, cho nên con hãy chờ nhé, cách mạng chưa thành công, ba con vẫn phải cố gắng.

Tôi xem xong không khỏi phì cười ra tiếng, lập tức trả lời tin nhắn: Gửi bảo bối của Hứa Tây Thần và Tô Cảnh Đồng, con đường này dài dằng dặc, để ba con từ từ lần mò đi.

Một lát sau, tôi lại nhận được một hình vẽ, là do Hứa Tây Thần vẽ ra, hình chibi của anh nằm bò dưới đất kiệt sức... mà hình chibi của tôi thì đạp một cước trên người anh, hai tay chống nạnh, tỏ vẻ đắc ý. Anh nằm bò dưới đất, bên cạnh có một khung lời thoại. Tôi phóng to hình lên một chút, mới nhìn rõ dòng chữ kia: “Cứ thể bị em chinh phục, cắt đứt tất cả đường lui...”

“ ... ”

Ngày 27 tháng 9 năm 2013

[WeChat] tôi: nghĩ muốn đi làm, chợt cảm thấy mình già thêm mấy tuổi.

Sau khi im lặng thật lâu, bỗng nhiên tiếng hát xa xăm của người nào đó truyền tới: bởi vì có tình yêu, làm sao lại có tang thương.

Vốn tưởng rằng dừng ở đây, WeChat thứ hai hát tiếp: ở trong mắt anh em là đẹp nhất.

“ ... ”

Ngày 30 tháng 9 năm 2013

Hôm nay là sinh nhật tôi, cho nên tâm trạng đặc biệt tốt. Sáng sớm Hứa Tây Thần đã tặng quà: một bức tranh chim gõ kiến cùn mỏ thân cây.

Đối với quà tặng không đầu đuôi thế này tôi đã quen rồi, cho nên chỉ gật đầu khen nói: “Tranh đẹp lắm, giống như thật vậy.”

Hứa Tây Thần đặc ý nói: “Em chính là chim gõ kiến, còn anh là cái cây.”

“Tại sao?” Xin thứ lỗi tôi nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Kết quả Hứa Tây Thần kẻ sát khuôn mặt tuần tú vào tôi, nói: “Chim gõ kiến thân yêu mau tới mổ anh, mau lên đi.”

“ ... ”

“Em không thích món quà này à.” Hứa Tây Thần thấy tôi đang sững sờ cũng không hề buồn bực, anh nói, “Không sao chúng ta còn quà trao đổi quan trọng.”

Tôi vừa nghe ngoài món quà này còn có lựa chọn khác, cho nên rất hứng thú hỏi: “Trao đổi thế nào?”

“Từ giờ trở đi, anh là của em, em là của anh.” Anh liếc mắt đưa tình nói với tôi.

“ ... ”

Ngày 12 tháng 10 năm 2013

Bởi vì biết được kỳ nghỉ Quốc Khánh đi đâu cũng có rất nhiều người nên tôi và Hứa Tây Thần vẫn chưa ra ngoài chơi. Hôm nay sau ngày Quốc Khánh, chúng tôi xin nghỉ vài ngày đi Sơn Đông chơi, hôm nay đến hồ Đại Minh trong truyền thuyết ở Tế Nam, Hứa Tây Thần chụp cho tôi vài tấm ảnh ở ven hồ Đại Minh.

Khi chụp ảnh tôi đều rất thận trọng, đang lúc rối rắm không biết nên pose kiểu gì, nhiếp ảnh gia Hứa cầm máy ảnh nói với tôi: “Cô gái xinh đẹp kia, mau cười cho gia, nếu không cười thì gia cười cho em.”

Tôi nghe xong bật cười, sau đó anh liền nắm bắt nụ cười tự nhiên của tôi, nói thật, anh chụp đẹp lắm.

Tôi đăng tấm ảnh lên QQ nói: Tôi ở ven hồ Đại Minh, nhưng tôi không phải Hạ Vũ Hà, lại càng không phải Dung ma ma. PS: nhiếp ảnh gia Hứa chụp rất đẹp, bản cung vô cùng hài lòng.

Hứa Tây Thần cũng đăng bình luận nói: “Tiểu chủ như vậy thật sự rất đẹp mà...” Nhờ vô số lần tôi kéo anh xem Chân Hoàn, anh rất biết cách sử dụng từ ngữ.

Không qua bao lâu, tôi nhìn thấy rất nhiều bình luận của bạn bè dưới câu nói kia:

“Thật là ân ái quá đi.”

“Nếu là ảnh cưới của hai người, có lẽ sẽ rất đẹp.”

“Tiểu chủ, mau nhìn ánh mắt hâm mộ ghen tị của tôi này.”

“Nếu lúc này có thể nhận được thiệp cưới của hai vị, thật là không phụ ơn trên.”

“ ... ”

Hóa ra tất cả mọi người đều trúng độc của Chân Hoàn rất nặng... Xem xong bình luận, tôi bỗng nhiên nhớ tới một câu hồi đó, bởi vì có một số đài truyền hình cứ phát đi phát lại Chân Hoàn, cho nên có người than van: đài truyền hình xx, hãy buông tha cho mẹ tôi đi, O(_)O ha ha

~~Bây giờ tôi rất muốn than van: Chân Hoàn, mau buông tha các bạn tôi đi.

—

Ngày 13 tháng 10 năm 2013

Hôm qua đi dạo hồ Đại Minh và suối Bắc Đột ở Sơn Đông Tế Nam, hôm nay tới Thái An leo núi Thái Sơn.

Núi Thái Sơn quả nhiên là nơi phong thiện và cúng tế của các bậc đế vương qua nhiều thời đại, khắp nơi đều tỏa ra bầu không khí trang nghiêm tĩnh lặng, trong lòng hồn mang theo vẻ rục rĩ, hôm nay leo núi trời sáng mây trong, rất đẹp.

(*) phong thiện: thời xưa chỉ vua chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất

Thật vất vả mới leo đến “Thập Bát Bàn”, tôi đã mệt đến mức không thở nổi. Trông thấy ai đó ở bên cạnh vẫn rất thoải mái.

Hứa Tây Thần phát hiện tôi dùng ánh mắt vô tội nhìn anh, anh thản nhiên hỏi: “Em muốn nghỉ ngơi à?”

Tôi gật đầu như gà con mổ thóc, mặc dù hơi ngượng ngùng, bởi vì cách lúc nghỉ ngơi ban nãy chỉ mới năm phút thôi.

“Nghỉ ngơi cũng được.” Hứa Tây Thần gật đầu, “Nhưng anh có một điều kiện.”

Khi tôi vừa ngồi xuống thêm đá thì chợt nghe anh nói có điều kiện, tôi nhìn anh hỏi: “Điều kiện gì?”

Hứa Tây Thần hừ lạnh nói: “Không thì đêm nay em theo anh.”

“ ... ”

“Hoặc là anh theo em, yên tâm, anh không thành vấn đề.”

Nhìn bộ dạng hiên ngang lẫm liệt của anh, như là sẵn sàng xông pha khói lửa bất cứ lúc nào, tôi không nói gì chống gậy đi lên trước, tiếp tục leo núi. Nghĩ nghĩ, vẫn nhịn không được mà quay đầu hô to với anh: “Hứa Tây Thần, anh nói xem rốt cuộc anh có sự theo đuổi nào khác không hả.”

Tôi không ngờ anh thoáng cái đi đến bên cạnh tôi, trả lời vô cùng nghiêm túc thâm tình: “Baby, em chính là tất cả những gì anh theo đuổi đó.”

“ ... ”

Tôi mãi mãi không nói lại anh, cũng không thể nói lại anh... Bởi vì tôi biết mình đã yêu anh rất sâu sắc, tựa như anh luôn yêu tôi sâu sắc vậy...

—

Ngày 5 tháng 11 năm 2013

Từng giọt từng giọt mưa thu, sầu triền miên rơi xuống.

Cơn mưa tại Giang Nam luôn tình thơ ý họa như vậy, nhưng đối với bộ tộc đi làm như tôi, đối với cơn mưa liên miên không dứt, thật sự hơi nhức đầu, bởi vì trời mưa con đường đi làm sẽ rất đông đúc, cho nên cần dậy sớm một chút.

Nhưng...loại người cần mười phần nghị lực mới ra khỏi ổ chăn như tôi, thật là...rất thống khổ...các bạn hiểu rồi đó...

Mới tảng sáng nhận được điện thoại của Tây thiếu, anh cực kỳ tự hào nói cho tôi biết: “Anh đã giúp em xin nghỉ rồi.”

Tôi vẫn đang ở trong giấc mộng còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, mơ mơ màng màng hỏi: “À, lấy lý do gì để xin nghỉ thế?”

“Nghỉ kết hôn đó.” Giọng điệu ở đầu dây bên kia tuyệt đối bất cần đời.

Tôi rót cuộc mở to hai mắt: “Giám đốc em thế mà phê duyệt à?”

“Ông ta không dám không duyệt.”

“Tại sao?” Tôi tưởng tượng giám đốc chúng tôi luôn ra vẻ ông chủ cấp cao phương Tây, từ trước đến giờ đối với chúng tôi chỉ có tăng thêm nghiêm khắc thôi, không rõ ông ta có gì mà không dám?

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng hừ lạnh, sau đó là giọng trầm thấp của anh: “Bởi vì nếu không duyệt thì anh sẽ gọi ban chấp hành ông ta.”

“Thiếu gia, ngài không muốn tôi lẫn lộn trong công ty sao?” Tôi đổ mồ hôi lạnh than thở.

“Đúng vậy, anh nuôi em không phải được rồi sao.”

“...”

—

Ngày 29 tháng 11 năm 2013

Khi tới kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hồi đại học, bạn học cao trung đều tổ chức tụ họp, tôi thuộc loại trạch nữ siêu cấp, lại không thích xã giao, cho nên bình thường đều không đi.

Có một lần, bị bạn thân cao trung nhắc mãi nên tôi quyết định đi.

Một đám nữ sinh chít chát mấy chuyện linh tinh vụn vặt, không biết ai nói đến đề tài soái ca của trường, thế mà có người nhắc tới Hứa Tây Thần, còn được nhiều người ủng hộ, thì ra bọn họ đều biết anh, cũng gọi anh là Tây thiếu. Mọi người tán gẫu tràn giang đại hải nào là anh xuất sắc ra sao, đẹp trai thế nào, tôi lắng nghe lại cảm thấy như lọt trong sương mù.

Tất cả nữ sinh đều suy đoán anh có bạn gái hay không, mà tôi cuối cùng cũng không biết xấu hổ mà nói cho bọn họ: chính là tôi.

Bởi vì bọn họ nói anh giống như nam thần, trong nháy mắt tôi thật sự cảm thấy mình trào cao.

Sau đó tôi trở về kể lại chuyện này với Hứa Tây Thần, anh tỏ vẻ đắc ý lại kiêu ngạo mà cười nhạo tôi một phen.

.....

Hôm nay mấy người bạn cao trung lại có tụ hội, tôi căn dặn anh nhiều lần anh không thể đi cùng tôi đến đây, anh đồng ý, trả lời rất sáng khoái.

Vì thế khi tôi cao hứng phấn chấn cùng mọi người đi ra nhà hàng, anh vô cùng phong độ đứng cạnh chiếc xe, chậm rãi đi về phía tôi.

Tin tôi đi, khoảnh khắc đó, nếu ánh mắt của những nữ sinh bên cạnh tôi có thể giết người, thì trong nháy mắt tôi sẽ hóa thành tro bụi.

Sau đó tôi than thở với anh: “Không phải đã nói anh không được đi cùng sao!”

Kết quả anh chàng kia nở nụ cười gian trá: “Tình cờ gặp mà, anh cũng hết cách.”

Chỉ chốc lát sau, bên cạnh tôi truyền đến tiếng hát hân hoan: em gái, em hãy dừng cảm đi về phía trước...

Đi cái đầu anh đó, tôi oán thâm, nhưng không nhịn được mà cười tươi như hoa.

—

Ngày 8 tháng 12 năm 2013

Hôm nay chị tôi kết hôn, là người chị yêu quý nhất của tôi.

Đúng vậy, tôi là phù dâu. Hứa Tây Thần kiên quyết chen ép bạn thân của anh rể tôi để làm phù rể.

Lúc chụp cảnh ngoài trời, cô dâu chú rể đang ở bên hồ chuyên tâm chụp hình, tôi cầm bó hoa cưới và áo khoác của chị, một mỗi ngồi một bên. Làm phù dâu thật không phải là chuyện dễ dàng.

Bỗng nhiên vị thiếu gia nào đó không biết mua một xâu kẹo hồ lô từ đâu đưa tới trước mặt tôi: “Em yêu, lấy anh nhé.”

Tôi lắc đầu, than ngắn thở dài: “Đâu có ai cầu hôn qua loa như vậy, quỳ gối đâu, hoa hồng đâu, nhẫn đâu? Chỉ một xâu kẹo hồ lô là muốn lừa em hả, không có cửa đâu, em không thèm lấy chồng.”

Tuy nói vậy, tôi vẫn nhanh chóng nhận lấy kẹo hồ lô trong tay anh, ăn thỏa thích.

Hứa Tây Thần có lẽ đã sớm đoán được tôi sẽ nói vậy, vì thế anh cười gian xảo: “Nói vậy có quỳ gối, hoa hồng và nhẫn thì em sẽ lấy anh.”

Tôi đang vui vẻ ăn kẹo hồ lô, không thèm nghĩ ngợi mà gật đầu ngay.

Bỗng nhiên Hứa Tây Thần rút ra một đóa hồng từ trong bó hoa cưới, lùi về sau một bước, anh quỳ một gối xuống, từ trong túi áo phụng lấy ra hộp nhẫn, chậm chậm mở ra.

“Đồng Đồng, Darry Ring của anh chỉ thuộc về em.”

Tôi sững sờ ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. Có lần tôi và Hứa Tây Thần nói đùa trong điện thoại từng nhắc tới Darry Ring, bởi vì nó rất đặc biệt, chỉ có phái nam mới mua được, sử dụng giấy tờ tùy thân cả đời chỉ được mua một lần.

Darry Ring tượng trưng cho tình yêu duy nhất trọn đời.

Nước mắt cảm động rưng rưng trong mắt tôi, bạn bè bên cạnh, còn có chị và anh rể đều cùng kêu lên: “Lấy cậu ấy đi.”

“Lấy anh nhé.” Hứa Tây Thần thu hồi nụ cười, rất nghiêm túc nhìn tôi nói.

Đối với ánh mắt chuyên chú và say đắm của anh, từ lâu tôi đã không còn sức miễn dịch, tôi rơi nước mắt hạnh phúc nói: “Em bằng lòng.”

Hứa Tây Thần đeo nhẫn cho tôi, chúng tôi ôm nhau thật chặt.

Sau đó tôi hỏi Hứa Tây Thần, anh mua nhẫn khi nào, anh trả lời đã mua từ lâu, luôn mang theo bên người, dự định khi thời cơ thích hợp thì sẽ cầu hôn tôi.

Mà chỉ một câu nói đùa ban nãy đã đưa tới thời cơ cầu hôn tốt nhất.

“Tây Tây, thực ra từ sau khi ở bên anh, em chưa từng nghĩ rằng mình sẽ không kết hôn với anh, trong kế hoạch tương lai của em chỉ có mình anh.” Có lẽ vẫn còn đắm chìm trong màn cầu hôn ban nãy, tôi kích động còn chưa bình tĩnh lại, vì thế mơ hồ ghé sát tai anh nỉ non mấy lời linh tinh.

Anh nhìn tôi, giọng điệu gần như nũng nịu: “Lời này nghe hay thật, em nói lại lần nữa, được không?”

Trong lòng tôi vừa ngọt ngào vừa chua xót. Hứa Tây Thần, lúc trước em quả thật không tốt với anh, nhưng sau này em sẽ cố gắng đối tốt với anh nhiều hơn.

Cảm ơn anh đã chiếm giữ một vị trí quan trọng ở trong cuộc sống của em.

Ngày 29 tháng 12 năm 2013

Mấy ngày nay tôi liên tục trau chuốt lại câu chuyện về mình và Hứa Tây Thần để gõ thành lời văn, Hứa Tây Thần thấy tôi nghiêm túc anh cũng tham gia, nhưng anh là người không ngồi yên, bảo anh ngồi trước máy tính gõ chữ quả là ngược đãi tinh thần anh.

Vì thế anh chỉ viết đoạn khi chúng tôi mới quen nhau, rồi sau đó không viết nữa.

Mà tôi chỉ đem những lời văn mang tính kỷ niệm này đặt trong máy tính, đơn giản là vì muốn lưu lại hồi ức, để sau này hoài niệm từng khoảnh khắc của thuở xưa.

Nhưng hôm nay người nào đó kéo tôi ngồi cạnh bàn, trò chuyện đàng hoàng nghiêm túc với tôi.

“Đồng Đồng, thực ra mấy tiểu thuyết trước em viết không có ý tưởng gì mới hết.”

Lời này không phải lời khen, nhưng cũng không quá đáng.

Lời thật mất lòng, tôi khiêm tốn lãnh giáo.

“Haiz, em nói xem mỗi nam chính của em đều có bóng dáng của anh, làm sao có thể viết ra ý mới chứ?”

“Má ơi.” Tôi vội vàng phản bác, “Giống anh chỗ nào?”

“Em xem nam chính của em hình như người nào cũng có liên quan đến Anh Quốc, cái này không phải vì anh sao. Anh đọc đi đọc lại, Thạch Mục Hàn giống anh nhất, nhưng không phải là anh.” Khi nói lời này anh có vẻ hơi buồn man mác nhìn tôi, “Nếu ‘Ôn Tâm’ của anh cũng kiên trì theo đuổi anh như vậy, anh bảo đảm thua trận ngay tức khắc, giờ hai tay đầu hàng.”

Tôi ngồi nghe mà trợn tròn mắt, nhưng không thể không thừa nhận nam chính dưới ngòi bút của tôi quả thật đều có bóng dáng của anh, Thạch Mục Hàn hoàn toàn lấy anh làm nguyên mẫu. Trong tiểu thuyết tôi luôn vô tình viết tới Anh Quốc, là bởi vì khi đó quốc gia kia là nơi tôi ngày đêm mong nhớ, nơi đó có anh.

“Rốt cuộc anh muốn nói gì đây?” Tôi hơi chột dạ hỏi, kỳ thật tôi không muốn anh thật sự đọc tiểu thuyết của mình, cũng không ngờ anh lại nhạy bén phát hiện ý nghĩa trong tiểu thuyết của tôi.

“Câu chuyện của chúng ta, em cũng đăng lên đi.” Hứa Tây Thần đứng lên, mau chóng lấy máy tính xách tay trong phòng tôi ra nói, “Ồ, bây giờ em đăng lên câu chuyện của chúng ta mà em viết mấy hôm nay đi.”

“Số từ không nhiều lắm, hay là thôi đi.” Tôi tìm lý do.

“Không sao, nó lại không giới hạn số từ.” Hứa Tây Thần kiên trì chỉ dẫn.

“Em đăng lên cũng không có mấy người đọc.” Tôi tiếp tục chống cự.

“Yên tâm, anh sẽ đọc.”

“...”

“Em còn chưa đặt tên truyện.”

“Em không phải đã đặt là ‘Anh đối với em, em đối với anh’ rồi ư.”

“Em bỗng nhiên cảm thấy cái tên này không thể biểu đạt tình yêu sâu sắc của chúng ta. Đúng không? Em phải nghĩ kỹ lại.” Tôi vừa nói vừa mở máy tính.

Anh bỗng nhiên ôm lấy tôi: “Anh có phải là nam chính duy nhất trong cuộc đời em không?”

Quá giống tình tiết trong ngôn tình, tôi nhận không được cảm thấy mình là nữ chính trong tiểu thuyết của mình, vì thế tôi rất trịnh trọng trả lời: “Anh là Hứa Tây Thần trong mắt thiên hạ, nhưng trong mắt em anh là quân vương.”

“Đồng Đồng, em càng ngày càng dịu dàng, anh rất hạnh phúc.” Hứa Tây Thần vùi đầu trên vai tôi, giọng điệu làm nũng.

Vì thế cái tên của tác phẩm mới chợt lóe lên, xuất hiện... “Sự dịu dàng của anh dành cả cho em”.

11. Chương 11: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 11

Ngày 31 tháng 12 năm 2013

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm 2013, lúc tôi và Hứa Tây Thần trò chuyện qua điện thoại, tôi cảm thán: “Đêm nay khẳng định đặc biệt dài lâu, trong một đêm thế mà trải qua một đời một kiếp.”

Hứa Tây Thần đồng ý ừ một tiếng: “Đêm dài đằng đẵng, nếu không tiểu nhân làm ầm chắn cho người nhé.”

Tôi vốn đang thương cảm thời gian trôi mau, năm tháng dễ vụt mất, nghe anh nói vậy, tôi vừa tức giận vừa buồn cười, nghếch ra hồi lâu không biết nên nói tiếp thế nào.

Qua một lúc tôi mới nói: “Tối nay xem phim gì?”

Anh ngượng ngùng đáp: “Em quyết định đi.”

Tôi càng ngày càng biết chuyển đề tài o(__)o ha ha

~~~~~

Ngày 1 tháng 1 năm 2014

Vị thiếu gia nào đó hôm nay đăng một bức ảnh lên QQ, là ảnh năm ấy khi tôi sang Anh Quốc tìm anh, trên phố xá Luân Đôn chúng tôi nhờ một người qua đường chụp giúp.

Nguyên văn lời anh là thế này: “Khi đó lần đầu tiên tôi biết được, hóa ra được cô ấy yêu lại hạnh phúc như vậy.”

Bạn thân đầu tiên bình luận: “Ân ái quá đi...giết không tha.”

Người thứ hai bình luận y chang: “Ân ái quá đi...giết không tha.”

Người thứ ba cũng bình luận: “Ân ái quá đi...giết không tha.”

Những người bạn tiếp theo đều bắt chước làm theo, cùng một câu bình luận.

Khi tôi đi dạo QQ đến chán thì mới trông thấy, bên bình luận phía dưới: “Em không thấy gì hết.”

Anh không trả lời những bình luận phía trên, còn tôi thì anh trả lời ngay: “Vợ ơi, mau tới hôn anh, anh dùng sinh mệnh để bày tỏ ân ái.”

Tôi cũng trả lời ngay: “Anh tự chuốc lấy phiền nhiễu.”

Anh trả lời liền sau đó: “Khà khà, vì em chết, anh chết nhắm mắt, cam lòng mà chết.”

Tôi: “...”

—

Ngày 3 tháng 1 năm 2014

Dạo trước tôi rất mê năm bảo bối trong “Bố ơi mình đi đâu thế”, bởi vì mùa thứ nhất kết thúc, đến cuối tuần vẫn còn cảm giác buồn bã.

Cho nên tôi xem lại mấy tập trước trên máy tính.

Nhưng ai đó cứ thờ dài trước mặt tôi, khiến tôi nhin không được phải hỏi: “Anh cứ thờ dài làm gì?”

“Anh đang thờ dài thay cho bảo bối nhà chúng ta, mẹ nó chỉ thích con cái nhà người khác, không chịu chế tạo ra nó.”

“...”

Tôi rất tò mò, anh làm sao đem những đề tài tôi quan tâm lấy ra liên hệ với chuyện nào đó.

Lưu manh chỉ số thông minh cao quả nhiên khó đối phó...

—

Ngày 6 tháng 1 năm 2014

Hôm nay tụ tập cùng một vài bạn thân.

Lúc ở KTV chơi hết mình, mọi người bắt tôi và Tây thiếu song ca một bài.

Chúng tôi cùng hát “Chỉ có cảm giác với em” “San hô biển” “Không thể không yêu”, càng hát càng hăng... Hát đến đoạn tình tứ, Hứa Tây Thần bỗng nhiên nhìn tôi, tỏ vẻ tự hào nói: “Vợ anh hát hay như vậy, ba mẹ biết không?”

Tôi cười đầm ngực anh một cái, mấy người bạn chọc ghẹo: “Ba mẹ ai thế?”

“Gọi thẳng ba mẹ rồi à?”

“Tây thiếu, không tệ nha.”

Sau đó khi tan cuộc, Hứa Tây Thần đề nghị đợi qua năm mới, khi ba mẹ có thời gian rảnh thì dẫn ba mẹ tôi và ba mẹ anh cùng đi hát, tôi cười đồng ý.

Ngày 10 tháng 1 năm 2014

Hôm nay Hứa Tây Thần đón tôi tan tầm, ngồi trong xe buồn chán, tôi liền mở radio, vừa lúc đang phát bài hát “Ngôi sao dưới ánh mặt trời” của Kim Hải Tâm.

Tôi khẽ ngâm nga theo, sau đó tâm trạng rất tốt hỏi: “Bài này hay không anh?”

Hứa Tây Thần mắt nhìn phía trước, nói: “Em hát hay lắm.”

“Bài này tên là ‘Ngôi sao dưới ánh mặt trời’, anh đã bao giờ nhìn thấy ngôi sao dưới ánh mặt trời chưa?” Tôi nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn rực rỡ, bóng đêm mê ly, bầu trời băng xanh treo vài ngôi sao cô đơn.

“Đối với anh đó chính là em.”

“Hửm?” Tôi đang nhìn chằm chằm ánh sao như đi vào cõi thần tiên, nhất thời không hiểu.

“Đôi mắt em dưới ánh mặt trời chính là ngôi sao đẹp nhất.” Đúng lúc gặp đèn đỏ, anh vừa nói vừa xoay đầu nhìn tôi.

Tôi đã từng nói, khi anh nhìn tôi lúc nào cũng rất tập trung, tựa như tôi là toàn bộ thế giới của anh.

“Đồ ngốc.” Mà tôi bây giờ bỗng nhiên được cảm giác hạnh phúc vây quanh chồng chất, cảm thấy trời đất quay cuồng...

Nếu không phải anh đang lái xe, giờ khắc này tôi nhất định sẽ nhào qua...hôn anh...

Ngày 13 tháng 1 năm 2014

Tôi cùng cô bạn thân R trò chuyện qua điện thoại, nói đến nguyện vọng năm mới.

Cô ấy nói nguyện vọng năm mới của cô ấy chính là hy vọng mình sẽ có đối tượng ngay, bởi vì năm nay đã 24 tuổi, gia đình sốt ruột thúc giục, bảo cô ấy chưa đi coi mắt thì bây giờ phải đi. Sắp tới cửa ải cuối năm, các bà bác cô dì đều bắt đầu tấn công.

Tôi đề nghị cô ấy chuẩn bị một bức tranh, vẽ đối tượng trên đó, chỉ cần có người hỏi, thì đưa bức tranh này cho người nhà xem.

R cảm thấy đó là ý kiến hay. Cô ấy hỏi tôi có nguyện vọng năm mới gì, tôi nghĩ rồi trả lời: “Tớ hy vọng năm 2014 có thể đi qua nhiều con đường, gặp nhiều người hơn, thưởng thức càng nhiều phong cảnh.”

Không phải tỏ vẻ nghệ thuật, là hy vọng thật lòng của tôi.

Bởi vì tôi luôn cảm thấy, một người đi qua nhiều con đường, gặp được rất nhiều người, còn ngắm nhìn bao nhiêu phong cảnh, thế giới của người đó sẽ to lớn biết bao, tầm nhìn trở nên rộng lớn hơn.

Sau khi cúp máy, tôi liền pha cà phê bùng vào cho Hứa Tây Thần đang xem văn kiện trong phòng sách.

Nhất thời hứng khởi, tôi hỏi anh: “Năm mới anh có nguyện vọng gì?”

“Em có nguyện vọng gì?”

Tôi kể lại nguyên xi những lời ban nãy nói với cô bạn R cho anh nghe.

Anh trầm ngâm một hồi rồi nói: “Đi cùng em, cho dù đi qua bao nhiêu con đường cũng không sao, trong khi gặp gỡ nhiều người chỉ cần có em là được, em chính là phong cảnh đẹp nhất trong mắt anh, cho nên em thích ngắm những phong cảnh khác thì anh sẽ cùng em ngắm.”

“Anh đừng có tình tứ như vậy.” Tôi chớp mắt, kháng nghị nói, “Cái này không phải nguyện vọng năm mới, không tính, anh nói lại đi.”

Anh giơ tay ôm tôi vào lòng, hơi nhướn mày, nói: “Có con ngay lập tức, tính không?”

“...” Tôi gật đầu, đáp, “Tính.”

Anh nghe xong cười rất vui vẻ...

Ngày 17 tháng 1 năm 2014

Dạo này tôi và Hứa Tây Thần cứ ở nhà tôi vài ngày, rồi sang nhà anh ở vài ngày.

Hôm nay ăn xong bữa tối, tôi đang viết tiểu thuyết trong phòng sách, người nào đó cầm đĩa trái cây đưa cho tôi.

Tôi ăn một miếng táo, rất thơm ngọt, liền hỏi: “Anh ăn không? Ngon lắm.”

Tôi đang muốn ngẩng đầu nhìn anh, anh lại cúi người hôn tôi, chạm vào môi tôi nhiều lần không nói, đầu lưỡi lại không an phận...

Qua một lúc, anh cảm thấy thỏa mãn bập môi, nói: “Ăn rồi, trái này ngon thật.”

“...”

Tôi còn chưa nói gì anh liền ôm lấy tôi: “Được rồi, yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

“Chịu trách nhiệm?” Tôi khó hiểu hỏi.

“Trách nhiệm khiến một cô gái xuân tâm nảy mầm ấy.” Hứa Tây Thần đứng trước mặt tôi, đôi mắt xinh đẹp lóe lên ánh sáng.

Tôi yếu ớt mau chóng dời tầm mắt, cái chày cái cối nói: “Em làm gì có xuân tâm nảy mầm.”

“Mới nảy anh vừa hôn em, miệng cũng cảm giác được, trái tim em đập nhanh lắm.”

“Anh xác định anh dùng miệng cảm giác...” Tôi trừng mắt lườm anh.

“Cho dù thế nào, lúc nảy trái tim em đập rất nhanh.”

Tôi rất cuộc tức tối nói: “Vớ vẩn, lồng ngực của anh bị người khác bắt ngờ... ‘tập kích’, nhịp tim của anh sẽ không đập nhanh sao?”

Anh tỏ vẻ vô tội nhìn tôi: “Anh chưa từng nhận được sự đả ngộ tốt như vậy, nếu không em tới tập kích anh một lần đi.”

“Được.”

Nhìn bộ dáng thực hiện gian kế thành công của Hứa Tây Thần, tôi nhất thời có xung động muốn đâm ngực dậm chân, tôi tự mình đào hố, còn tự mình nhảy vào nữa.

Hứa Tây Thần, anh...anh...anh...

Bảo tôi nói anh thế nào đây?

Ngày 19 tháng 1 năm 2014

Buổi sáng khi tôi đang đi làm thì nhận được điện thoại của Tây thiếu, anh phàn nàn nói rằng hôm nay là lần đầu tiên anh đến muộn, sau đó bị tôi cười nhạo một phen.

Người nào đó bực dọc kháng nghị: “Ai bảo em buổi tối không ngủ sớm còn đi ra ngoài chạy loạn chứ.”

Tôi lập tức trả lời: “Ai chạy loạn, hôm qua em chỉ ở nhà, còn ngủ sớm nữa đó.”

“Còn nói không chạy loạn, đêm qua chạy vào giấc mộng của anh, làm hại anh đến sáng cũng không muốn thức dậy!”

“ ... ”

Tôi cười ha ha, đáp: “Anh mơ mộng xuân phải không?”

“Ừm.” Anh bỗng nhiên tỏ vẻ xấu xa nói, “Đồng Đồng, là giấc mộng rất hạnh phúc đó.”

“ ... ”

Mơ thấy tôi, đương nhiên là giấc mộng hạnh phúc rồi, nhưng anh cũng dừng lên giọng hai chữ “hạnh phúc” chứ.

Thực ra đêm qua tôi cũng mơ một giấc mộng rất ấm áp, mơ khi xuân về hoa nở, tại đầu hẻm nhà tôi, tôi nhón chân nhẹ nhàng hôn anh.

Ngày 27 tháng 1 năm 2014

Hôm nay chúng tôi được toại nguyện đưa ba mẹ tôi và ba mẹ anh ra ngoài ăn cơm, ăn xong rồi cùng nhau hát karaoke.

Bữa cơm này ngoài việc xác định thời gian đính hôn của chúng tôi ra, tôi còn biết được hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, lúc trò chuyện mẹ Hứa Tây Thần có nói cho mẹ tôi biết, vốn là sau khi tốt nghiệp cao trung sẽ sắp xếp cho Hứa Tây Thần đi Glasgow du học, kết quả anh nhất định không đi, chỉ muốn học đại học ở Nam Kinh. Hồi đó bọn họ bắt anh phải nói ra nguyên nhân, vì thế lần đầu tiên hai người nghe được cái tên Tô Cảnh Đồng.

Chuyện thứ hai, hồi tết năm ấy, mẹ tôi đã nhận định Hứa Tây Thần là con rể tương lai, bà nói đi mua đèn lồng, ý muốn nói là con rể tốt vậy, đốt đèn lồng khó mà tìm được.

Ngày 14 tháng 2 năm 2014

Hôm qua khi xin phép với cấp trên, tuy rằng nhìn bộ dạng ông ta không tình nguyện cho lắm, nhưng tôi vẫn da dầy nộp đơn xin nghỉ phép. Vì thế hôm nay tôi có thể ngủ nướng thỏa thích.

Nhưng đồng hồ báo thức lại vang lên...tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại, nhưng vẫn không thể tiến vào mộng đẹp.

Thế là tôi quả quyết cầm di động, đùa giỡn vị thiếu gia nào đó.

“(*^__^*) Tây Tây, anh có yêu em không...”

Qua chừng mười phút, anh vẫn chưa trả lời, khi tôi đang chuẩn bị đọc tiểu thuyết đã tải về điện thoại thì cửa phòng tôi chợt bị người khác mở ra.

Tôi hết hồn, bởi vì lúc này ba mẹ đều ra ngoài buôn bán, trong nhà không có ai.

Tôi nhìn qua bên kia, thế mà lại chẳng có ai.

Qua một lúc, người nào đó chọn dáng xong rồi đứng ở cửa, hát lên thâm tình chân thành: “Yêu chỉ một chữ, anh chỉ nói một lần, em cũng biết anh chỉ giỏi dùng hành động để bày tỏ.”

Anh hát xong câu này, liền thật sự hành động...

Vào dịp tết, tôi và Tây thiếu cử hành nghi thức đính hôn đơn giản tại nhà, một là coi như cho nhau danh phận chính thức, hai là cũng để ba mẹ hai bên yên tâm.

Buổi tối tôi lên mạng, thấy bạn trên mạng nhiệt tình thảo luận hôm nay là ngày lễ người yêu chia tay nhau, bởi vì hôm nay là duyên...tiêu...kiếp.

Tôi nhin không được nói cho Tây thiếu biết, kết quả người nào đó sau khi nghe xong liền khinh thường hừ lạnh: “Đây là lời nguyện rửa từ hành tinh nào, cũng may bốn thiếu gia đã có danh phận chính thức.”

Tôi đáp: “Đây là...lời chúc đến từ trái đất, hy vọng người có người yêu còn có thể gặp một nửa khác tốt hơn.”

Anh không đếm xỉa đến câu trả lời của tôi, anh nắm tay tôi nói: “Đi thôi, trái đất nguy hiểm quá, chúng ta về sao Hỏa đi.”

Người nào đó thật sự bị trúng độc “Vì sao đưa anh tới” của tôi rồi. (cái này tôi vừa mới đăng lên weibo)

Tôi đang cười thả ga thì phát hiện người nào đó đang nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi liền hỏi: “Anh làm gì thế?”

Anh nhìn bên trái tôi, rồi nhìn sang phải, thỉnh thoảng còn gật đầu.

Bị anh nhìn toàn thân như vậy tôi liền phát cáu, anh rút cuộc cảm thấy thỏa mãn nói: “Ừm, nhìn xong rồi, đây là bạn...già (lão bạn) tốt nhất về sau của Hứa Tây Thần.”

Anh cố ý kéo dài âm “lão”, hại tôi nghĩ đến anh sẽ nói bà xã (lão bà). Nhưng nghĩ kỹ lại câu này, tôi cảm thấy anh trả lời câu tôi vừa mới nói: Đây là...lời chúc đến từ trái đất, hy vọng người có người yêu còn có thể gặp một nửa khác tốt hơn.

Nhưng tôi không hỏi bạn già của anh, có phải anh trả lời cho câu này của tôi không, vậy các bạn cảm thấy thế nào?

—

Ngày 16 tháng 2 năm 2014

Hôm nay lúc ăn cơm, tôi nói với Tây thiếu: “Đợi khi xuân về hoa nở, chúng ta đi du lịch nhé.”

Anh gật đầu, hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Tôi suy nghĩ một lúc, vừa cười vừa đáp: “Em muốn đến Hải Nam xem băng tuyết, đến Cáp Nhĩ Tân ngắm ánh nắng rực rỡ, đến Bến Thượng Hải tại Bắc Kinh, còn có Cố Cung ở Thượng Hải. Chim cánh cụt ở Bắc cực và gấu Bắc cực ở Nam cực nhất định rất đáng yêu.” Nói xong chính tôi cũng không nhin được mà cười thoải mái.

Hứa Tây Thần lại đứng đưng bình tĩnh trả lời tôi: “...Không thì chúng ta vẫn về sao Hỏa đi!”

—

Ngày 17 tháng 2 năm 2014

Hôm nay mấy đứa bạn thân nói về kiếp trước kiếp này, loại đề tài này đương nhiên kích thích sự hứng thú của tôi.

Sau bữa tối, tôi thuận miệng hỏi Hứa Tây Thần kiếp sau muốn làm gì.

Anh không hề do dự trả lời ngay: “Làm hàng xóm của em.”

“...” Tôi cười ha ha hỏi, “Làm hàng xóm của em làm chi?”

“Như vậy có thể cùng em thanh mai trúc mã.”

“Chẳng lẽ anh chưa từng nghe câu khoảng cách sinh ra cái đẹp ư?” Tôi liếc anh nói.

Lúc này anh đến bên cạnh tôi, ôm tôi vào lòng nói: “Anh chỉ nghe câu gần quan được ban lộc thôi.”

“ ... ”

Tây thiếu làm việc tại ngân hàng, thường xuyên có bạn bè hỏi anh chuyện đầu tư quản lý tài sản.

Hôm nay tôi cũng vô giúp vui mà hỏi: “Có sản phẩm tài chính nào thích hợp với loại nhân viên nhỏ như em không?”

Kết quả người nào đó hừ lạnh một câu: “Không có gì thích hợp với em hết.”

“ ... ”

Qua một lúc, người nào đó trông thấy tôi dùng bộ mặt bực bội nhìn anh, anh kiêu ngạo chỉ mình nói: “Em không phải đã đầu tư vào sản phẩm tốt nhất của ngân hàng bọn anh rồi sao.”

“ ... ”

Ngày 20 tháng 2 năm 2014

Ngày một tôi sẽ tham gia kỳ thi chứng chỉ giáo viên, kỳ thi này là một loại chấp niệm.

Tôi đang phiền não, sách cũng không đọc, làm sao mới được đây? Tôi kể khổ với cô bạn thân W về đủ loại thiếu tự tin khi đi thi, cô ấy đáp: “Không sao đâu, may mắn thì đậu thôi, vận may của cậu không phải luôn rất tốt sao.”

Tôi trợn tròn hai mắt hỏi: “Bạn yêu, giờ này còn dựa vào may mắn ư? Hơn nữa, vận may của tớ tốt chỗ nào.”

Cô bạn thân hơi suy tư: “Cũng đúng, chuyện này phải nhờ vào nhân phẩm. Vận may của cậu đương nhiên tốt rồi, Tây thiếu chẳng phải bị cậu thu vào trong túi rồi sao.”

Tôi: “ ... ”

Tôi vẫn nên chăm chỉ đọc sách thôi, bằng không ngày một có lẽ bị trượt ngay tại trường thi. Chỉ mong ông trời ban may mắn cho tôi, giống như ông ấy đã từng ban phúc cho tôi gặp được anh.

12. Chương 12: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 12

Ngày 21 tháng 2 năm 2014

Hôm nay cô bạn Z gửi tin nhắn cho tôi, cô ấy nói mình không còn cảm giác động lòng đối với bạn trai, nắm tay hay hôn nhau đều cảm thấy bình thường nhạt nhẽo, cho nên cô ấy đang rối rắm có nên quyết định chia tay không.

Bởi vì do cô ấy đề nghị chia tay trước, vì thế đặc biệt áy náy, mang theo cảm giác đầy tội lỗi, nên muốn nhờ tôi giúp dùm.

Thế là tôi rất nghiêm túc balabalabala an ủi một tràng, kết quả cô ấy không có chút chuyển biến tốt đẹp.

Cô ấy nói kỳ thật không nghĩ đến chuyện này thì sẽ không lo âu như vậy.

Tôi trả lời: “Mau đi xem Khiếu Thú*.”

(*) đạo diễn của Vạn Vạn không ngờ tới

Cô ấy nói: “Tớ đã xem hai tập mới rồi.”

Tôi trả lời: “Mau xem Khiếu Thú lần nữa đi.”

Trong nháy mắt cô ấy nở nụ cười.

Tôi muốn nói cô gái à, tớ cố gắng chọc cậu cười lâu như vậy, cậu cũng không chịu cười. Chỉ vì tớ nhắc tới Khiếu Thú hai lần, thế mà cậu lại mỉm cười.

Khiếu Thú quả nhiên là vạn năng, O(_)O ha ha

~“Tớ có phải rất có lỗi với anh ấy không?”

“Nếu cảm thấy không thích hợp, lại chấp nhận tạm bợ, người cậu nên cảm thấy có lỗi chính là hai người các cậu. Cô gái à, cậu còn trẻ, đừng khiến bản thân chịu ủy khuất.” Qua một lúc sau, tôi lập tức gửi tin bằng giọng nói qua cho cô ấy, “Sau đây Tô Cảnh Đồng xin hát một bài tặng cô Z đáng yêu lại quyến rũ, bài hát tên là ‘Chia tay vui vẻ.’” Sau đó tôi bắt đầu cất tiếng hát một cách nghiêm túc, “Chia tay vui vẻ, chúc em vui vẻ, em có thể tìm được người tốt hơn.”

“Tớ biết mà, chỉ cần trò chuyện với cậu là tớ sẽ được chữa lành ngay.”

Tôi đáp: “Đừng say đắm tớ, Tây thiếu sẽ đánh cậu đấy.”

Cô ấy gửi qua biểu tượng khinh thường cho tôi.

Sau đó tôi trả lời bằng biểu tượng đắc ý.

Khụ, tôi đương nhiên sẽ không làm vậy, câu nói và biểu tượng phần sau là do người nào đó giành lấy di động của tôi, bấm chữ trả lời.

Qua một lúc, nhận được tin nhắn của bạn thân: “Ban này là Tây thiếu nhắn tin trả lời phải không, quả nhiên vẫn hạnh phúc như lúc ban đầu, tớ hâm mộ hai người quá, tớ rất muốn mau chóng gặp được người khiến tớ động lòng.”

Lần này tôi cười trả lời: “Cô gái à, cái này cũng bị cậu phát hiện, chẳng lẽ cậu có hỏa nhãn kim tinh.”

Sau đó bởi vì chuyện này khiến tôi xúc động, tôi đăng lên QQ một dòng trạng thái: “Trải qua năm tháng dài đằng trên trái đất rộng lớn vô biên này, gặp gỡ rất nhiều người, mà người sẽ khiến bạn động lòng chắc chắn sẽ xuất hiện, hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

Tây thiếu nhìn thấy câu này, anh hỏi tôi: “Đồng Đồng, vậy em có cảm giác động lòng đối với anh không?”

Tôi giả vờ không nghe thấy, đứng dậy định đi, sau đó bị người nào đó ôm trở lại, dụi dụi hỏi han: “Nói đi, lần đầu tiên em động lòng với anh là khi nào?”

“Để em nghĩ đã.” Tôi nhìn anh, sau đó tỏ vẻ nghiêm túc nghĩ ngợi, đáp, “Có lẽ bắt đầu từ khi anh nói ‘Tô Cảnh Đồng, anh đang theo đuổi em, em không thể phối hợp một tí sao?’”

“Anh biết mà em đã có ý xấu với anh từ lâu, còn chèo thuyền ngược dòng lâu như vậy, hại anh tưởng rằng tới khi mùa đông sấm chớp, mùa hè tuyết rơi thì em mới chịu bằng lòng chứ.”

Tôi, “...”, hóa ra mùa đông sấm chớp, mùa hè tuyết rơi còn có thể dùng ở đây à?

Thấy tôi không nói gì, anh cười rất vui vẻ, ôm tôi thật chặt, nói: “Cảm ơn trời đất, ngày đó anh nói câu kia, nếu không thì có lẽ em sẽ không động lòng với anh nhỉ.”

“Ồng ngốc.” Nghe anh nói xong, trong lòng tôi dâng lên đợt sóng ngọt ngào.

Buổi tối tôi lại nhận được điện thoại của một cô bạn khác, cô ấy nói cô ấy bỗng nhiên phát hiện mình rất yêu người bạn trai hiện thời, cô ấy thậm chí cảm thấy có thể vì anh ta mà chết, đây là cảm giác mà cô ấy chưa từng có với hai mối tình trước.

Tôi đáp: “Chúc mừng cậu rất cuộc tìm được tình yêu thật sự.”

Khi cô ấy còn chờ tôi nói thêm mấy câu nữa thì tôi thành thật đáp: “Đánh giá xong, tớ muốn đi ngủ.”

Lời vừa thốt ra, tôi liền cúp máy ngay lập tức, sau đó mất đi tri giác.

orz.

Bởi vì cô ấy đã gọi tôi vào lúc 23:59, chính là khi tôi đang ngủ say, suy nghĩ của tôi còn có thể tỉnh táo như vậy đã là chuyện không dễ dàng gì.

Sau đó tôi liền mơ một giấc mộng, mơ thấy Tây thiếu từng nói với tôi một câu.

Anh nói: anh vốn tưởng rằng rời xa em anh sẽ chết, bây giờ anh đã hiểu, không có em anh sẽ không chết, nhưng mà có em anh sẽ sống lại.

Hứa Tây Thần, bởi vì có anh, cho nên em cảm thấy thế giới này vô cùng tốt đẹp.

Ngày 22 tháng 2 năm 2014

Hôm nay tôi đi thi chứng chỉ giáo viên, thực ra chỉ là đi cho vui thôi.

Vừa ra khỏi trường thi, tôi đã thấy Hứa Tây Thần chờ ở cạnh xe, anh vẫy tay với tôi.

Tôi đương nhiên có thể cảm giác được những cô gái xung quanh đang nhìn anh, Hứa Tây Thần thật là càng ngày càng gây chú ý.

Ngồi trên xe, tôi nói: “Lúc này khi thấy nhiều cô gái nhìn anh như vậy, em có một nỗi xung động muốn giấu anh đi.”

“Phụt.” Hứa Tây Thần tươi tắn nhìn tôi, “Đồng Đồng, bộ dạng ghen tuông của em sao lại đáng yêu đến thế.”

“Đúng vậy, em đang ghen đó.” Tôi hất mặt lên, tỏ vẻ bạo dạn nói.

“Rất cuộc em vì anh mà ghen, loại cảm giác này tốt thật.” Sau khi gạt đầu, anh bắt đầu khởi động xe.

“...”

Tôi tưởng rằng đề tài này đã chấm dứt rồi, không ngờ khi xe vừa tiến vào đại lộ, anh thản nhiên nói: “Nếu không thì em giấu anh trong ổ chăn đi, như vậy chỉ có em nhìn thấy anh thôi.”

“...”

Khi ăn cơm, tôi tiện tay dạo weibo, nhìn thấy trên weibo nói về chiều cao nam nữ thích hợp nhất, nữ cao 162 cm xứng với nam 176 cm, chiều cao của tôi là 162 cm, mà Hứa Tây Thần là 178 cm.

Tôi nói điều này cho Hứa Tây Thần nghe, sau đó nhìn anh nói: “Sao anh lại thừa ra 2 cm chứ.”

Hứa Tây Thần hừ lạnh: “Sao em lại không cao thêm 2 cm hả.”

“Anh cao quá rồi.”

“Cái đó gọi là cao lớn anh Tuấn, phong lưu phóng khoáng.” Hứa Tây Thần chợt chuyển đề tài, tôi suýt nữa cười sặc sỡ.

Sau đó dùng bữa xong, lúc đi dạo trên đường, chúng tôi vẫn còn trao đổi về vấn đề chiều cao.

Tôi một mực ghét bỏ anh thừa ra 2 cm, kết quả ai kia nói điều tại tôi lười biếng, không chịu cao hơn, anh bắt đầu chê tôi thấp.

Tôi tức giận đứng lại, ngoắc ngón tay ra hiệu anh tới gần.

Khi khuôn mặt anh kề sát tôi, tôi hôn nhẹ trên môi anh, rồi cười to nói: “Như vậy, em còn thấp không?”

Sau đó ai kia ôm lấy tôi, để tầm mắt tôi vừa lúc ngang tầm với anh.

Anh nhìn tôi cười gian ác nói: “Đồng Đồng, em vừa trêu chọc anh, cho nên giờ đến phiên anh.”

Tôi còn chưa kịp trả lời thì đã sắp không thể hô hấp.

orz...

Ngày 23 tháng 2 năm 2014

Hôm nay Hứa Tây Thần vẽ hình đóa hoa tặng tôi, bức tranh rất đẹp.

Tôi rất thích, cho nên vui vẽ cảm thán: “Hoa nở hy vọng, tình yêu nhất định luôn tồn tại.”

Trên khuôn mặt người nào đó rõ ràng lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng ngoài miệng lại chê bai: “Đóa hoa anh tặng em không đơn giản vậy đâu.”

Tôi suy nghĩ lại, lời Phật có câu một đóa hoa một thế giới, tôi thích thú xuôi theo ý anh nói: “Cảm ơn anh, tặng em cả một thế giới.”

Người nào đó cười tươi ôm lấy tôi: “Thật ra cả thế giới lớn quá, anh chỉ có thể tặng mùa xuân cho em mà thôi.” Sau đó bên tai tôi quanh quẩn tiếng cười bở ỉ phóng đảng của ai kia.

Tôi “...”

Ngày 24 tháng 2 năm 2014

Lúc tan tầm, tôi từ văn phòng đi xuống, Hứa Tây Thần gọi điện cho tôi. Nhưng lại balabala một đống, tôi chẳng hiểu anh nói gì hết.

Tôi rất cuộc nhện không được nói: “Thiếu gia, xin ngài nói rõ chút để tôi nghe hiểu được không?”

“Được rồi, anh nhớ em.” Hứa Tây Thần gần từng tiếng nói.

“Chúng ta không phải đang gọi điện thoại sao?” Tôi trả lời.

“Gọi điện thoại nhưng không thấy được em.”

Tôi vừa nghe anh nói xong câu này thì đã thấy anh đứng dưới lầu văn phòng, chờ tôi đi ra.

“...”

Sau đó khi dùng cơm, Hứa Tây Thần rất đứng đắn hỏi tôi: “Đồng Đồng, anh nhớ môn toán của em không tốt lắm phải không?”

“Đúng vậy.” Thấy anh nghiêm túc, tôi cũng trả lời thật tình.

“Vậy em có yêu anh không, xin trả lời anh một chữ.”

“Không yêu, cảm ơn.” Tôi còn thè lưỡi với anh.

Kết quả ai đó dùng ánh mắt u buồn nhìn tôi, tỏ vẻ rên rỉ không thành thép: “Môn toán của em quả nhiên không kém bình thường, cho em một cơ hội nữa, nói lại đi.”

“...”

“Em có yêu anh không, xin trả lời anh một chữ.”

“Em yêu anh, được chưa nào.”

Ai đó nghe xong khoe miệng liền cong lên nụ cười rạng rỡ: “Tuy rằng không giỏi toán, nhưng mà trẻ con dễ dạy, đợi sau này bốn thiếu gia từ từ dạy em, bù lại đầy đủ cho em.”

“...”

Ngày 25 tháng 2 năm 2014

Thời học sinh việc tôi thích đọc tiểu thuyết ngôn tình gần như mỗi đứa bạn thân đều biết cả, hơn nữa tôi còn có rất nhiều cô bạn thân cùng chung chí hướng.

Nhưng người biết tôi viết tiểu thuyết thì rất ít, bởi vì tôi sẽ ngượng ngùng.

Hôm nay một cô bạn thân gọi điện cho tôi, trong lúc vô tình nói tới tiểu thuyết, cô ấy kích động nói với tôi: “Gần đây tớ đọc một bộ tiểu thuyết ‘Khi nào mơ chín’, mô típ sau khi chia xa gặp lại, cậu chắc chắn sẽ thích nó, mau đọc đi.”

ORZ.

Bạn thân mình đề cử tiểu thuyết do chính mình viết, loại cảm giác.....mất hồn này thật sự không gì sánh bằng.

Thường thường khi Tây thiếu một mình ra ngoài tụ họp với bạn bè, anh sẽ dặn đi dặn lại muốn tôi gọi điện cho anh.

Các bạn cũng biết, bình thường tôi không nghe lời.

Sau đó ai kia bắt đầu oanh tạc tin nhắn của tôi, nói rằng mình tinh tế hấp dẫn biết bao, phần lớn tôi đều lơ anh đi, bởi vì có một lần tôi có lòng từ bi gọi điện cho anh.

Không ngờ ai kia nhận điện thoại tỏ vẻ đắc ý cười nói: “Vợ à, em nhớ anh thế ư.”

“Anh muốn chết hả.”

“Ngoan, anh sắp về rồi, đừng say mê anh quá.”

“...” Ngoài tiếng âm nhạc ồn ào ở đầu dây bên kia, tôi còn nghe được một trận xô xao, còn có tiếng hô to, “Chị dâu, Tây thiếu của chúng tôi đã bị chị dạy thành thê nô rồi.”

“Tôi thích đó.” Ai kia nói như đinh đóng cột, đầu dây bên kia lại vang lên tiếng cười.

“...”

—

Ngày 26 tháng 2 năm 2014

Mấy đứa bạn thân tán gẫu sôi nổi trong nhóm riêng trên QQ.

S kể khổ: “Bây giờ tớ chẳng dám nhìn thẳng mẹ tớ, cho nên chỉ có thể...nhìn xéo.”

Mấy đứa bạn đều tò mò hỏi vì sao.

S nói tiếp: “Tớ vẫn chưa có bạn trai, thấy mẹ tớ như sắp muốn giết tớ rồi.”

W nói: “Anh chàng mà tớ từng thích mới vừa nói hồi đó anh ta cũng từng thích tớ, mẹ nó, bà đây mới tìm được bạn trai không lâu.”

“...”

L nói: “Tớ muốn sinh con vào năm 26 tuổi, giờ đã 25, 26 còn chưa có đứa nào, không thích lấy chồng đâu.”

S nói tiếp: “Đồng Đồng sao không nói gì thế?”

L trả lời: “Người ta đầy đủ rồi đâu có biết đói khát là gì...” Sau đó gửi biểu tượng rơi lệ N lần.

Tôi: “Không có bạn trai thì đi kiếm, đàn ông ba cái chân hai cái đùi còn ít sao.”

“Anh ta nói hồi đó anh ta thích cậu thì cậu tin ngay sao, thật là...khờ dại.”

“Thật sự muốn sinh con à, còn nhiều phương pháp lắm, cần tớ dạy cậu không?”

Trong nhóm im lặng ngay lập tức.

“Ha ha, là Tây thiếu bạn trai vừa đẹp vừa tốt nhất trên đời sao?” S nịnh nọt hỏi.

Tôi: “Ngoài chính tôi ra thì còn ai dám vào đây nhận danh hiệu này.”

Khi tôi từ phòng tắm đi ra, đúng lúc thấy anh đang chơi máy tính của tôi, sau đó tôi hỏi: “Có tin nhắn của em không?”

“Có đấy, mấy cô bạn cùng phòng của em đang thảo luận làm thế nào để sinh con.” Hứa Tây Thần tỏ vẻ điềm nhiên nói với tôi.

Tôi mở to mắt nhìn anh với vẻ khó tin, sau đó ai kia liền cười bí ổi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi nói: “Lại đây, tụi mình cũng thảo luận một chút nhé.”

.....

Kết quả thảo luận cuối cùng là tôi đi đến bên bàn, tiếp tục trò chuyện với mấy cô bạn thân, anh thì nằm một mình trên giường, buồn bã cất tiếng hát: “Anh không phải là người em yêu nhất, tại sao em không nói lời nào?”

“ ... ”

Sau khi Hứa Tây Thần lên tiếng trong nhóm riêng, ở đó chỉ còn im lặng.

Rốt cuộc tôi thật sự xuất hiện.

Tôi nói với S: “Duyên phận và tình yêu là việc kỳ diệu nhất, cậu phải tin tưởng, luôn luôn có một người đang chờ cậu ở nơi nào đó.”

Tôi nói với W: “Người cậu từng thích nói rằng anh ta cũng từng thích cậu, cậu đừng cảm thấy động lòng, bởi vì anh ta nói là đã từng, hơn nữa đừng cho rằng đó là tiếc nuối, bởi vì dù sao anh ta cũng từng thích cậu, chứng tỏ không phải một mình cậu mất đi anh ta, hai người chỉ là bỏ lỡ lẫn nhau, vả lại từng được anh ta thích, cũng là một chuyện rất hạnh phúc...”

Tôi nói với L: “Chuyện sinh con thật sự không thể gấp gáp.”

“Cô gái văn chương của chúng ta rốt cuộc xuất hiện rồi.”

“Tây thiếu có ở bên cạnh nhìn không đấy?”

“Quả nhiên đầy đủ rồi đâu có biết đói khát là gì.”

Tôi: “ ... ”

Tôi xem lại đoạn đối thoại ban nãy của bọn họ, sau đó lén nhìn ai kia, dáng vẻ của anh thật sự khiến tôi buồn cười.

Hứa Tây Thần vừa một mình lăn lộn trên giường, vừa ca hát không dứt: “Tôi cô đơn hiu quạnh là được rồi...”

Tôi nhin cười, dừng động tác gõ bàn phím, tôi liếc nhìn anh một cái rồi nói: “Ngoan, đừng ồn nữa, đợi lát nữa chị cho ăn kẹo.”

Ai kia vừa nghe lập tức cãi lại: “Ông không thích ăn kẹo, ông muốn ăn thịt...”

“ ... ”

—

Ngày 28 tháng 2 năm 2014

Ngày đó Hứa Tây Thần đột nhiên hỏi tôi: “Baby, em nói xem yêu là cái gì.”

Tôi nhìn anh, trông thấy sắc mặt nghiêm túc của anh, vì thế suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cảm thấy hình như bản thân có nhược điểm.”

“ ... ”

Dừng một chút, tôi nói tiếp: “Nhưng cũng cảm thấy bản thân có thêm một lớp áo giáp.”

Anh nghe xong, trên khuôn mặt mang theo ý cười có mà như không, anh kéo bàn tay tôi nói: “Đi thôi, áo giáp của anh.”

“ ... ”

Chuyện này còn chưa kết thúc, mấy ngày nay tôi có thêm vài cái “tên gọi yêu”: em gái áo giáp, baby áo giáp, tiểu thư áo giáp...

Tối nay khi xem tivi, anh nói: “Cục cưng áo giáp, muốn uống nước không, ai đi rót cho em.”

Tôi cười, nói với anh: “Được đó, nhược điểm tiên sinh.”

Nhuễn lặc ( ): vốn chỉ phần xương sườn mềm, dễ bị tổn thương. Từ này chỉ điểm thiếu sót, nơi yếu kém. Còn từ “nhuễn” đứng một mình có nghĩa là mềm mại, êm ái.

Hứa Tây Thần nghe tôi gọi anh vậy, vẻ mặt ngượng ngịu nhìn tôi nói: “Anh làm sao có thể...mềm thôi.” Anh híp mắt ra vẻ quyến rũ nhìn tôi nói, “Nếu không em sờ thử xem.”

“...” Thì ra người này đang đợi tới lúc này đây mà!!!!

~Lúc trò chuyện trong nhóm riêng, W nói: “Có một đồng nghiệp nam trong công ty tớ luôn luôn đối tốt với tớ, đôi khi thấy tớ ăn một mình là đến ăn cùng ngay. Tớ thấy anh ta rất tốt.”

S nói: “Ngoại hình thế nào? Có bằng một phần mười của Tây thiếu không?”

Tôi: “Phụt.”

L: “Chao ôi, không tệ nha, xem ra cậu tạm biệt độc thân không lâu.”

Tôi: “Cậu cảm thấy có không gian phát triển không? Thích thì phải theo đuổi, đừng có chờ đợi, sau đó vứt mất uổng phí.”

W gửi biểu tượng rơi lệ N lần rồi mới nói: “Tôi đang chuẩn bị hành động, hôm nay cố lấy dũng khí hỏi anh ta ‘Sao anh đối tốt với tôi như vậy’. Kết quả anh ta trả lời rằng: ‘Tôi ngưỡng mộ cô là một đáng anh hùng.’”

“...”

Trong nhóm im ắng không tiếng động, sau đó bùng nổ tiếng cười.

Ngày 1 tháng 3 năm 2014

Tây thiếu thích chơi bóng rổ, cầu thủ Allen Iverson (Ngải Phát Sâm) mà anh thích nhất hồi đó hiện tại đã nghỉ thi đấu.

Anh từng tỏ vẻ tự hào nói với tôi, hồi cao trung anh đã khắc bốn chữ trên bàn học của mình “‘Ngải’ vô chỉ cảnh.” (ý là Ngải không bao giờ có giới hạn).

Sau khi chủ nhiệm lớp phát hiện anh vẽ bậy, anh bị phạt phải tưới luống hoa trước cửa phòng học một tuần.

Hôm nay khi tôi dọn dẹp phòng anh, phát hiện trên tủ đầu giường của anh có khắc bốn chữ “Bạch thủ ‘Đồng’ tâm”. (gắn bó đến bạc đầu)

“...”

Các bạn nói xem tôi có nên chọn gì đó...để khen thưởng.

Gió đêm nhẹ nhẹ, bóng đêm mê ly, đúng là ngày lành cảnh đẹp.

Tôi nhú mày, vẻ mặt bồn chồn hỏi: “Có đau không?”

“Em phải tin tưởng kỹ thuật của anh.” Khuôn mặt bình tĩnh của anh khiến tôi tăng thêm chút dũng khí.

“Vậy anh nhẹ chút nhé.”

“Ừ, yên tâm.” Anh trả lời rất trịnh trọng.

“Á...” Tôi bắt đầu thét chói tai.

Người nào đó bất đắc dĩ nhìn tôi nói: “Baby, anh còn chưa tiến vào đâu.”

Tôi che mặt: “Được rồi.”

“Vào chưa?” Ngay lúc tôi nhắm mắt, hết sức rối rắm hỏi anh, người nào đó cười trả lời, “Đã xong rồi, anh kêu ra cái gai rồi, em không đau nữa đâu.”

Tôi nhìn cây kim trong tay người nào đó, lại nhìn ngón tay của mình, tôi gật đầu cảm thấy vô cùng thần kỳ, quả nhiên, bản lĩnh kêu gai của người nào đó...là chất lượng hàng đầu.

(bạn học nào hiểu sai ý, tự giác che mặt đi (~ o ~)zZ)

Ngày 6 tháng 3 năm 2014

Mấy hôm nay tôi bị công việc đè ép đến mức không thở nổi, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của tôi, ai đó nghiêm trang nói với tôi: “Baby, em thiếu cái gì sao?”

Tôi ngẩn ra: “Ồ...không có.”

Ai đó chợt cười, tỏ vẻ bên lên hỏi: “Anh cũng nghĩ vậy, thể xác và tinh thần của anh đều thuộc về em.”

“...”

“Chúng ta qua đây bàn chuyện em từ chức nhé.”

“...”

Ngày 8 tháng 3 năm 2014

Sáng sớm thức dậy, mở hai mắt ra liền trông thấy anh xuất hiện trong tầm nhìn của tôi.

Anh cười hỏi tôi: “Baby, hôm nay em muốn quà gì?”

Tôi bắt đầu nhớ lại bắt đầu từ năm nào tôi đã nghĩ tới ngày Quốc tế phụ nữ, à, đúng rồi, hình như là ngày Quốc tế phụ nữ hồi năm nào đó, ai kia đã nói với tôi: “Yên tâm đi, cho dù em biến thành phụ nữ, anh vẫn sẽ yêu em.”

“Nói mau, em muốn quà gì?”

“Trả lời em một vấn đề.”

Anh khó hiểu nhìn tôi, anh có lẽ cảm thấy đơn giản quá.

“Anh yêu em cái gì?” Hình như mấy hôm nay bị người nào đó chiều đến hư, tôi làm nũng hỏi.

Anh nhìn tôi từ đầu đến chân, không nói gì. Tôi ngạc nhiên nhìn anh, sau đó hỏi: “Đáp án đâu?”

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, sau đó nói khẽ bên tai tôi: “Tất cả.”

13. Chương 13: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 13

Ngày 9 tháng 3 năm 2014

Tôi lười biếng nằm phơi nắng, hôm nay tháng ba, trời cuộc có nắng ấm mùa xuân.

Người nào đó rất nghiêm túc hỏi tôi: “Em có biết mùa xuân thích hợp làm gì nhất không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Trồng cây.” Nói tới đây không biết mầm cây “Cảnh Thần” tôi trồng hồi đại học ra sao rồi?

Người nào đó tán thành gật đầu: “Còn gì nữa?”

Tôi tỏ vẻ không chắc hỏi: “Còn gì nữa hả?”

Người nào đó nói: “Gieo hạt giống đó.”

“Gieo loại gì?” Tôi vừa hỏi xong, nhìn sang người nào đó đang dùng vẻ mặt đầy sắc dục nhìn tôi, lúc này tôi đã hiểu rõ, chỉ vào anh nói, “Anh hạ lưu.”

Người nào đó vừa cười nắm tay tôi, vừa dùng lời chính đáng trả lời: “Anh cũng đâu có nói anh là thượng lưu.”

“...”

Ngày 11 tháng 3 năm 2014

Hôm nay tôi nói với ai kia: “Có cô gái hỏi em, rốt cuộc Tây thiếu có tồn tại hay không?”

Ai kia cười cười rồi làm động tác giữ im lặng, sau đó tỏ vẻ thần bí đến bên tai tôi thầm thì: “Suyt, đừng nói với bọn họ, anh đến từ hành tinh khác.”

Nói xong anh còn không quên hôn trộm tôi một cái, “...”

Qua một lúc, ai kia hỏi tôi: “Đồng Đồng, em nói xem nếu có một ngày anh không còn tồn tại, em sẽ thế nào?”

Tôi ngơ ngác, sau đó trả lời: “Em sẽ hy vọng đó chỉ là một giấc mộng, hy vọng mình mau chóng thức dậy, tỉnh rồi thấy anh vẫn còn ở đây.” Sau đó tôi hỏi, “Nếu có một ngày anh phát hiện không còn yêu em như trước kia, anh sẽ làm sao?”

Anh không hề do dự trả lời: “Đương nhiên là rời khỏi em.”

Tôi tức giận nhìn anh, sau đó thấy anh khựng lại, tỏ vẻ kiêu ngạo ôm lấy tôi: “Sau đó, anh sẽ theo đuổi em trở lại.”

“...”

Ngày 14 tháng 3 năm 2014

Hai ngày trước ở cửa nhà có trồng một cây anh đào.

Tôi và Hứa Tây Thần từ ban công lầu ba nhìn lên, tôi cảm khái nói: “Mười dặm hoa đào, chỉ vì thời khắc hoa tỏa hương.”

Anh cười đáp: “Hoa đào mười dặm. Không bằng em ở đây.”

“...”

Tôi khẽ cười ngẩng đầu ngắm sao, qua một lúc ai đó cất tiếng: “When we have sex. Sẽ không phải chờ tới lúc cây đào này kết trái đâu nhỉ.”

Tôi trộm cười đáp: “Hạ lưu.”

Lần này ai đó tỏ vẻ xấu hổ nhìn tôi: “Em baby, anh hạ lưu, tiết tấu trời sinh một cặp đấy.”

“...” Tiết tấu gì hả trời.....

Ngày 15 tháng 3 năm 2014

Trời sáng mây trong, ánh nắng rực rỡ. Xuân về hoa nở, đặc biệt thích hợp đập thanh.

Tối gần giữa trưa, Tây thiếu hỏi tôi muốn ăn gì, tôi là chòm sao Thiên Bình, trời sinh lương lự, xoắn xuýt hồi lâu vẫn chưa có quyết định.

Người nào đó thấy tôi nhú mày, cười hát: “Hey girl, nghĩ làm gì, thấy gì thì ăn nấy.”

Tôi nghĩ cũng đúng, liền gật đầu: “Ừ ừ, vậy đi thôi, nhìn xem phía trước có cái gì.”

Ai ngờ người nào đó thay đổi đề tài: “Baby, anh thấy em, hơn nữa chỉ có thể thấy được em thôi.”

“Hử?” Tôi nhìn vẻ mặt cười trộm của người nào đó, liền hiểu được ý anh, “...”

“Đôi mắt titan của em nhìn thấy đằng trước có một nhà hàng, chúng ta đi ăn cơm nhé.” Tôi vừa cười vừa kéo người nào đó không tình nguyện đi về phía nhà hàng.

Người nào đó giống như cô vợ nhỏ uất ức, lắc lư trước mắt tôi, miệng vẫn còn ngân nga: “Hey girl, nghĩ làm gì, thấy gì thì ăn nấy.”

.....

Ngày 16 tháng 3 năm 2014

Máy bay trên bầu trời đi đâu rồi, trong chớp mắt không thấy đâu.

Gần đây chuyến bay MH370 đã tác động đến trái tim của hàng triệu người, mọi người đều rất quan tâm, trong lòng căng thẳng chờ đợi tin tức.

Buổi tối khi xem tivi, tôi hỏi Hứa Tây Thần: “Nếu có một ngày em bỗng nhiên mất tích như vậy, anh sẽ làm sao?”

“Chờ em trở về.” Anh không hề do dự trả lời.

Tôi lại hỏi: “Nếu ngày nào đó em trở nên xấu xí, đi lại không tiện, anh sẽ làm sao?”

Anh rất nghiêm túc nhìn tôi, suy nghĩ thật lâu mới trả lời: “Ở bên cạnh em.”

Tôi hừ một tiếng: “Suy nghĩ lâu vậy, khẳng định không nói thật.”

Không ngờ người nào đó mỉm cười ôm lấy tôi: “Anh chỉ là suy nghĩ nếu thật sự có ngày đó, anh phải làm thế nào mới khiến em không đẩy anh ra.”

Tôi ngỡ ngàng trong phút chốc, từ trước đến nay tôi đều là người có lòng tự trọng rất cao, nếu...không có nếu như...bởi vì tôi luôn muốn mỉm cười ở bên cạnh anh, nắm tay nhau cùng sống đến già.

“Đêm nay anh ở lại đi.” Tôi nói xong liền đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Hứa Tây Thần ở lại phía sau rất hưng phấn cất tiếng hát: “Sau mưa gió luôn có ánh mặt trời, trên mây đen luôn có trời trong xanh...”

Ngày 23 tháng 3 năm 2014

Hôm nay Hứa Tây Thần bảo tôi đánh giá con người anh như thế nào, tôi tỉ mỉ nhìn anh từ đầu đến chân, sau đó đáp: “Rất lười nhác nhưng cũng rất nghiêm túc, rất kiêu ngạo lại còn rất dịu dàng, thật khiến người ta ghét.” Tôi dừng khoảng một phút đồng hồ, mới tiếp tục nói, “Cũng có rất nhiều điểm khiến em thích.”

Hứa Tây Thần cầm lấy tay tôi đặt lên ngực anh nói: “Đợi em tạm dừng lâu vậy, mau xem xem trái tim anh còn đập không này.”

“...”

Tôi lại hỏi tiếp: “Vậy anh đánh giá em xem nào.”

Hứa Tây Thần hớn hờ bắt chước dáng vẻ của tôi ban nãy, sau đó anh kéo tôi đến trước tấm gương, thản nhiên cất tiếng với tôi ở trong gương: “Xin chào, giới thiệu với bạn, đây là bà xã độc nhất vô nhị của Hứa Tây Thần, Tô Cảnh Đồng, người con gái vĩnh viễn đẹp nhất trong lòng anh.”

“...”

Gần đây tôi không cho ông tướng này ăn mật ong đâu nhé, cái miệng vẫn ngọt trước sau như một... O(_)O ha ha

---

Ngày 24 tháng 3 năm 2014

Tôi luôn thích uống trà sữa, Tây thiếu thì thích cà phê, lúc làm việc anh luôn thích pha một tách cà phê để nâng cao tinh thần.

Tối nay tôi nhìn thấy trong tay anh cầm một quyển sách làm thế nào để pha chế trà sữa ngon, còn nghiên cứu rất nghiêm túc, tôi liền trêu ghẹo: “Chao ôi, ai đó đổi tính rồi à, không nghiên cứu cà phê lại đi nghiên cứu trà sữa.”

Ai đó khép sách lại, cười nhẹ nói: “Bởi vì em thích mà.”

“ ... ”

Ngày 1 tháng 4 năm 2014

Sáng nay tôi vừa vào QQ, nhận được N trái tim do Tây thiếu gửi qua.

Tôi trả lời: “Anh rảnh quá phải không.”

Người nào đó gọi điện cho tôi: “Baby, hôm nay không phải là ngày cá tháng tư sao?”

Tôi nói: “Thế thì làm sao?”

Người nào đó chợt nghiêm túc nói: “Thực ra anh phát hiện mình còn yêu một người nữa.”

“Cô ta nhất định rất đẹp nhỉ.”

Anh cười trộm: “Em tự kỷ quá đi.”

“ ... ”

“Chẳng lẽ anh nên nói thật sự có kẻ thứ ba thì mới lừa được em ư?”

“Vậy em nên nói hãy trân trọng khi còn có thể để trả lời anh sao?” Tôi cười trộm đáp.

“Vậy thì không cần, chỉ cần cho anh biết khi nào được ăn thịt là được rồi.”

“Hôm nay được ăn.” Tôi mau chóng trả lời.

“Really?” Người nào đó có chút hưng phấn hỏi.

“Ừ, hôm nay về nhà em làm sườn xào chua ngọt mà anh thích nhất.” Tôi trêu chọc.

“55555555*.....” Rốt cuộc anh uất ức hồi lâu mới nói, “Được rồi, chỉ cần là do em nấu, anh đều muốn.”

(*) có nghĩa là tiếng khóc

“ ... ”

Ngày 3 tháng 4 năm 2014

Hôm nay cùng Tây thiếu tham dự hôn lễ của một người bạn, tại bữa tiệc có một đám văn còn ế trò chuyện về các anh đẹp trai chân dài như là Lee Min Ho, Kim Soo Hyun.

Các chàng trai nói: “Đàn ông Hàn Quốc hủy hoại phụ nữ Trung Quốc.”

Nữ hán tử W nói: “Phụ nữ Nhật Bản thì hủy hoại đàn ông Trung Quốc đấy.”

Nói xong không biết tại sao bọn họ cùng nhìn về tôi và Tây thiếu đang đắm chìm trong thế giới nhỏ của hai người.

“Tây thiếu, Đồng Đồng, hai người thấy sao?”

Tôi và Tây thiếu đồng thanh trả lời: “Ủng hộ sản phẩm trong nước.”

“ ... ”

Ngày 5 tháng 4 năm 2014

Luôn ngại ngần chia sẻ đoạn này với mọi người, bởi vì có thể bị xóa O(_)O ha ha

~Cạnh trường đại học của tôi có một dòng sông, vào ban đêm, trên bãi cỏ tại bờ sông luôn có rất nhiều cặp tình nhân nằm đây ngắm sao.

Một lần Tây thiếu về nước, tôi nắm tay anh đi dạo bờ sông, ánh sao xa xăm tô điểm cho màn đêm tối đen.

Có đôi tình nhân đang nằm trên bãi cỏ, trong di động của chàng trai kia đang phát bài hát “Tôi rất hạnh phúc”.

Vốn là ngày tốt cảnh đẹp, khi tôi và Tây thiếu đi qua bọn họ thì di động vừa lúc vang lên: “Làm, có cái gì không dám làm, sợ gì chứ, hãy tin anh, đừng...”

Tây thiếu nghe xong liền cười đầy thú vị: “Anh bạn kia có tâm cơ. Anh phải học tập cho tốt...”

“ ... ”

Ngày 6 tháng 4 năm 2014

Hôm nay lên núi Thượng Phương chơi, khi đi qua công viên khỉ, Tây thiếu bỗng nhiên quay đầu nói với tôi: “Đồng Đồng sao em đi ở bên trong?”

Tôi sưng sốt một hồi mới hiểu được ý anh, lúc đuổi theo đánh anh, anh lại nói: “Ngộ Không, đừng đuổi theo.”

Tôi suýt nữa cười sặc hông.

Sau khi trở về, tôi kể chuyện xấu của anh cho mấy cô bạn thân nghe, định bụng để bọn họ cùng tôi phê phán anh.

Kết quả...

W nói: “Tây thiếu đáng yêu quá.”

S nói: “Dễ thương hết sức.”

L nói: “Ôi, lại ân ái nữa rồi.”

J nói: “Tây thiếu nhà cậu nghịch ngợm quá đi.”

Tôi: “ ... ”

Tôi tức giận quay đầu lại, kết quả ai đó tỏ vẻ vô tội nhìn tôi: “Baby, em tinh nghịch quá.”

Ngày 8 tháng 4 năm 2014

Hôm nay Tây thiếu tới đón tôi tan tầm, khi đi ngang qua một cổng trường cao trung vừa lúc gặp phải đèn đỏ.

Một đôi người yêu mặc đồng phục trường tay trong tay đi qua trước xe, tôi mỉm cười cảm khái: “Lãng mạn quá.”

Ai đó trông thấy ánh mắt cực kỳ hâm mộ của tôi, anh ảo não nói: “Được rồi, đều tại bốn thiếu gia ra tay chậm chạp.”

.....

(o) Kỳ thật tôi không có ý đó...chỉ cảm thấy bọn họ lãng mạn thôi...

Ngày 9 tháng 4 năm 2014

Hôm nay cùng bạn thân nói tới chuyện số phận, tôi liền hỏi Tây thiếu: “Anh có tin vào số phận không?”

Anh thoáng suy nghĩ một lúc, sau đó mang theo nụ cười ầm áp dịu dàng tươi cười đáp: “Sau khi gặp em không thể không tin.”

.....

Qua một lúc, tôi và S nói chuyện điện thoại còn thêm câu này: “Tớ không nhớ là ai đã nói, nhưng khẳng định có người từng nói rằng, chỉ cần tâm tư chứa thiện ý thì có thể gặp được thiên thần đó.”

Người nào đó nghe vậy liền kiêu ngạo nói: “Anh đã nói mà, anh lương thiện lại quyến rũ, cho nên mới gặp được em.”

.....

—

Ngày 10 tháng 4 năm 2014

Gần đây tôi mở một cửa tiệm nhỏ trên taobao, tên là cửa tiệm gấu trúc xinh đẹp. Hôm nay có người kết bạn với tôi, ghi chú tin nhắn là: bà chủ, tôi bao hết bảo bối trong tiệm.

Tôi nhìn thấy là biết ai đó đi làm chuyện ngốc, vì thế cười tủm tỉm từ chối kết bạn.

Qua một lúc, ai đó lại đề nghị kết bạn, tôi vừa định từ chối thì nhận được tin nhắn: bà chủ, em là bảo bối quan trọng nhất trong tiệm, bảo bối này chỉ thuộc về anh, xin kết bạn.

..... (o)

Sau đó, tôi không hề có chính trực mà đồng ý kết bạn.

Cuối cùng người nào đó ở trong WeChat: “Baby, mau tới hát bài ‘Chỉ có anh’ cho anh nghe.”

.....

—

Ngày 13 tháng 4 năm 2014

Tây thiếu mới vừa bị cảm, hôm nay tôi cùng mấy người bạn thân đến Thái Hồ nướng đồ ăn, anh kéo theo cơ thể ốm đau đi cùng tôi.

W bắt đầu sắp đặt công việc, nói một hồi, sau đó mọi người chuẩn bị bắt đầu hành động.

Lúc này Tây thiếu ở một bên nói: “Anh còn chưa được sắp xếp công việc, hóa ra anh dễ dàng bị coi nhẹ vậy.” Anh nhìn tôi, làm ra vẻ cô vợ nhỏ uất ức.

S ở bên cạnh ho một tiếng: “Tây thiếu bị ốm thì nghỉ ngơi đi.”

“Anh ấy cùng tớ pha nước chấm là được.” Tôi cười nói.

“Tôi nhất định phải phụ trách việc gì đó, sắp đặt cho tôi đi.” Người nào đó nói như thật.

W cười nói: “Thế Tây thiếu tiếp tục phụ trách việc ngọc thụ lâm phong là được.”

Anh và tôi đồng thời.....

—

Ngày 14 tháng 4 năm 2014

Chị tôi mang thai, tôi luôn chờ mong sinh mệnh nhỏ bé này mau chóng ra đời.

Hôm nay cùng chị đi khám thai, ở bệnh viện tôi nhìn thấy rất nhiều người sắp làm mẹ, nhất thời cảm thấy phụ nữ trong thời gian mang thai thật sự có hào quang rực rỡ của người mẹ.

Trên đầu mỗi người hình như đều có một vòng thiên sứ.

Sau khi về nhà, tôi và Tây thiếu tự nhiên nói đến đề tài sinh con.

Tôi hỏi: “Anh thích con trai hay là con gái?”

“Con trai.”

Tôi bĩu môi, khinh thường nói: “Anh vẫn còn tư tưởng trọng nam khinh nữ hả.”

Người nào đó coi nhẹ hừ lạnh: “Sinh con trai, anh và con có thể cùng nhau bảo vệ em.” Dừng một chút, anh nói, “Thực ra chỉ cần là em sinh cho anh thì anh đều thích cả.”

.....

Sau đó bàn tay thon dài của ai kia bắt đầu không an phận, tôi trừng mắt liếc anh: “Em còn phải đi soạn thảo.”

Nói xong tôi đứng dậy, Tây thiếu ở đằng sau trịnh trọng nói: “Baby, không cày cầy thì làm sao thu hoạch.”

“Hiện tại em vẫn chưa phải là ruộng đất của anh, không phiền ngài lo lắng cày cầy.” Tôi lén cười nói.

“Nhưng cả người em đều rõ ràng viết sở hữu của Hứa Tây Thần mà.” Hứa Tây Thần kiêu ngạo cất tiếng.

“Where where, sao em không thấy đâu hết.” Tôi cười vừa định bỏ đi.

Người nào đó liền tiến lên kéo tôi lại, hôn trán tôi mắt tôi môi tôi, sau đó dừng dừng cất tiếng: “Everywhere.”

“...”

—

Ngày 17 tháng 4 năm 2014

Tên weibo của tôi không phải Lam Chi Noãn qyz sao, hôm nay Tây thiếu chợt tò mò hỏi về tên weibo của tôi: “Baby, thật ra anh luôn muốn hỏi qyz rốt cuộc là ý gì?”

Tôi đang soạn thảo cho nên chỉ cười cười không để ý tới anh.

Qua một lúc, anh nói tiếp: “Không phải tên viết tắt của em, cũng không phải của anh, chẳng lẽ ngoài anh ra em còn bao nuôi người khác?”

Phụt... “Ai bao nuôi anh?” Tôi tỏ vẻ khinh thường nói.

Sau khi nghe xong, anh dường như đắm chiêu gạt đầu nói: “Cũng đúng, nói chính xác là anh bao nuôi em.”

“...”

Vốn tưởng rằng chuyện này đã xong, nhưng đừng xem thường quyết tâm làm rõ chuyện của người nào đó. Sự chuyên tâm và kiên trì của anh, bạn không thể tưởng tượng đâu.

Sau khi tôi đi làm anh vẫn cứ hỏi mãi.

Anh truy hỏi liên tục, tôi rốt cuộc mất chí khí giơ tay đầu hàng, trả lời: “Chính là chữ cái đầu của cả vũ trụ*.”

(*) cả vũ trụ – – quán yǔzhòu

Anh cười cười nói: “Thì ra là thế, anh hiểu rồi, ý là em là độc nhất vô nhị trong cả vũ trụ.”

Tôi gửi biểu tượng đầu heo cho anh.

Kết quả anh chàng kia kiêu ngạo trả lời: “Chao ôi, đừng gửi biểu tượng cảm xúc của người ta.”

Tôi: “...”

—

Ngày 18 tháng 4 năm 2014

Hôm nay bạn bè Tây thiếu có buổi họp mặt, anh đưa tôi đi cùng.

Hai anh bạn học cao trung Q và R khi nhìn thấy tôi liền nói: “Ôi, bạn học Tô Cảnh Đồng mà Tây thiếu ngày đêm mong nhớ kia, chào em.”

Tuy rằng tôi cảm thấy tiền tố này vừa kỳ lạ lại đáng yêu, nhưng vẫn tươi cười trả lời: “Xin chào.”

“Bọn anh là phụ tá đặc lực của Tây thiếu hồi cao trung.” Q giới thiệu mình như vậy, sau đó nói thêm, “Là chính Tây thiếu nói đó.”

“Đúng vậy, hai cậu chính là phụ tá đặc lực của tôi.” Tây thiếu ở bên cạnh tỏ vẻ đắc ý.

Bạn học R nói bổ sung: “Haiz, cậu ta có em rồi không thềm đi chơi với bọn anh nữa. Địa vị của bọn anh ngày càng hạ thấp.”

Lúc này người nào đó hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, phụ tá đặc lực làm sao có thể so sánh với tâm can của tôi chứ.”

Mọi người nghe thấy đều xôn xao, không khí bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên.

Tôi đỏ mặt, trợn mắt nói: “Ai là tâm can của anh.”

“Được rồi.” Anh vươn tay ôm lấy tôi, “Em không phải tâm can của anh, em là sinh mệnh của anh.”

“...”

Ngày 19 tháng 4 năm 2014

Hôm nay ra ngoài đi dạo phố, Tây thiếu đến bãi đỗ xe lấy xe, khi tôi chờ anh trước cửa hàng bách hóa thì gặp được bạn tiểu học đã lâu không gặp. Ngay từ đầu tôi vẫn chưa nhận ra anh ta, là anh ta nhận ra tôi trước.

Anh ta chân chất cười nói với tôi: “Ô Cảnh Đồng, cậu không thay đổi chút nào.”

“Vậy à? Cậu cũng không thay đổi lắm.” Thực ra tôi tìm kiếm trong đầu thật lâu mới nhớ ra anh ta là lớp trưởng của lớp bên cạnh hồi tiểu học.

“Đúng vậy.” Anh ta gật đầu mạnh, hình như sợ tôi không tin, sau đó nói, “Giống như được kính lúp phóng đại mà thôi, thật sự không thay đổi.”

Tôi mỉm cười, sau đó anh ta nói hiếm khi gặp được, muốn mời tôi uống trà, tôi cười chỉ vào Tây thiếu vừa đậu xe cách đó không xa, đang sải bước đi về phía tôi: “Tôi đi cùng vị hôn phu.”

Anh ta lại cười chất phác, gãi sau ót nói: “Được rồi, tôi đi trước đây.”

Anh ta xoay người đi vài bước, dường như đã hạ quyết tâm, bỗng nhiên quay đầu nói với tôi: “Ô Cảnh Đồng, thực ra hồi trước tôi rất thích cậu, chỉ là không dám nói thôi.”

Tôi ngạc nhiên, nhất thời sững sờ tại chỗ.

“Không có gì, chỉ muốn nói với cậu, chúc cậu hạnh phúc.” Nói xong anh ta cười bỏ đi, để lại cho tôi một bóng lưng hơi cô đơn.

Sau đó tôi chợt nhớ tới một chuyện, hồi tiểu học, vào ngày quốc tế thiếu nhi hằng năm, tôi đều được cô dạy múa chọn đi biểu diễn, sau khi tan học chúng tôi luôn tập múa ở phòng học.

Học sinh ở xa trường thì có xe trường đưa đón, mà tôi thì luôn ngồi xe trường đi học.

Chắc vào lúc tôi học lớp sáu, chập tối hôm đó tôi đứng cạnh cửa sổ phòng học lâu hai nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có người đang lo lắng gọi tên tôi.

Tôi quay đầu lại mới phát hiện xe trường đang đậu ở cổng dưới lầu cách đó không xa, bạn nam kia rất sốt ruột gọi tôi mau đi xuống, sợ tôi bỏ lỡ chuyến xe, không thể quay về nhà.

Mọi người trong xe đều nhìn tôi chằm chằm, tôi ngượng ngùng vẫy tay với bọn họ, ý bảo bọn họ đi trước đi.

Tôi nhìn xe trường chậm rãi chạy đi, cũng thấy cậu ta luôn nhìn về phía tôi.

Bây giờ nghĩ lại, đó cũng là sự dịu dàng của anh ta đối với tôi.

Khi Tây thiếu tới gần tôi, anh hỏi: “Lúc này người kia nói gì với em?”

Tôi đáp: “Anh ta nói em không thay đổi chút nào, giống như là được kính lúp phóng đại.”

Tây thiếu nghe xong, lạnh nhạt nhún vai nói: “Đúng vậy, cho nên khuôn mặt bị phóng đại.”

Tôi nghe anh nói, tức giận hô to: “Hứa Tây Thần, anh đừng chạy...”

Ngày 20 tháng 4 năm 2014

Anh biết không, hàng ngàn hàng vạn con người, chỉ có thể gặp anh thoáng qua.

Anh cũng biết, có một số lần gặp gỡ, nhất định không có kết cục.

Anh có biết, em may mắn biết bao, ngày đó gặp được anh.

Anh có biết, cùng anh đồng hành, khiến em tìm được ý nghĩa của sự tồn tại.

Anh có biết, tuy rằng em không thường xuyên nói ra, nhưng em thật sự yêu anh.

Anh có biết, anh là ngôi sao sáng nhất trong lòng em.

Anh có biết, em thích trời trong nắng ấm, thích An Đông Ni, thích Tây Tây, thích anh...

Ngày 22 tháng 4 năm 2014

Hôm nay Tây thiếu đi công tác, vào buổi tối anh hỏi tôi ăn cơm chưa, tôi trả lời ăn rồi, anh nói tiếp: “Ăn rồi thì phải vận động một chút.”

“Anh chê em béo hả.” Tôi tức giận trả lời.

“Không có.” Anh trả lời khẳng định, nhưng đang cười trộm.

“Thật sự không có?” Tôi lại hỏi.

“Hoàn toàn không.” Anh nói như đinh đóng cột, dừng một chút rồi nói tiếp, “Chỉ là phát hiện khuôn mặt em hai ngày nay lại to thêm chút nữa thôi.”

.....

Ngày 29 tháng 4 năm 2014

Tôi đăng một weibo nói: tôi luôn khó kiềm lòng mà lưu luyến cảnh vật đã mất đi. Người nào đó trích đăng câu này về weibo của mình ngay: Chẳng trách em không lưu luyến anh...chỉ là say mê anh...

.....

Đạo này tôi rất thích ca hát, rất yêu ánh nắng, rất thích trò chuyện...

Tôi chỉ là một cô gái, thích có người thương, thích có người yêu.

Có đôi khi tôi suy nghĩ, tại thành phố này, có một gia đình bình yên, có một công việc ổn định, cuối tuần buồn chán có thể gọi bạn đi chơi, xoay người thì có người yêu ở cùng, rảnh rỗi đọc sách, uống trà, phơi nắng, thật sự là những ngày tháng thoải mái hạnh phúc nhất trên đời.

Những gì tôi có được, tôi sẽ quý trọng...

Ngày 1 tháng 5 năm 2014

Lúc ở nhà buồn chán, tôi lên QQ nhìn thấy một trò chơi, gửi tin nhắn em yêu anh ba lần liên tục cho bạn trai, xem anh ta trả lời bạn thế nào.

Tôi đọc được rất nhiều câu trả lời kỳ lạ của các ông chồng, vì thế tôi muốn trêu chọc ai đó.

Tôi: Tây Tây, em yêu anh.

Tây: thật là êm tai, em nói lần nữa đi.

Tôi: Tây Tây, em yêu anh.

Tây: thật là êm tai, em nói lần nữa đi.

Tôi: Tây Tây, em yêu anh.

Tây: thật là êm tai, em nói lần nữa đi.

Tôi: ...

Đây rõ ràng là tiết tấu tuần hoàn vô tận mà.

Thiếu gia, anh biết có một trò chơi như vậy phải không...

—

Ngày 4 tháng 5 năm 2014

Hôm nay mấy cô bạn thân tới nhà tôi ăn cơm, sau khi ăn xong không biết thế nào lại bắt đầu nói về đề tài “Lam nhan*”.

(*) hồng nhan tri kỷ và lam nhan tri kỷ tương tự nhau, khác ở chỗ lam nhan chỉ phái nam

S: tớ cảm thấy giữa nam nữ còn có tình bạn chân chính.

W: đúng vậy bên cạnh tớ đều là lam nhan, mợ nó, sao lại không có người nào xuống tay với tớ.

L: tớ hình như chưa từng có lam nhan, nhưng tớ tin con gái bình thường đều có.

Tôi nhìn người nào đó đang ở trong phòng bếp rửa trái cây cho chúng tôi, cười đáp: tớ cảm thấy phái nữ đều cho rằng mình có lam nhan, phái nam thì khẳng định cho rằng không hề tồn tại lam nhan như lời các cậu vừa nói. Phái nam gần gũi với cậu, tám phần đều là có ý với cậu.

Sau đó mọi người cùng đợi hỏi quan điểm của Tây thiếu về lam nhan.

Vì thế tất cả mọi người đều chờ đợi ai đó, Hứa Tây Thần rút cuộc bùng đĩa trái cây đi ra, nữ hán tử W hỏi: “Tây thiếu, anh cảm thấy trên đời này có lam nhan không?”

Người nào đó khẽ cười, đưa miếng cam cho tôi, trả lời: “Đương nhiên là có rồi.”

Mọi người cười trộm nhìn tôi, tôi cũng rất bất ngờ đối với câu trả lời của anh, nhưng qua một lúc anh lại kiêu ngạo nói: “Loại vấn đề này còn phải hỏi sao, không phải có người đã giúp các cô tổng kết rồi à, hồng nhan tri kỷ hồng trứ hồng trứ tộu hoàng liễu, lam nhan tri kỷ lam trứ lam trứ tộu lục liễu*.”

(*) ý câu này là giữa nam nữ không hề có tình bạn tuyệt đối, nếu người yêu có bạn tri kỷ khác phái thì tình cảm sẽ không bền vững.

Mọi người nghe xong lập tức giơ ngón cái lên khen ngợi, bao gồm cả tôi.

.....

—

Ngày 5 tháng 5 năm 2014

Hôm nay lúc ăn cơm, Hứa Tây Thần hình như hơi đăm chiêu nói với tôi: “Đồng Đồng, em biết không, cho dù em làm gì anh cũng sẽ không tức giận.”

Trong lòng tôi ầm ập, liền hỏi: “Tại sao?”

Người nào đó nhướn mày, đặc ý nói: “Bởi vì cả đời anh có tức giận liền biến thành máy hút bụi (tây thần khí).”

Tôi rất hiếu kỳ anh làm sao liên tưởng ra vậy?

Qua một lúc, anh tỏ vẻ đứng đắn nói: “Nhưng anh còn tức giận cũng không sao, bởi vì em đã là máy hút bụi (tây thần thê), hai ta vừa vặn một đôi.”

(*) giải nghĩa phần này một chút: từ “khí” của tức giận và từ “khí” của máy hút bụi (hấp trần khí) phát âm giống nhau. Từ máy hút bụi (hấp trần khí) phát âm giống với tây thần khí và tây thần thê. Nói tóm lại là Tây thiếu chơi chữ đấy.

Ngày 6 tháng 5 năm 2014

Anh biết không, trên đời này luôn có một người đáng để anh trút hết cả đời, đối xử dịu dàng.

Anh biết không, trái tim em là một hộp châu báu, bên trong chứa mình anh thôi.

Anh biết không, có đôi khi một câu tùy ý của anh có thể làm dịu cả thế giới của em.

Anh biết không, nếu như trái tim anh là một mê cung, thế thì em cam tâm tình nguyện lạc ở bên trong.

Anh biết không, tương lai vô biên năm tháng dài đằng đẵng, em chỉ muốn nắm tay anh.

Anh biết không, em muốn cầm ô che trái tim anh, chỉ có như vậy anh ở bên trong sẽ không dầm mưa.

Em không biết anh có biết không, em yêu anh bao nhiêu, em chỉ biết những điều đó đều là sự dịu dàng của anh dành cả cho em.

Ngày 1 tháng 6 năm 2014

Chia sẻ một đoạn đối thoại:

Tây: bạn nhỏ mau gọi anh trai.

Tôi: gọi anh trai có kẹo ăn không?

Tây: có.

Tôi: nhiều không?

Tây: đương nhiên là nhiều. Người lớn không lừa con nít, hơn nữa em cũng không phải con nít hai ba tuổi, em đã bốn tuổi rồi.

Tôi: ...em là thiếu nhi.

Tây: đúng vậy giống em bé 20 năm trước. Không cho phép 20 năm sau còn như vậy.

Tôi: ...

Ngày 4 tháng 6 năm 2014

Mấy đứa bạn thân đang nói về mẫu đàn ông mà mình thích, S phân tích như thật nói: “Đồng Đồng khẳng định thích đàn ông trong nóng ngoài lạnh có văn chương.”

Tôi: .....

Tây thiếu thân yêu, hóa ra ở trong mắt người khác anh trong nóng ngoài lạnh đấy, ha ha

~~.

Ngày 7 tháng 6 năm 2014

Hôm nay trên WeChat, tôi nhìn thấy một cô bạn chia sẻ đường link: người đàn ông yêu bạn, ở trước mặt bạn khẳng định háo sắc, lưu manh.

Tôi xem xong nhìn Tây thiếu cười mà không nói gì.

Anh mở to hai mắt, tỏ vẻ vô tội nhìn tôi: “Baby, em nhìn anh như vậy là muốn phi lễ anh hả, mau tới đi.”

“...”

Câu kia quả nhiên là sự thật, ừm, giám định hoàn tất.

14. Chương 14: Cả Đời Chỉ Yêu Một Người 14

Ngày 9 tháng 6 năm 2014

Trước đó tôi có từng đề cập Tây thiếu làm việc ở ngân hàng, tôi chưa từng vào đó tìm anh, hiếm khi đi vài lần cũng là chờ anh ở cửa.

Hôm nay ma xui quỷ khiến tôi bước tới cửa văn phòng của anh, vừa lúc nghe được một đoạn đối thoại.

Tây thiếu đang nghiêm túc làm việc, có một cô gái xinh đẹp ăn mặc khá khiêu gợi đứng bên cạnh, đang dịu dàng vuốt tóc: “Hứa Tây Thần, cái tên này hay thật.”

“Thế à?” Tây thiếu đang chăm chú nhìn máy tính, giọng điệu lộ ra vẻ xa cách nhàn nhạt.

“Đúng vậy.” Cô gái kia gật đầu, hiển nhiên không bị sự lạnh lùng của anh đánh ngã, cô ta nhích lại gần Hứa Tây Thần, “Bọn họ đều gọi anh là Tây thiếu phải không?”

“Ừm.” Tây thiếu vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt.

Cô gái kia vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục truy hỏi: “Anh thích phụ nữ thế nào?”

Sau khi nghe xong, tôi sững sờ ngay tại chỗ, có cần phải trắng trợn vậy không, haiz, lúc ấy tôi nghĩ được xung quanh mình tràn ngập mùi chua chát.

Anh ngẩng đầu, vừa lúc thấy tôi ở cửa, anh lập tức tươi cười với tôi, chỉ vào tôi rồi nói với cô gái kia: “Tôi thích mẫu người như cô ấy.”

Tôi lập tức thu lại bộ dáng suy sụp lúc đầu, đứng thẳng tại chỗ. Tôi cười với mỹ nữ đáng người yếu điệu kia, nụ cười ngọt ngào không chê vào đâu được.

Hứ, phản xạ có điều kiện, lòng hiếu thắng lập tức xuất hiện.

Mỹ nữ kia nhìn thấy tôi, nói một câu với Tây thiếu: “Tạm biệt.” Sau đó ngượng ngùng rời khỏi.

“Thật là tiếc quá, mỹ nữ xinh đẹp như vậy.” Tôi nói đùa.

“Mỹ nữ chỗ nào, trong mắt và trong lòng anh chỉ toàn Tô Cảnh Đồng thôi, không nhìn thấy người khác.” Anh còn cố ý nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt dừng lại trên người tôi, nhìn tôi chăm chú nói.

Sau khi nghe anh nói vậy tôi làm ra bộ dáng buồn nôn, nhưng khuôn mặt lại mang theo ý cười.

—

Ngày 10 tháng 6 năm 2014

“Tây Tây, anh có cảm thấy em thiếu gì không?” Buổi chiều dưới ánh nắng lười nhác, tôi ở trong phòng trà gọi điện cho ai đó.

“Thiếu cái cần?” Tây thiếu cười trộm trả lời.

“...”

“Nghiêm túc chút coi, anh có biết em thiếu gì không?”

“Em đang xét lại mình sao, nói đi nói đi, em cảm thấy mình thiếu cái gì?” Người nào đó rất biết hóa bị động thành chủ động.

Tôi trịnh trọng trả lời: “Hiện tại bên cạnh em đang thiếu anh đó.” (*^__^*) hì hì..... Tôi hiếm khi biết nói lời ngon tiếng ngọt, đây là gần mực thì đen.

Nhưng dù sao số lần tôi nói lời ngon tiếng ngọt quá ít, đầu dây bên kia rõ ràng ngớ ra, qua một lúc mới nghe anh nghiêm túc trả lời tôi: “Ừm, xét mình rất kỹ, buổi tối trở về anh thưởng cho em.”

“...”

Ngày 2 tháng 7 năm 2014

Gần đây mọi người gặp tôi đều nói tôi càng ngày càng châu tròn ngọc sáng, o( )o.

Sau đó tôi sầu nào nói với Tây thiếu: “Em phải kiêng trà sữa, kiêng thức uống có ga, kiêng thịt... Em nói là làm, hãy giám sát em, em thật sự muốn giảm béo.”

Tây thiếu nghe xong nói lời chính đáng: “Hai cái trước có thể kiêng, cái thứ ba không cần.”

Tôi đang mong giảm béo, nhất thời không nhận ra là ý gì, bèn hỏi: “Tại sao chứ?”

Anh thông thả thốt lời: “Tổn hại sức khỏe.”

“Trên đời này có nhiều người ăn kiêng, anh yên tâm, em sẽ không tổn hại sức khỏe.” Tôi tràn đầy hăng hái trả lời.

Anh tỏ vẻ cô vợ nhỏ uất ức trả lời: “Anh sẽ tổn thương.”

Phụt

~~~~~
Ngày 6 tháng 7 năm 2014

Hồi cao trung tôi có một người bạn rất thích nhân vật Gaara (Ngã Ái La) trong Naruto, trên bàn học còn khắc Gaara, còn thích mua rất nhiều hình dán của Gaara.

Cậu ta thích Gaara tới mức mê mẩn, tất cả mọi người quen cậu ta đều biết, thế cho nên hiện tại nhìn thấy Gaara, tôi lập tức nhớ tới cậu ta ngay.

Cho đến gần đây, từ trong diễn đàn trường tôi mới biết được, hóa ra anh chàng kia luôn thầm mến cô gái họ La ở lớp bên cạnh, sau đó kiên trì theo đuổi, đến nay đã yêu nhau được bốn năm.

“Quả nhiên khắp nơi trên thế gian đều có tình yêu chân thật.” Tôi vui vẻ chia sẻ chuyện này với Tây thiếu, “Quả nhiên nam sinh khoa văn bọn em đều rất lãng mạn và tài hoa.”

Tây thiếu khinh thường kháng nghị: “Em khẳng định cậu ta khắc từ Gaara trên bàn học, giáo viên không tìm cậu ta nói chuyện.”

Phụt.....

Tôi bỗng nhớ tới “bạch thủ đồng tâm” mà Tây thiếu khắc cách đây không lâu, tôi vội vàng bổ sung: “Một nam sinh khoa học tự nhiên nào đó còn tài hoa hơn nam sinh khoa văn nhiều lắm.”

Người nào đó nghe vậy khoe miệng liền nhếch lên, cười đắc ý nói: “Oh my love, mau tới đây, để anh đùa giỡn nào.”

.....

Ngày 22 tháng 7 năm 2014

Bạn thân L hôm nay gửi cho tôi một đường link của baidu, tôi mở ra liền thấy “Trái tim anh không phải sắt đá”.

Trên đó viết “Trái tim anh không phải sắt đá” chỉ đăng tại thành văn học Tấn Giang, do nhà văn nữ trên mạng Lam Chi Noãn viết, tiểu thuyết tình yêu hiện đại.

Nhìn thấy mấy chữ nhà văn nữ trên mạng, tôi bỗng nhiên cảm thấy vừa thẹn thùng vừa vui sướng.

Tôi: có cô gái biên tập baidu nói em là nhà văn nữ trên mạng (*^____^*).

Tây thiếu: ha ha, bọn họ làm sao biết em là nữ.

Tôi:

Thiếu gia, anh có thể nhìn trọng điểm không...

Ngày 24 tháng 7 năm 2014

Hôm nay tôi kéo Tây thiếu đi tham gia buổi tụ họp với các chị em tốt.

Trong lúc các bạn trai của mấy đứa bạn ở KTV chơi đùa thả ga thì Tây thiếu rất im lặng ôm tôi, nhìn bọn họ vui đùa âm ỉ.

Mấy cô bạn nhin không được nói đùa: “Tây thiếu hôm nay sao không nói gì hết?”

“Tây thiếu mệt rồi à?”

Dạo này anh hơi bận rộn, tôi cũng lo lắng có phải gần đây anh làm việc vất vả không.

Khóe miệng Tây thiếu nhếch lên, kiêu ngạo trả lời: “Còn không để mỹ nam một mình yên tĩnh.”

Phụt...

Ngày 23 tháng 8 năm 2014

Hôm nay có một em gái đáng yêu khen Tây thiếu rất nhiều qua weibo, cũng bình luận nói đó là vì sao Tô đại yêu Tây thiếu nhất.

Hứa Tây Thần cũng trích đăng lại: thiên thần nhỏ ở đâu nói ra lòng tôi [ngầu] [ngầu] [ngầu] [ngầu]

Tôi: là thiên thần của em.

Sau đó chúng tôi chuyển sang WeChat.

“Độc giả của em tốt quá.”

“Đương nhiên rồi.” Tôi vô cùng tự hào trả lời, sau đó cười trộm hỏi, “Việc đã đến nước này, thành thật khai ra, Tô đại là ai.”

Anh rất phối hợp trả lời: “Em cũng biết mà, anh sẽ không lừa gạt em, Tô đại là người phụ nữ của anh.”

“Tiểu tam ở đâu ra? Không để chính thất vào trong mắt, cũng không tới bá kiến bốn cung.”

“À phải, có anh cho cô ấy chỗ dựa rồi. Em đừng ghen tuông, mua mua mua.”

“Bốn cung không cần người, người đi tìm Tô đại của người đi.”

“Haiz, được rồi.”

Tôi vừa xem xong cái này thì anh đã gọi điện đến: “Tô đại, vợ anh bảo anh tới tìm em.”

.....

Tây thiếu, anh phối hợp như vậy, thật đáng yêu quá đi...

Việc này còn chưa xong đâu.

Buổi tối xem phim xong, khi ra khỏi rạp chiếu phim.

Tây thiếu nắm tay tôi, dịu dàng nói: “Tô đại, em nhất thiết đừng nói vợ anh biết, anh đưa em đi xem phim mà không đưa cô ấy đi.”

“Cô ấy đã biết rồi, em được sự đồng ý của cô ấy mới cùng anh đi xem phim.”

Tôi vừa nói xong thì phát hiện xung quanh có rất nhiều cặp tình nhân đang nhìn chúng tôi chằm chằm.

Đặc biệt là các chàng trai tỏ vẻ rất hâm mộ, trên mặt viết rõ ràng: “Cái này cũng được.”

Trong sự chú ý của mọi người, tôi và Tây thiếu rời khỏi như chẳng có chuyện gì, lúc trở về xe, nghĩ đến những ánh mắt kia, chúng tôi nhin không nổi mà cười to.

.....

Ngày 24 tháng 8 năm 2014

Nhờ phúc của mọi người, tôi lại có thêm một tên thân mật “Tô đả” # cảm thấy mình đáng yêu #

o()o.....

Ngày 11 tháng 9 năm 2014

Tôi đăng lên một dòng weibo: dọc đường về nhà nhìn thấy chim nhận bay về phía Nam, hoa rụng hoa nở, chim én bay đi bay về, cho dù năm tháng hoang vắng, quần áo phong phanh, có mọi người làm bạn, cũng sẽ cảm thấy ấm áp.

Tây thiếu trích đăng nói anh giúp Hứa Tây Thần @ Tô Cảnh Đồng.

Tôi trả lời nói cảm ơn anh.

Anh khẽ cười: “Không cần khách sáo, baby quần áo phong phanh, anh phải tặng ấm áp chứ.”

“Tặng cái gì ấm áp?” Tôi đang xem phim “Sứ đồ hành giả”, không để ý tới anh.

“Thì như vậy nè.” Nói xong anh liền ôm chặt tôi trong lòng.

Được rồi, mùa thu sắp tới, ban đêm hơi lạnh, quả thực cái ôm của anh có thể tặng sự ấm áp.

Ngày 30 tháng 9 năm 2014

Hôm nay sinh nhật tôi, Tây Tây không ở bên cạnh, nhưng sáng sớm đã nhận được tin nhắn chúc mừng sinh nhật của anh.

Cho nên tôi rất vui vẻ.

Ngày 8 tháng 10 năm 2014

Người nào đó hôm nay tỏ vẻ ủy khuất nói chơi weibo không vui. Hiện tại anh dùng tài khoản “Anthony Tây” mà tôi dùng hồi trước.

Anh nói: “Em không @ anh.”

Tôi nhin cười hỏi: “Tại sao nhất định phải @ anh?”

“Bởi vì @ anh, chứng tỏ anh rất quan trọng, chỉ khi rất thích một người mới muốn @ anh ta.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Em xem anh không phải chỉ @ mình em sao.”

“Đó là bởi vì anh chỉ theo dõi em.”

“Không chơi với em nữa.” Người nào đó xoay đầu qua chỗ khác, chơi máy tính.

“...”

—

Ngày 21 tháng 11 năm 2014

Tây Tây, sinh nhật vui vẻ.

—

Ngày 27 tháng 1 năm 2015

Hôm nay là mùng tám tháng chạp, thành phố Tô Châu đón trận tuyết đầu tiên của năm 2015.

Tôi gửi WeChat cho người nào đó: “Nghe nói vào dịp tuyết đầu mùa, tất cả lời nói dối đều được tha thứ.”

Anh trả lời: “...”

Tôi nói tiếp: “Muốn nói dối cho em nghe không?”

Anh tiếp tục: “...”

“Cho anh cơ hội nói dối đây, ông trời rớt xuống một cái nhân bánh thật to.” Tôi tiếp tục dụ dỗ, “Đi ngang qua nhất thiết đừng bỏ lỡ.”

Người nào đó trả lời ngay: “Cạm bẫy.”

“Rốt cuộc anh có nghe lời không. Nói không.”

Anh gửi qua: “Anh với em có thù gì, có oán gì.”

Xem ra anh không muốn nói dối, tôi cũng chuẩn bị bỏ cuộc. Không ngờ anh lại gửi qua: “Thực ra anh thật sự không yêu em.”

Tôi trả lời: “Chẳng lẽ anh không nghe người ta nói, gạt người chính là cún con O(__)O ha ha ~”

Lúc tôi đang đắc ý, anh gửi qua ba chữ.

“Hu hu hu.”

Tôi quỳ lễ...

“Anh cũng liều mạng ghê đó.”

“Ông thích.”

—

Ngày 30 tháng 1 năm 2015

Ngày này năm đó của QQ thật là một sự tồn tại thần kỳ.

Tôi nhìn thấy một câu mà Hứa Tây Thần đã đăng cách đây ba năm: câu thơ đẹp nhất, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Tôi nghĩ chúng tôi sẽ như vậy...

Ngày tháng tương lai ở cùng anh, chuông sáng trống chiều, bình thần điềm nhiên.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-diu-dang-cua-anh-danh-ca-cho-em>